ולו׳ ל׳ פסוק בתו׳ ואו׳ ולו׳ שתי נשים ולו׳ ויה׳ בן :
ושפר ולו׳ אחוים בנו מחשפט ולו׳ ויכתוב בלו׳ מחלו׳ :

לריב ה׳ והיה כי ריבאו אנשים והגיש קרא לריב מחזיק אם יחפץ לריב עמו אל יעמוד לריב בתוך הגוי : וחזר
לבשפכו יחזיק ולריב : ויאמרו ב׳ מן הבמיים ויצאתם ופשתים : טטיס ג׳ מל׳ צ׳ חס׳ ויקחו ישרה יעפיס ויקרמיתי מן
הדרמים : :

אִישׁ מִמִּשְׁבְּטֵי בְּשִׁגְלָעִד׃ ׃
וַיִּשְׁלַח חוּשָׁם ... הָעֵדָה שְׁנֵים
עָשָׂר אֶלֶף אִישׁ מִבְּנֵי הַחֵיל
וַיְצַוּ אוֹתָם לֵאמֹר לְכוּ וְהִכִּיתֶם
אֶת יוֹשְׁבֵי יָבֵשׁ גִּלְעָד לְפִי חָרֶב
וְהַנָּשִׁים וְהַטַּף׃ וְזֶה הַדָּבָר׃
אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כָּל זָכָר וְכָל אִשָּׁה
יָדַעְתָּ מִשְׁכַּב זָכָר תַּחֲרִימוּ׃
וַיִּמְצְאוּ מִיּוֹשְׁבֵי יָבֵשׁ גִּלְעָד
אַרְבַּע מֵאוֹת נַעֲרָה בְתוּלָה׃
אֲשֶׁר לֹא יָדְעָה אִישׁ לְמִשְׁכַּב
זָכָר וַיָּבִיאוּ אוֹתָם אֶל הַמַּחֲנֶה
שִׁלֹה אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן׃
וְכָל הָעֵדָה
וַיְדַבְּרוּ אֶל בְּנֵי בִנְיָמִן אֲשֶׁר
בְּסֶלַע רִמּוֹן וַיִּקְרְאוּ לָהֶם
שָׁלוֹם׃ וַיָּשָׁב בִּנְיָמִן בָּעֵת הַהִיא
וַיִּתְּנוּ לָהֶם הַנָּשִׁים אֲשֶׁר חָיוּ
מִנְּשֵׁי יָבֵשׁ גִּלְעָד וְלֹא מָצְאוּ
לָהֶם כֵּן׃ וְהָעָם נִחַם לְבִנְיָמִן
כִּי עָשָׂה יְהוָה פֶּרֶץ בְּשִׁבְטֵי
יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי הָעֵדָה
מַה נַּעֲשֶׂה לַנּוֹתָרִים לַנָּשִׁים
כִּי נִשְׁמְדָה מִבִּנְיָמִן אִשָּׁה׃
וַיֹּאמְרוּ יְרֻשַּׁת פְּלֵיטָה לְבִנְיָמִן
וְלֹא יִמָּחֶה שֵׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל׃
וְאֲנַחְנוּ לֹא נוּכַל לָתֵת לָהֶם׃

נָשִׁים מִבְּנֹתֵינוּ כִּי נִשְׁבַּעְנוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אָרוּר נֹתֵן אִשָּׁה
לְבִנְיָמִן׃ וַיֹּאמְרוּ הִנֵּה
חַג יְהוָה בְּשִׁלוֹ מִיָּמִים יָמִימָה
אֲשֶׁר מִצִּפּוֹנָה לְבֵית אֵל מִזְרָחָה
הַשֶּׁמֶשׁ לִמְסִלָּה הָעֹלָה מִבֵּית
אֵל שְׁכֶמָה וּמִנֶּגֶב לְלְבוֹנָה׃
וַיְצַוּ אֶת בְּנֵי בִנְיָמִן לֵאמֹר לְכוּ
וַאֲרַבְתֶּם בַּכְּרָמִים׃ וּרְאִיתֶם
וְהִנֵּה אִם יֵצְאוּ בְנוֹת שִׁלוֹ
לַחוֹל בַּמְּחֹלוֹת וִיצָאתֶם מִן
הַכְּרָמִים וַחֲטַפְתֶּם לָכֶם אִישׁ
אִשְׁתּוֹ מִבְּנוֹת שִׁלוֹ וְהַלַּכְתֶּם
אֶרֶץ בִּנְיָמִן׃ וְהָיָה כִּי יָבֹאוּ
אֲבוֹתָם אוֹ אֲחִיהֶם לָרוֹב
אֵלֵינוּ וְאָמַרְנוּ אֲלֵיהֶם חָנֵּנוּ
אוֹתָם כִּי לֹא לָקַחְנוּ אִישׁ
אִשְׁתּוֹ בַּמִּלְחָמָה כִּי לֹא אַתֶּם
נְתַתֶּם לָהֶם כָּעֵת תֶּאְשָׁמוּ׃
וַיַּעֲשׂוּ כֵּן בְּנֵי בִנְיָמִן
וַיִּשְׂאוּ נָשִׁים לְמִסְפָּרָם מִן
הַמְּחֹלְלוֹת אֲשֶׁר גָּזָלוּ וַיֵּלְכוּ
וַיָּשֻׁבוּ אֶל נַחֲלָתָם וַיִּבְנוּ אֶת
הֶעָרִים וַיֵּשְׁבוּ בָהֶן׃ וַיִּתְהַלְּכוּ
מִשָּׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּעֵת הַהִיא
אִישׁ לְשִׁבְטוֹ וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ׃
וַיֵּצְאוּ מִשָּׁם אִישׁ לְנַחֲלָתוֹ׃

בַּיָּמִים הָהֵם אֵין מֶלֶךְ בְּיִשְׂרָאֵל
אִישׁ הַיָּשָׁר בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה׃

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן הָרָמָתַיִם
צוֹפִים מֵהַר אֶפְרָיִם וּשְׁמוֹ
אֶלְקָנָה בֶן יְרֹחָם בֶּן אֱלִיהוּא
בֶּן תֹּחוּ בֶן צוּף אֶפְרָתִי׃ וְלוֹ
שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם אַחַת חַנָּה
וְשֵׁם הַשֵּׁנִית פְּנִנָּה׃ וַיְהִי
לִפְנִנָּה יְלָדִים וְלַחַנָּה אֵין
יְלָדִים׃ וְעָלָה הָאִישׁ הַהוּא
מֵעִירוֹ מִיָּמִים יָמִימָה׃
לְהִשְׁתַּחֲוֹת וְלִזְבֹּחַ לַיהוָה
צְבָאוֹת בְּשִׁלֹה וְשָׁם שְׁנֵי בְנֵי
עֵלִי חָפְנִי וּפִנְחָס כֹּהֲנִים
לַיהוָה׃ וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה
וְנָתַן לִפְנִנָּה אִשְׁתּוֹ וְלְכָל
בָּנֶיהָ וּבְנֹתֶיהָ מָנוֹת׃ וְלַחַנָּה
יִתֵּן מָנָה אַחַת אַפַּיִם כִּי אֶת
חַנָּה אָהֵב וַיהוָה סָגַר רַחְמָהּ׃
וְכַעַסַּתָּהּ צָרָתָהּ גַּם כַּעַס
בַּעֲבוּר הַרְּעִמָהּ כִּי סָגַר יְהוָה
בְּעַד רַחְמָהּ׃ וְכֵן יַעֲשֶׂה שָׁנָה
בְשָׁנָה מֵעֲלוֹתָהּ בְּבֵית

בשלה ה׳ חס׳ חגיגה חג יהוה בשלה ומסבאוהו בחוק ויחזור בינגלה יחזור דנשב אפשרק בן סטי ומי ושיריה ויע נבחי׳ אכשי׳
ויחשב כמשכן שלה׳ חג יהוה ל׳ בנעריהו ובוקיהו באמסבכל אחל ותכו אחל חגיגה ויחזור בשלה לרוס נמיעה : ס׳ ס׳ :

ויחל הדבר ל׳ ראשפסוק אשר תבשה אשרמל
ותשרע תעשו אתהדרים : ס׳ :

יהוה בן תם עשנה ותבחרו לא
תאבל ויאמר לה אלקנה
אישה חנה למה תבכי ולמה
לא תאכלי ולמה יטב לבבך
הלוא אנכי טוב לך מעשרה
בנים ותקם חנה אחרי אכלה
בשלה ואחרי שתה ועלי
הכהן ישב על הכסא על
מזוזת היכל יהוה והיא מרת
נפש ותתפלל על יהוה
ותבך תבכה ותדר נדר
ותאמר יהוה צבאות אם
ראה תראה בעני אמתך
וזכרתני ולא תשכח את
אמתך ונתתה לאמתך
זרע אנשים ונתתיו ליהוה
כל ימי חייו ומורה לא יעלה
על ראשו והיה כי הרבתה
להתפלל לפני יהוה ועלי
שמר את פיה וחנה היא
מדברת על לבה רק שפתיה
נעות וקולה לא ישמע
ויחשבה עלי לשכרה ויאמר
אליה עלי עד מתי תשתכרין
הסירי את יינך מעליך ותען
חנה ותאמר לא אדני אשה
קשת רוח אנכי ויין ושכר

לא שתיתי ואשפך את
נפשי לפני יהוה אל תתן
את אמתך לפני בת בליעל
כי מרב שיחי וכעסי דברתי
עד הנה ויען עלי ויאמר
לכי לשלום ואלהי ישראל
יתן את שלתך אשר שאלת
מעמו ותאמר תמצא שפחתך
חן בעיניך ותלך האשה
לדרכה ותאכל ופניה לא
היו לה עוד וישכמו בבקר
וישתחוו לפני יהוה וישבו
ויבאו אל ביתם הרמתה וידע
אלקנה את חנה אשתו
ויזכרה יהוה ויהי לתקופות
הימים ותהר חנה ותלד בן
ותקרא את שמו שמואל
כי מיהוה שאלתיו ויעל
האיש אלקנה וכל ביתו
לזבח ליהוה את זבח הימים
ואת נדרו וחנה לא עלתה כי
אמרה לאישה עד יגמל הנער
והביאתיו ונראה את פני יהוה
וישב שם עד עולם ויאמר
לה אלקנה אישה עשי הטוב
בעיניך שבי עד גמלך אתו
אך יקם יהוה את דברו ותשב

האשה ותינק את בנה עד
גמלה אתו ותעלהו עמה
כאשר גמלתו בפרים שלשה
ואיפה אחת קמח ונבל יין
ותבאהו בית יהוה שלו והנער
נער ושחטו את הפר ויביאו
את הנער אל עלי ותאמר
בי אדני חי נפשך אדני אני
האשה הנצבת עמכה זה
להתפלל אל יהוה אל הנער
הזה התפללתי ויתן יהוה לי
את שאלתי אשר שאלתי
מעמו וגם אני השאלתיו
ליהוה כל הימים אשר היה
הוא שאול ליהוה וישתחו
שם ליהוה
ותתפלל חנה ותאמר עלץ
לבי ביהוה רמה קרני ביהוה
רחב פי על אויבי כי שמחתי
בישועתך אין קדוש כיהוה
כי אין בלתך ואין צור כאלהינו
אל תרבו תדברו גבהה גבהה
יצא עתק מפיכם כי אל דעות
יהוה ולו נתכנו עללות קשת
גברים חתתים ונכשלים אזרו
חיל שבעים בלחם נשכרו
ורעבים חדלו עד עקרה

ויקטירון ב׳ חד חס׳ וחד מל׳ גם בטרם יקטירון ׃ ס׳ : ותיבאות ב׳ חד חס׳ וחד מל׳ ומימנדון במראות חיבב אחות אשר
אשר עבאו ואת אשר ישבבון ארת הנשים׃ ס׳ ולא יקח ג׳ ומימנדון ששה ביחשחר הנשיא מסך בשר מבשל בי׳ ס׳ : ס׳

והבאים שם ב׳ ומשמנדון בכה יעשו לכל ישראל
מה הבאים אשר אתם הבאים שם : ס׳

וַיֵּלֶךְ שָׁבֶשׁ וְרַבַּתְבָּנִים ׃
אֶמְלֶה יְהוָה מַמְלֶכֶת וּמַלְחָמָה
מוֹרִיד שְׁאוֹל וַיַּעַל יְהוָה מוֹרִישׁ
וּמַעֲשִׁיר מַשְׁפִּיל אַף מְרוֹמֵם ׃
מֵקִים מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת
יָרִים אֶבְיוֹן לְהוֹשִׁיב עִם נְדִיבִים
וְכִסֵּא כָבוֹד יַנְחִלֵם כִּי לַיהוָה
מְצֻקֵי אָרֶץ וַיָּשֶׁת עֲלֵיהֶם ׃
תֵּבֵל רָגְלֵי חֲסִידוֹ יִשְׁמֹר וְ
רְשָׁעִים בַּחֹשֶׁךְ יִדָּמוּ כִּי לֹא
בְכֹחַ יִגְבַּר אִישׁ ׃ יְהוָה יֵחַתּוּ
מְרִיבוֹ עָלָיו בַּשָּׁמַיִם יַרְעֵם ׃
יְהוָה יָדִין אַפְסֵי אָרֶץ וְיִתֵּן
עֹז לְמַלְכּוֹ וַיָּרֶם קֶרֶן מְשִׁיחוֹ ׃

וַיָּבֹא אֶלְקָנָה הָרָמָתָה עַל בֵּיתוֹ
וְהַנַּעַר הָיָה מְשָׁרֵת אֶת יְהוָה
אֶת פְּנֵי עֵלִי הַכֹּהֵן וּבְנֵי עֵלִי בְּנֵי
בְלִיַּעַל לֹא יָדְעוּ אֶת יְהוָה ׃
וּמִשְׁפַּט הַכֹּהֲנִים אֶת הָעָם כָּל
אִישׁ זֹבֵחַ זָבַח וּבָא נַעַר הַכֹּהֵן
בְּבַשֵּׁל הַבָּשָׂר וְהַמַּזְלֵג שְׁלֹשׁ
הַשִּׁנַּיִם בְּיָדוֹ ׃ וְהִכָּה בַּכִּיּוֹר אוֹ
בַּדּוּד אוֹ בַקַּלַּחַת אוֹ בַּפָּרוּר
כֹּל אֲשֶׁר יַעֲלֶה הַמַّזְלֵג יִקַּח
הַכֹּהֵן בּוֹ כֹּה יַעֲשׂוּ לְכָל
יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים שָׁם בְּשִׁלֹה ׃

גַּם בְּטֶרֶם יַקְטִירוּן אֶת הַחֵלֶב
וּבָא הַנַּעַר הַכֹּהֵן וְאָמַר לָאִישׁ
הַזֹּבֵחַ תְּנָה בָשָׂר לִצְלוֹת לַכֹּהֵן
וְלֹא יִקַּח מִמְּךָ בָשָׂר מְבֻשָּׁל כִּי
אִם חָי ׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָאִישׁ שַׁקְטֵר
יַקְטִירוּן הַיּוֹם הַחֵלֶב וְקַח לְךָ
כַּאֲשֶׁר תַּאֲוֶה נַפְשֶׁךָ וַיֹּאמֶר לוֹ
כִּי עַתָּה תִּתֵּן וְאִם לֹא לָקַחְתִּי
בְּחָזְקָה ׃ וַתְּהִי חַטַּאת הַנְּעָרִים
גְּדֹלָה מְאֹד אֶת פְּנֵי יְהוָה כִּי
נִאֲצוּ הָאֲנָשִׁים אֶת מִנְחַת יְהוָה ׃
וּשְׁמוּאֵל מְשָׁרֵת אֶת פְּנֵי יְהוָה
נַעַר חָגוּר אֵפוֹד בָּד ׃ וּמְעִיל
קָטֹן תַּעֲשֶׂה לּוֹ אִמּוֹ וְהַעֲלָתָה
לּוֹ מִיָּמִים יָמִימָה בַּעֲלוֹתָהּ אֶת
אִישָׁהּ לִזְבֹּחַ אֶת זֶבַח הַיָּמִים ׃
וּבֵרַךְ עֵלִי אֶת אֶלְקָנָה וְאֶת
אִשְׁתּוֹ וְאָמַר יָשֵׂם יְהוָה לְךָ זֶרַע
מִן הָאִשָּׁה הַזֹּאת תַּחַת הַשְّאֵלָה
אֲשֶׁר שָׁאַל לַיהוָה וְהָלְכוּ ׃
לִמְקֹמוֹ ׃ כִּי פָקַד יְהוָה אֶת חַנָּה
וַתַּהַר וַתֵּלֶד שְׁלֹשָׁה בָנִים וּשְׁתֵּי
בָנוֹת וַיִּגְדַּל הַנַּעַר שְׁמוּאֵל עִם
יְהוָה ׃ וְעֵלִי זָקֵן מְאֹד
וְשָׁמַע אֶת כָּל אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן
בָּנָיו לְכָל יִשְׂרָאֵל וְאֵת אֲשֶׁר
יִשְׁכְּבוּן אֶת הַנָּשִׁים הַצֹּבְאוֹת

פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד ׃ וַיֹּאמֶר
לָהֶם לָמָּה תַּעֲשׂוּן כַּדְّבָרִים
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי שֹׁמֵעַ אֶת
דִּבְרֵיכֶם רָעִים מֵאֵת כָּל הָעָם
אֵלֶּה ׃ אַל בָּנַי כִּי לֹא טוֹבָה ׃
הַשְּׁמֻעָה אֲשֶׁר אָנֹכִי שֹׁמֵעַ
מַעֲבִרִים עַם יְהוָה ׃ אִם יֶחֱטָא
אִישׁ לְאִישׁ וּפִלְלוֹ אֱלֹהִים ׃
וְאִם לַיהוָה יֶחֱטָא אִישׁ מִי
יִתְפַּלֵּל לוֹ ׃ וְלֹא שָׁמְעוּ לְקוֹל
אֲבִיהֶם כִּי חָפֵץ יְהוָה לַהֲמִיתָם ׃
וְהַנַּעַר שְׁמוּאֵל הֹלֵךְ וְגָדֵל וָטוֹב
גַּם עִם יְהוָה וְגַם עִם אֲנָשִׁים ׃

וְנִבְיָא אִישׁ אֱלֹהִים
אֶל עֵלִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו כֹּה אָמַר
יְהוָה הֲנִגְלֹה נִגְלֵיתִי אֶל בֵּית
אָבִיךָ בִּהְיוֹתָם בְּמִצְרַיִם לְבֵית
פַּרְעֹה ׃ וּבְחֹר אֹתוֹ מִכָּל שִׁבְטֵי
יִשְׂרָאֵל לִי לְכֹהֵן לַעֲלוֹת עַל
מִזְבְּחִי לְהַקְטִיר קְטֹרֶת לָשֵׂאת
אֵפוֹד לְפָנַי וָאֶתֵּן לְבֵית אָבִיךָ
אֶת כָּל אִשֵּׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָמָּה
תִּבְעָטוּ בְּזִבְחִי וּבְמִנְחָתִי אֲשֶׁר
צִוִּיתִי מָעוֹן וּתְכַבֵּד אֶת בָּנֶיךָ
מִמֶּנִּי לְהַבְרִיאֲכֶם מֵרֵאשִׁית
כָּל מִנְחַת יִשְׂרָאֵל לְעַמִּי לָבוֹ ׃
נְאֻם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָמוֹר

אמרתי ביתך ובית אביך
יתהלכו לפני עד עולם ועתה
נאם יהוה חלילה לי כי מכבדי
אכבד ובזי יקלו׃ הנה ימים
באים וגדעתי את זרעך ואת
זרע בית אביך מהיות זקן
בביתך׃ והבטת צר מעון בכל
אשר ייטיב את ישראל ולא
יהיה זקן בביתך כל הימים׃
ואיש לא אכרית לך מעם
מזבחי לכלות את עיניך
ולאדיב את נפשך וכל
מרבית ביתך ימותו אנשים׃
וזה לך האות אשר יבא אל
שני בניך אל חפני ופינחס ביום
אחד ימותו שניהם׃ והקימתי
לי כהן נאמן כאשר בלבבי
ובנפשי יעשה ובניתי לו בית
נאמן והתהלך לפני משיחי
כל הימים׃ והיה כל הנותר
בביתך יבוא להשתחות לו
לאגורת כסף וככר לחם ואמר
ספחני נא אל אחת הכהנות
לאכל פת לחם׃

והנער שמואל משרת
את יהוה לפני עלי ודבר יהוה
היה יקר בימים ההם אין חזון

נפרץ׃ ויהי ביום ההוא
ועלי שכב במקומו ועיניו החלו
כהות לא יוכל לראות׃ ונר
אלהים טרם יכבה ושמואל
שכב בהיכל יהוה אשר שם
ארון אלהים׃

ויקרא יהוה אל שמואל ויאמר
הנני׃ וירץ אל עלי ויאמר
הנני כי קראת לי ויאמר לא
קראתי שוב שכב׃ וילך וישכב׃
ויסף יהוה קרא עוד
שמואל ויקם שמואל וילך׃
אל עלי ויאמר הנני כי קראת
לי ויאמר לא קראתי בני שוב
שכב׃ ושמואל טרם ידע את
יהוה וטרם יגלה אליו דבר
יהוה׃ ויסף יהוה קרא שמואל
בשלשית וקם וילך אל עלי
ויאמר הנני כי קראת לו׃
עלי כי יהוה קרא לנער׃ ויאמר
עלי לשמואל לך שכב והיה אם
יקרא אליך ואמרת דבר יהוה
כי שמע עבדך וילך שמואל
וישכב במקומו׃ ובא יהוה
ויתיצב ויקרא כפעם בפעם
שמואל שמואל ויאמר׃
שמואל דבר כי שמע עבדך׃

ויאמר יהוה אל שמואל הנה
אנכי עשה דבר בישראל
אשר כל שמעו תצלינה שתי
אזניו׃ ביום ההוא אקים אל
עלי את כל אשר דברתי אל
ביתו החל וכלה׃ והגדתי לו כי
שפט אני את ביתו עד עולם
בעון אשר ידע מקללים
לחסכם׃ ולא כהה בם׃ ולכן
נשבעתי לבית עלי אם יתכפר
עון בית עלי בזבח ובמנחה עד
עולם׃ וישכב שמואל עד
הבקר ויפתח את דלתות בית
יהוה ושמואל יירא מהגיד את
המראה אל עלי׃ ויקרא עלי
את שמואל ויאמר שמואל
בני׃ ויאמר הנני׃ ויאמר מה
הדבר אשר דבר אליך אל נא
תכחד ממני כה יעשה לך
אלהים וכה יוסיף אם תכחד
ממני דבר מכל הדבר אשר דבר
אליך׃ ויגד לו שמואל את כל
הדברים ולא כחד ממנו ויאמר
יהוה הוא הטוב בעיניו יעשה׃

ויגדל שמואל ויהוה היה עמו

ולא חפץ מכל דבריו ארעה׃
וידע כל ישראל מדן ועד
באר שבע כי נאמן שמואל
לנביא ליהוה׃ ויסף יהוה
להראות בשלה כי נגלה יהוה
אל שמואל בשלו בדבר יהוה׃

ויהי דבר שמואל לכל ישראל
ויצא ישראל לקראת פלשתים
למלחמה ויחנו על האבן העזר
ופלשתים חנו באפק׃ וערכו
פלשתים לקראת ישראל
ותט שתמלחמה וינגף ישראל
לפני פלשתים ויכו במערכה
בשדה כארבעת אלפים
איש׃ ויבא העם אל המחנה
ויאמרו זקני ישראל למה
נגפנו יהוה היום לפני פלשתים
נקחה אלינו משלה את ארון
ברית יהוה ויבא בקרבנו ושענו
מכף אויבינו׃ וישלח העם
שלה׃ וישאו משם את ארון
ברית יהוה צבאות ישב הכרבים
ושם שני בני עלי עם ארון
ברית האלהים חפני ופינחס
ויהי כבוא ארון ברית יהוה אל
המחנה ויריעו כל ישראל תרועה

גדולה ותהם הארץ׃ וישמעו
פלשתים את קול התרועה
ויאמרו מה קול התרועה
הגדולה הזאת במחנה העברים
וידעו כי ארון יהוה בא אל
המחנה׃ ויראו הפלשתים כי
אמרו בא אלהים אל המחנה
ויאמרו אוי לנו כי לא היתה
כזאת אתמול שלשם אוי
לנו מי יצילנו מיד האלהים
האדירים האלה אלה הם
האלהים המכים את מצרים
בכל מכה במדבר׃ התחזקו והיו
לאנשים פלשתים פן תעבדו
לעברים כאשר עבדו לכם
והייתם לאנשים ונלחמתם׃
וילחמו פלשתים וינגף ישראל
וינסו איש לאהליו ותהי המכה
גדולה מאד ויפל מישראל
שלשים אלף רגלי׃ וארון
האלהים נלקח ושני בני עלי
מתו חפני ופינחס׃ ורץ איש
ימני מן המערכה ויבא שלה
ביום ההוא ומלבשיו קרעים
ועפר על ראשו׃ ויבא והנה עלי ישב
על הכסא אצל הדרך מצפה כי היה
לבו חרד על ארון האלהים׃

והאיש בא להגיד בעיר ותזעק
כל העיר׃ וישמע עלי את
קול הצעקה ויאמר מה קול
ההמון הזה והאיש מהר ויבא
ויגד לעלי׃ ועליו בת שמנה
ושמנה שנה ועיניו קמה ולא
יכול לראות׃ ויאמר האיש
אל עלי אנכי הבא מן המערכה
ואני מן המערכה נסתי היום
ויאמר מה היה הדבר בני׃ ויען
המבשר ויאמר נס ישראל
לפני פלשתים וגם מגפה גדולה
היתה בעם וגם שני בניך מתו
חפני ופינחס וארון האלהים
נלקחה׃
ויהי כהזכיר את ארון האלהים
ויפל מעל הכסא אחרנית בצד
השער ותשבר מפרקתו
ומת כי זקן האיש וכבד והוא
שפט את ישראל ארבעים
שנה׃ וכלתו אשת פינחס הרה
לדת׃ ותשמע את השמעה
אל הלקח ארון האלהים ומת
חמיה ואישה׃ ותכרע ותלד
כי נהפכו עליה צרריה׃ ובעת
מותה ותדברנה הנצבות עליה
אל תיראי כי בן ילדת׃ ולא

ויקרא יא חמשעשרה נמרינו ולמיד שנו שרי וקף עוד גערל וישכימו בבקר ובשקב דוד ודוד עלה במעלה ושש מעלות לבמא
בוראשו ארים ושמיך וראמו אפריים שבים בפס ע"י לא נעשה ארץ: ס

בראשית ב בת כן ויתנטון אלהעמוים
ישראל במיטה: ס

ענתה ולא שתה לבה ותקרא
לנער אובכוד לאמר גלחבור
מישראל אלהלקח ארון
האלהים ואל חמיה ואשה
ותאמר גלה כבוד מישראל
כי נלקח ארון האלהים

ופלשתים לקחו את ארון
האלהים ויבאהו מאבן העזר
אשדודה ויקחו פלשתים
את ארון האלהים ויביאו
אתו בית דגון ויצבו אתו אצל
דגון: וישכמו אשדודים
ממחרת והנה דגון נפל לפניו
ארצה לפני ארון יהוה ויקחו
את דגון וישבו אתו למקומו
וישכמו בבקר ממחרת והנה
דגון נפל לפניו ארצה לפני
ארון יהוה וראש דגון ושתי
כפות ידיו כרתות אל המפתן
רק דגון נשאר עליו על כן
לא ידרכו כהני דגון וכל
הבאים בית דגון על מפתן
דגון באשדוד עד היום הזה
ותכבד יד יהוה אל
האשדודים וישמם ויך אתם
בעפלים את אשדוד ואת

בעפליה: ויראו אנשי אשדוד
כי כן ואמרו לא ישב ארון
אלהי ישראל עמנו כי קשתה
ידו עלינו ועל דגון אלהינו:
וישלחו ויאספו אתכל סרני
פלשתים אלהם ויאמרו מה
נעשה לארון אלהי ישראל
ויאמרו נסב ארון אלהי
ישראל: ויסבו את ארון אלהי
ישראל: ויהי אחרי
הסבו אתו ותהי יד יהוה בעיר
מהומה גדולה מאד ויך את
אנשי העיר מקטן ועד גדול
וישתרו להם עפלים וישלחו
את ארון האלהים עקרון
ויהי כבוא ארון האלהים עקרון
ויזעקו העקרנים
לאמר הסבו אלי את ארון
אלהי ישראל להמיתנו ואת
עמי: וישלחו ויאספו אתכל
סרני פלשתים ויאמרו שלחו
את ארון אלהי ישראל וישב
למקומו ולא ימות אתי ואת
עמי כי היתה מהומת מות בכל
העיר כבד מאד יד האלהים
והאנשים אשר לא ימתו הכו
בעפלים ותעל שועת העיר

בעפלים ה

השמים: ויהי ארון יהוה
בשדה פלשתים שבעה
חדשים: ויקראו פלשתים
לכהנים ולקסמים לאמר מה
נעשה לארון יהוה הודיעו
במה נשלחנו למקומו: ויאמרו
אם משלחים את ארון אלהי
ישראל אל תשלחו אתו
ריקם כי השב תשיבו לו אשם
אז תרפאו וידע עלכם למה
לא תסור ידו מכם: ויאמרו
מה האשם אשר נשיב לו
ויאמרו מספר סרני פלשתים
חמשה עפלי זהב וחמשה
עכברי זהב כי מגפה אחת
לכלם ולסרניכם: ועשיתם
צלמי עפליכם וצלמי עכבריכם
המשחיתים את הארץ ונתתם
לאלהי ישראל כבוד אולי יקל
את ידו מעליכם ומעל
אלהיכם ומעל ארצכם: ולמה
תכבדו את לבבכם כאשר
כבדו מצרים ופרעה את לבם
הלוא כאשר התעלל בהם
וישלחום ולכו: ועתה קחו
ועשו עגלה חדשה אחת
ושתי פרות עלות אשר לא

ארון יהוה כ"ז ענוה כטורת עבוה כאשרתנו ויקריא יהושע ומנו דפטוק עבדוסמן ויאב ארון וישבעה ויהושע ושבעה חכחנוכ ב בן שמלמו קול ואשרעה אשרוריים בבקר ממחוריקמן ויקי ארון ה
עדיוחי מיוש ויכוק ב ב א משלחים ויריא ויחי ארך ארבוא לחמיר וישב ארון עכרון וכל בקבא עד ורגר אחו ולאבחמי בשבאת ויעל את ארון אז אמר דוד ויקחו דוד ולחים ואחבל
פרעה ויעלו: ס

עלה אל־יהוה על־אסרתם
את־חפרות בעגלה וחשמנם
בבתם מאחריהם הבהמה׃
ולשחוטם ארכו ויתנה׃
ותנתם אתם אל־עגלה ואת־
בני־הבקר אשר־השבתם לו
אשם תשומו בארנם מעבר׃
ושלחתם אתו והלך׃ והאתנם
אסרו בבית־עגלה ובנותם
הביאו אשם לנו אתה עוד׃
הגדולה הזאת ואם־לא ודעה
כי לא מדרך עשה־בנו מקרה׃
הוא אחד לנו ויעשו האנשים
כן ויקחו שתי פרות עלות׃
ויאסרום בעגלה ואת־בניהם
כלאו בבית׃ ושמו את־ארון
יהוה אל־העגלה ואת־הארגז
ואת עכברי הזהב ואת צלמי
טחרתם׃ וישרנה הפרות דרך
עמדה בית־שמש במסלה
אמתה לבוא הלך וגעו׃ ולא סרו
ימין ושמאול וסרנים פלשתים
הלכים אחריהם עד־גבול בית
שמש׃ ובית שמש קצרים
קצר־חטים בעמק וישאו
את־עיניהם וירא את־הארון
וישמחו לראות׃ והעגלה באה

אל־שדה יהושע בית־השמשי
ותעמד שם ושם אבן גדולה
ובקעו את־עצי העגלה ואת
הפרות העלו עלה ליהוה׃
והלוים הורידו את־
ארון יהוה ואת־הארגז אשר
אתו אשר־בו כלי־הזהב וישמו
אל־האבן הגדולה ואנשי בית
שמש העלו עלות וזבחו זבחים
ביום ההוא ליהוה׃ וחמשה
סרני פלשתים ראו וישבו
עקרון ביום ההוא׃
ואלה טחרי הזהב
אשר־השיבו פלשתים אשם
ליהוה לאשדוד
אחד לעזה׃
אחד לאשקלון׃
אחד לגת
אחד לעקרון
אחד׃
ועכברי הזהב מספר כל־
ערי פלשתים לחמשת סרני
מעשר מבצר ועד כפר הפרזי׃
ועד אבל הגדולה אשר הניחו
עליה את־ארון יהוה׃ עד היום
הזה בשדה יהושע בית־השמשי׃
ויך באנשי בית־שמש כי ראו

בארון יהוה ויך בעם שבעים
איש חמשים אלף איש׃
ויתאבלו העם כי־הכה יהוה
בעם מכה גדולה׃ ויאמרו אנשי
בית־שמש מי־יוכל לעמד לפני
יהוה האלהים הקדוש הזה ואל
מי נעלה מעלינו׃
וישלחו מלאכים אל
יושבי קריתים לאמר׃
השבו פלשתים את־ארון יהוה
רדו העלו אתו אליכם׃ ויבאו
אנשי קריתים יערים ויעלו את
ארון יהוה ויבאו אתו אל־בית
אבינדב בגבעה ואת־אלעזר
בנו קדשו לשמר את־ארון
יהוה׃
ויהי מן־היום אשר־שת הארון בקרית
יערים וירבו הימים ויהי עשרים
שנה׃ ונהו כל־בית ישראל אחרי
יהוה׃ ויאמר שמואל
אל־כל־בית ישראל לאמר׃
בכל־לבבכם אתם שבים אל־
יהוה הסירו את־אלהי הנכר
מתוככם והעשתרות והכינו
לבבכם אל־יהוה ועבדהו לבדו
ויצל אתכם מיד פלשתים׃
ויסירו בני ישראל את־הבעלים

ומצבה ב׳ ומשם ומצבה בית אל והגלגל עוד קטנה וגדולה
ומצבה לעפרה בשלה ׳ וחד מצבה אל ואחרים ׳ ה׳ ׳

ושון ד׳ פרשיין ומשם נחלון ומשם משפט ומשם לאבשלום ומשם בשמה ומשם נשיו ׳ ו׳ וחד ומשם אחרי הבינעם ׳ ו׳ ויקח ג׳ קטעין
את בנינו ויקח בנשקי ולא יחנן בשנה אטיים ומל אמנה ומרע סמו ומחא ׳ ׳

ואתה עשתרות ועבדו את
יהוה לבדו׳
ויאמר שמואל קבצו את כל
ישראל המצפתה ואתפלל
בעדכם אל יהוה ויקבצו
המצפתה וישאבו מים וישפכו
לפני יהוה ויצומו ביום ההוא
ויאמרו שם חטאנו ליהוה
וישפט שמואל את בני
ישראל במצפה׳ וישמעו
פלשתים כי התקבצו בני
ישראל המצפתה ויעלו סרני
פלשתים אל ישראל וישמעו
בני ישראל ויראו מפני פלשתים׳
ויאמרו בני ישראל אל
שמואל אל תחדל משמנו
מזעק אל יהוה אלהינו וישענו
מיד פלשתים׳ ויקח שמואל
טלה חלב אחד ויעלה עולה
כליל ליהוה ויזעק שמואל
אל יהוה בעד ישראל ויענהו
יהוה׳ ויהי שמואל מעלה
העולה ופלשתים נגשו למלחמה
בישראל וירעם יהוה בקול
גדול ביום ההוא על פלשתים
ויהמם ויגפו לפני ישראל׳
ויצאו אנשי ישראל מהמצפה

וירדפו את פלשתים ויכום עד
מתחת לבית כר׳ ויקח שמואל
אבן אחת וישם בין המצפה
ובין השן ויקרא את שמה אבן
העזר ויאמר עד הנה עזרנו׳
יהוה׳ ויכנעו הפלשתים ולא
יספו עוד לבוא בגבול ישראל
ותהי יד יהוה בפלשתים כל ימי
שמואל׳ ותשבנה הערים
אשר לקחו פלשתים מאת
ישראל לישראל מעקרון׳
ועד גת ואת גבולן הציל
ישראל מיד פלשתים׳ ויהי
שלום בין ישראל ובין האמרי׳
וישפט שמואל את ישראל
כל ימי חייו׳ והלך מדי שנה
בשנה וסבב בית אל והגלגל
והמצפה ושפט את ישראל
את כל המקומות האלה׳
ותשבתו הרמתה כי שם ביתו
ושם שפט את ישראל ויבן
שם מזבח ליהוה׳
ויהי כאשר זקן שמואל ושם
את בניו שפטים לישראל׳ ויהי
שם בנו הבכור יואל ושם משנהו
אביה שפטים בבאר שבע׳
ולא הלכו בניו בדרכיו ויטו אחרי

הבצע ויקחו שחד ויטו משפט׳
ויתקבצו כל זקני ישראל
ויבאו אל שמואל הרמתה׳
ויאמרו אליו הנה אתה זקנת
ובניך לא הלכו בדרכיך עתה
שימה לנו מלך לשפטנו ככל
הגוים׳ וירע הדבר בעיני ש
שמואל כאשר אמרו תנה לנו
מלך לשפטנו ויתפלל שמואל
אל יהוה׳
ויאמר יהוה אל שמואל שמע
בקול העם לכל אשר יאמרו
אליך כי לא אותך מאסו כי
אתי מאסו ממלך עליהם כ
הכל מעשים אשר עשו מיום
העלותי אותם ממצרים ועד
היום הזה ויעזבוני ויעבדו
אלהים אחרים כן הם עשים
גם לך׳ ועתה שמע בקולם
אך כי העד תעיד בהם והגדת
להם משפט המלך אשר
ימלך עליהם׳ ויאמר
שמואל את כל דברי יהוה אל
העם השאלים מאתו מלך׳
ויאמר זה יהיה משפט
המלך אשר ימלך עליכם את

ומאנו ג׳ ומאנו העם לשמע ומאנו להקשיב
ומאנו לשמע ולא זכרו נפלאותיך ׃ ס׃

לדרוש אלהים ׃ וקימתון לפניך בישראל ויאמרו משה להקנו כרולא מל יוד ויהי לדרוש אלהים בימי זכריהו
ויהי עמ׳ לדרוש האלהים והבינו לבבך לדרש כל לבבו הכין לדרש האלהים וה׳ ס׃

בפיכם וקח ושם לו בפי מרבבתו
וכפרשון ודינו לפני מרבבתו
ולשום לו שרי אלפים ושרי
חמשים ולחרש חרישו ולקצר
קציריו לעשות כל מלחמתו
וכל רכבו ואתבנותיכם וקח
לרקחות ולטבחות ולאפות
ואת שדותיכם ואת כרמיכם
וזיתיכם הטובים וקח ונתן
לעבדיו וזרעיכם וכרמיכם
יעשר ונתן לסריסיו ולעבדיו
ואת עבדיכם ואת שפחותיכם
ואת בחוריכם הטובים ואת
חמוריכם יקח ועשה מלאכתו
צאנכם יעשר ואתם תהיו
לעבדים ון עקתם ביום ההוא
מלפני מלכם אשר בחרתם
לכם ולא יענה יהוה אתכם
ביום ההוא ויאמאנו העם
לשמע בקול שמואל ויאמרו
לא כי אם מלך יהיה עלינו
והיינו גם אנחנו ככל הגוים
ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו
ונלחם את מלחמתנו וישמע
שמואל את כל דברי העם
וידברם באזני יהוה
ויאמר יהוה אל שמואל שמע

בקולם והמלכת להם מלך
ויאמר שמואל אל אנשי
ישראל לכו איש לעירו

ויהי איש מבן ימין ושמו קיש
בן אביאל בן צרור בן בכורת
בן אפיח בן איש ימיני גבור
חיל ולו הי בן ושמו שאול
בחור וטוב ואין איש מבני
ישראל טוב ממנו משכמו
ומעלה גבה מכל העם ותאבדנה
האתנות לקיש אבי שאול
ויאמר קיש אל שאול בנו
קום נא אתך את אחד מהנערים
וקום לך בקש את האתנות
ויעבר בהר אפרים ויעבר
בארץ שלשה ולא מצאו
ויעברו בארץ שעלים ואין
ויעבר בארץ ימיני ולא מצאו
המה באו בארץ צוף ושאול
אמר לנערו אשר עמו לכה
ונשובה פן יחדל אבי מדאג
האתנות ודאגה לנו ויאמר לו
הנה נא איש אלהים בעיר הזאת
והאנשים נכבד כל אשר יבא
עתה נלכה שם אולי יגיד
לנו את דרכנו אשר הלכנו עליה

ויאמר שאול לנערו והנה נלך
ומה נביא לאיש כי תלכה
אין מכלינו תשורה איד
לתביא לאיש האלהים מה
אתנו ויסף הנער לענות את
שאול ויאמר הנה נמצא בידי
רבע שקל כסף ונתתי לאיש
האלהים והגיד לנו את דרכנו
לפנים בישראל כה אמר
האיש בלכתו לדרוש אלהים
לכו ונלכה עד הראה כי לנביא
היום יקרא לפנים הראה׃
ויאמר שאול לנערו טוב
דבר לכה נלכה ויבאו אל העיר
אשר שם איש האלהים המה
עלים במעלה העיר והמה
מצאו נערות יצאות לשאב
מים ויאמרו להן הי איש כה
הראה ותענינה אותם
ותאמרנה הוא הנה לפניך מהר
עתה כי היום בא לעיר כי זבח
היום לעם במה כבאכם העיר
כן תמצאון אתו בטרם יעלה
הבמתה לאכל כי לא יאכל
העם עד בואו הוא יברך
זבח אחריכן יאכלו הקראים
ועתה עלו כי אתו כהיום

ולעשות ה׳ ושמר ונתך וזקנתם מלחמת בעמך העברת חכל בכל הארץ לשמו ומקשתם הכין לבבו שמרה גדולה
מחזיקים ושרו׳ ס׃ ולעבדיו ב׳ וזרעיכם והרמיעם והטוחם שמלכם ס׃ ויאמרו לא ב׳ בטי מ׳ ברוגע ב׳ אנמל ווחה׃

באזני יהוה ג׳ ויהי העם ממלאנים ריב צאנם
כי במקום באזם יהוה ויכרם באזני יהוה ׃ ס׃

תוֹצִיאוּן אֹתוֹ וְיַעֲלֻהוּ עַד
הַמַּחֲנֶה בְּאֵים בְּתוֹכָם עוֹד וְהִנֵּה
שְׁמוּאֵל יֹצֵא לִקְרָאתָם לַ
לַעֲלוֹת הַבָּמָה׃
וְיָחוֹן בָּא אֶת אָזְנוֹ
שְׁמוּאֵל לְיוֹם אֶחָד לִפְנֵי בּוֹא
שָׁאוּל לֵאמֹר בָּעֵת מָחָר
אֲשַׁלַּח אֵלֶיךָ אִישׁ מֵאֶרֶץ
בִּנְיָמִן וּמָשַׁחְתָּ לְנָגִיד עַל עַמִּי
יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעַ אֶת עַמִּי
מִיַּד פְּלִשְׁתִּים כִּי רָאִיתִי אֶת
עָנְיִי כִּי בָּאָה צַעֲקָתוֹ אֵלָי׃
וּשְׁמוּאֵל רָאָה אֶת שָׁאוּל
וַיְהוָה עָנָהוּ הִנֵּה הָאִישׁ אֲשֶׁר
אָמַרְתִּי אֵלֶיךָ זֶה יַעְצֹר בְּעַמִּי׃
וַיִּגַּשׁ שָׁאוּל אֶת שְׁמוּאֵל
בְּתוֹךְ הַשַּׁעַר וַיֹּאמֶר הַגִּידָה
נָא לִי אֵי זֶה בֵּית הַרֹּאֶה׃ וַיַּעַן
שְׁמוּאֵל אֶת שָׁאוּל וַיֹּאמַר
אֲנִי הַרֹּאֶה עֲלֵה לְפָנַי הַבָּמָה
וַאֲכַלְתֶּם עִמִּי הַיּוֹם וְשִׁלַּחְתִּיךָ
בַּבֹּקֶר וְכָל אֲשֶׁר בְּלִבְבְךָ אַגִּיד
לָךְ׃ וְלָא תֹעוֹת הָאֲתֹנוֹת לָךְ
הַיּוֹם שְׁלֹשֶׁת הַיָּמִים אֵלֶּה אַל תָּשֶׂם
אֶת לִבְּךָ לָהֶם כִּי נִמְצְאוּ לְמוֹ
וְלְמִי חֶמְדַּת יִשְׂרָאֵל הֲלוֹא לְךָ
וּלְכָל בֵּית אָבִיךָ׃

וַיַּעַן שָׁאוּל וַיֹּאמַר
הֲלוֹא בֶן יְמִינִי אָנֹכִי מִקְּטַנֵּי
שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל וּמִשְׁפַּחְתִּי
הַצְּעִירָה מִכָּל מִשְׁפְּחוֹת שִׁבְטֵי
בִּנְיָמִן וְלָמָּה דִבַּרְתָּ אֵלַי כַּדָּבָר
הַזֶּה׃ וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל
אֶת שָׁאוּל וְאֶת נַעֲרוֹ וַיְבִיאֵם
לִשְׁכָּתָה וַיִּתֵּן לָהֶם מָקוֹם
בְּרֹאשׁ הַקְּרוּאִים וְהֵמָּה
כְּשְׁלֹשִׁים אִישׁ׃ וַיֹּאמֶר
שְׁמוּאֵל לַטַּבָּחַת תֶּן אֶת הַמָּנָה
אֲשֶׁר נָתַתִּי לָךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי
אֵלַיִךְ שִׂים אֹתָהּ עִמָּךְ׃ וַתָּרֶם
הַטַּבָּח אֶת הַשּׁוֹק וְהָעֶלְיָה
וַתָּשֶׂם לִפְנֵי שָׁאוּל וַיֹּאמֶר הִנֵּה
הַנִּשְׁאָר שִׂים לְפָנֶיךָ אֱכֹל
כִּי לַמּוֹעֵד שֻׁמַּר לְךָ לֵאמֹר
הָעַם שָׁכָנְתִּי אוֹתוֹ׃ וַיֹּאכַל שָׁאוּל
עִם שְׁמוּאֵל בַּיּוֹם הַהוּא׃ וַיֵּרְדוּ
מֵהַבָּמָה הָעִיר וַיְדַבֵּר עִם
שָׁאוּל עַל הַגָּג׃ וַיִּשְׁכְּמוּ וַיְהִי
כַּעֲלוֹת הַשַּׁחַר וַיִּקְרָא שְׁמוּאֵל
אֶל שָׁאוּל הַגָּג לֵאמֹר קוּמָה
וַאֲשַׁלֵּחֲךָ וַיָּקָם שָׁאוּל וַיֵּצֵא
שְׁנֵיהֶם הוּא וְשְׁמוּאֵל הַחוּצָה׃
הֵמָּה יוֹרְדִים בְּקֵצֵה עִיר׃
וּשְׁמוּאֵל אָמַר אֶל שָׁאוּל אֱמֹר

לַנַּעַר וַיַּעֲבֹר לְפָנֵינוּ וַיַּעֲבֹר וְאַתָּה
עֲמֹד הַיּוֹם וְאַשְׁמִיעֲךָ אֶת דְּבַר
אֱלֹהִים׃
וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל אֶת פַּךְ הַשָּׁמֶן
וַיִּצֹק עַל רֹאשׁוֹ וַיִּשָּׁקֵהוּ
וַיֹּאמֶר הֲלוֹא כִּי מְשָׁחֲךָ יְהוָה עַל
נַחֲלָתוֹ לְנָגִיד׃ בְּלֶכְתְּךָ הַיּוֹם
מֵעִמָּדִי וּמָצָאתָ שְׁנֵי אֲנָשִׁים
עִם קִבְרַת רָחֵל בִּגְבוּל בִּנְיָמִן
בְּצֶלְצַח וְאָמְרוּ אֵלֶיךָ נִמְצְאוּ
הָאֲתֹנוֹת אֲשֶׁר הָלַכְתָּ לְבַקֵּשׁ
וְהִנֵּה נָטַשׁ אֲבִיךָ אֶת עִנְיַן הָאֲתֹנוֹת
לֵאמֹר מָה אֶעֱשֶׂה לִבְנִי׃ וְהָלַכְתָּ
מִשָּׁם וָהָלְאָה וּבָאתָ עַד אֵלוֹן
תָּבוֹר וּמְצָאוּךָ שָׁם שְׁלֹשָׁה
אֲנָשִׁים עֹלִים אֶל הָאֱלֹהִים בֵּתֵל
אֶל אֶחָד נֹשְׂאִים שְׁלֹשָׁה גְּדָיִים
וְאֶחָד נֹשֵׂא שְׁלֹשֶׁת כִּכְּרוֹת
לָחֶם וְאֶחָד נֹשֵׂא נֵבֶל יָיִן׃
וְשָׁאֲלוּ לְךָ לְשָׁלוֹם וְנָתְנוּ לְךָ
שְׁתֵּי לֶחֶם וְלָקַחְתָּ מִיָּדָם׃ אַחַר
כֵּן תָּבוֹא גִבְעַת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
שָׁם נְצִיב פְּלִשְׁתִּים וְהָיָה כְּבֹאֲךָ
שָׁמָּה עִיר וּפָגַעְתָּ חֶבֶל נְבִיאִים
יֹרְדִים מֵהַבָּמָה וְלִפְנֵיהֶם נֵבֶל
וְתֹף וְחָלִיל וְכִנּוֹר וְהֵמָּה מִתְנַבְּאִים׃
וְצָלְחָה עָלֶיךָ רוּחַ יְהוָה וְהִתְנַבֵּיתָ

ואנכי ה בטע׳ כי שרש ומרוש לי אנכי בן ישיע אנכי מבני מיני אנכי כי בדקד אנכי חללה לחודיה: וכל אזנגחו ומוקם פסוק
ויקן טל׳ ויכוון ב׳ מ׳ א׳ וקם אנכי ולא עוון לו. ומרם ה׳ ומרם בטוחר ויקן ומרם מ׳ שון אוכל ומרם הטבח ומרם ומרם בטלך אוכל אוכלות אלה
יאשרחון לבני ומרם קרן ומרם ומינו: ס׳

ולמי ג׳ אלה לשמר ולמי בלי חמדת ישראל ולמי אמר
עמו: ס׳ הקדוש ב׳ מ׳ ומקן לחם מקום שלשים.

ב׳ מ׳ וחון עם ומרים בעגל חמור: ס׳ ס׳
ויעמד ג׳ אמר ה׳ אחרים מעטים עבל מה: ס׳ ס׳

ב׳ מ׳ ומרים ב׳ מ׳ ומרים ב׳ מ׳ ומרים

עמם ונחפרת לאיש אחר׃
והיה כי תבאו הארצה אשר אלהיך
נתן לך ונחלתה ויבשתם בה
ויאמרתם אמרה נא מלך עלינו
ככל הגוים אשר סבבתינו׃
לא תוכל לשום עליך מלך אחיך׃
שלשים שבעת ימים תוחל עד
בואי אליך והנה עתידי לך את
אשר תעשה והיה בחפנו
שבמו לכל המעם שמואל׃
ויחפר לו אלהים לב אחר ובאו
כל האנשים הבאים אל הר גבעתה
ויהי הבאים לקראתו׃
ותצלח עליו רוח אלהים ויתנבא
בתוכם ויהי כל יודעו מאתמול
שלשום וירא והנה עם הנביאים
נבא ויאמר איש אל
רעהו מה היה לבן קיש שאול
גם שאול בנביאים ויען איש
משם ויאמר ומי אביהם על
כן היתה למשל גם שאול
בנביאים׃ ויכל מהתנבות ויבא
הבמה׃ ויאמר דוד שאול
אליו ואל נערו אן הלכתם׃
ויאמר לבקש את האתנות
ונראה כי אין ונבוא אל

שמואל׃ ויאמר דוד שאול
הנה נמצאו לנו׃ ויאמר שמואל
דודו הגד הגיד לנו מה אמר
לכם אלהים׃ ויאמר שאול אל
דודו הגד הגיד לנו מה אמר
לא הגיד לו אשר אמר שמואל׃

ס

ויצעק שמואל אל העם אל
יהוה המצפה׃ ויאמר אל בני
ישראל
כה אמר יהוה אלהי ישראל
אנכי העליתי את ישראל
ממצרים ואציל אתכם מיד
מצרים ומיד כל הממלכות
הלחצים אתכם׃ ואתם היום
מאסתם את אלהיכם אשר
הוא מושיע לכם מכל רעותיכם
ורעותיכם׃ ותאמרו לו כי ממלך
תשים עלינו ועתה התיצבו
לפני יהוה לשבטיכם ולאלפיכם׃
ויקרב שמואל את כל שבטי
ישראל וילכד שבט בנימן׃
ויקרב את שבט בנימן למשפחתו
ותלכד משפחת המטרי וילכד
שאול בן קיש ויבקשהו ולא
נמצא׃ וישאלו עוד ביהוה׃
הבא עוד הלם איש

ויאמר יהוה הנה הוא
נחבא אל הכלים׃ ורצו ויקחהו
משם ויתיצב בתוך העם ויגבה
מכל העם׃ משכמו ומעלה׃
ויאמר שמואל אל כל העם
הראיתם אשר בחר בו יהוה כי
אין כמהו בכל העם ויריעו
כל העם ויאמרו יחי המלך׃

ויגד שמואל אל העם את
משפט המלוכה ויכתב בספר
ויניח לפני יהוה׃ וישלח שמואל
את כל העם איש לביתו׃ וגם
שאול הלך לביתו גבעתה
וילכו עמו חיל אשר נגע
אלהים בלבם׃ ובני בליעל
אמרו מה ישענו זה ויבזהו
ולא הביאו לו מנחה׃ והי
כמחרישׁ׃
ויעל נחש העמוני ויחן על
יבש גלעד׃ ויאמרו כל אנשי
יבש אל נחש כרת לנו ברית
ונעבדך׃ ויאמר אליהם נחש העמוני
אם בזאת אכרת לכם בנקור לכם כל עין ימין
ושמתיה חרפה על כל ישראל׃
ויאמרו אליו זקני יבש חרף
לנו שבעת ימים ונשלחה

מלאכים בכל גבול ישראל
ואם אין מושיע אתנו ונצא
אליך ובאו המלאכים בעת
שאול ודברו הדברים באזני
העם וישא כל העם את קולם
ויבכו וחנה שאול בא אחרי
הבקר מזה שדה ויאמר שאול
מה לעם כי יבכו ויספרו לו
את דברי אנשי יבש ותעצם
רוח אלהים על שאול
כשמעו את הדברים האלה
ויחר אפו מאד ויקח צמד
בקר וינתחהו וישלח בכל
גבול ישראל ביד המלאכים
לאמר אשר איננו יצא אחרי
שאול ואחרי שמואל כה
יעשה לבקרו ופחד יהוה
על העם ויצאו כאיש אחד
ויפקדם בבזק ויהי בני
ישראל שלשת מאות אלף
ואיש יהודה שלשים אלף
ויאמרו למלאכים הבאים
כה תאמרון לאנשי יבש
גלעד מחר תהיה לכם תשועה
בחם השמש ובאו המלאכים
ויגידו לאנשי יבש וישמחו
ויאמרו אנשי יבש משחר נצא

אליכם ועשיתם לנו הכל
הטוב בעיניכם
ויהי ממחרת וישם
שאול את העם שלשה
ראשים ויבאו בתוך המחנה
באשמרת הבקר ויכו את עמון
עד חם היום ויהי הנשארים
ויפצו ולא נשארו בהם שנים
יחד ויאמר העם אל שמואל
מי האמר שאול המלך עלינו
תנו האנשים ונמיתם ויאמר
שאול לא יומת איש ביום הזה
כי היום עשה יהוה תשועה
בישראל ויאמר
שמואל אל העם לכו ונלכה
הגלגל ונחדש שם המלוכה
וילכו כל העם הגלגל וימליכו
שם את שאול לפני יהוה
בגלגל ויזבחו שם זבחים
שלמים לפני יהוה וישמח
שם שאול וכל אנשי ישראל
עד מאד
ויאמר שמואל אל כל
ישראל הנה שמעתי בקולכם
לכל אשר אמרתם לי ואמליך
עליכם מלך ועתה הנה המלך
מתהלך לפניכם ואני זקנתי

ושבתי ובני הנם אתכם ואנכי
התהלכתי לפניכם מנעורי
עד היום הזה הנני ענו בעדי
יהוה ובמשיחו את שורו המי
לקחתי וחמור מי לקחתי ואת
מי עשקתי את מי רצותי
ומיד מי לקחתי כפר ואעלים
עיני בו ואשיב לכם ויאמרו
לא עשקתנו ולא רצותנו
ולא לקחת מיד איש מאומה
ויאמר אלהם עד יהוה בכם
ועד משיחו היום הזה כי לא
מצאתם בידי מאומה ויאמר
עד
ויאמר שמואל אל העם יהוה
אשר עשה את משה ואת
אהרן ואשר העלה את
אבתיכם מארץ מצרים
ועתה התיצבו ואשפטה
אתכם לפני יהוה את כל
צדקות יהוה אשר עשה
אתכם ואת אבתיכם כאשר
באו יעקב מצרים ויוציאו
אבותיכם אל יהוה וישלח
יהוה את משה ואהרן
ויצאו את אבתיכם ממצרים
וישבו במקום הזה

את יהוה אל יהוה ומלכו׳ אתם כי סיסרא אשר צבא חצור נמכר ביד מלך מואב ונלחמו בכם ויזעקו אל יהוה ויאמרו חטאנו כי עזבנו את יהוה ונעבד את הבעלים ואת העשתרות ועתה הצילנו מיד אויבינו ונעבדך׳ וישלח יהוה את רבעם ואת בדן ואת יפתח ואת שמואל׳ ויצל אתכם מיד איביכם מסביב׳ ותשבו בטח׳ ותרא כי נחש מלך בני עמון בא עליכם׳ ואמרו לא כי מלך ימלך עלינו׳ ויהוה אלהיכם מלכם׳ ועתה הנה המלך אשר בחרתם אשר שאלתם׳ והנה נתן יהוה עליכם מלך׳ אם תיראו את יהוה ועבדתם אתו׳ ושמעתם בקולו ולא תמרו את פי יהוה והיתם גם אתם ונם המלך אשר מלך עליכם אחר יהוה אלהיכם׳ ואם לא תשמע בקול יהוה׳ ומריתם את פי יהוה׳ והיתה יד יהוה בכם ובאבתיכם׳ גם עתה התיצבו וראו את הדבר הגדול הזה אשר יהוה עשה לעיניכם׳ הלוא קציר חטים היום אקרא אל יהוה ויתן קולות ומטר׳ וידעו וראו כי רעתכם רבה אשר עשיתם בעיני יהוה לשאול לכם מלך׳

ויקרא שמואל אל יהוה׳ ויתן יהוה קולות ומטר׳ וכל העם יראו מאד את יהוה ואת שמואל׳ ויאמרו כל העם אל שמואל׳ התפלל בעד עבדיך אל יהוה אלהיך ואל נמות׳ כי יספנו על כל חטאתינו רעה לשאול לנו מלך׳

ויאמר שמואל אל העם אל תיראו אתם עשיתם את כל הרעה הזאת אך אל תסורו מאחרי יהוה׳ ועבדתם את יהוה בכל לבבכם׳ ולא תסורו כי אחרי התהו אשר לא יועילו ולא יצילו כי תהו הם׳ כי לא יטש יהוה את עמו בעבור שמו הגדול כי הואיל יהוה לעשות אתכם לו לעם׳ גם אנכי חלילה לי מחטא ליהוה מחדל להתפלל בעדכם והורתי אתכם בדרך הטובה והישרה׳ אך יראו את יהוה׳ ועבדתם אתו׳ באמת בכל לבבכם׳ כי ראו אשר הגדיל עמכם׳ ואם הרע תרעו גם אתם׳ גם מלכיכם תספו׳

בן שנה שאול במלכו׳ ושנתים שנים מלך על ישראל׳ ויבחר לו שאול שלשת אלפים מישראל׳ ויהיו עם שאול אלפים במכמש ובהר בית אל׳ ואלף היו עם יונתן בגבעת בנימן׳ ויתר העם שלח איש לאהליו׳ ויקח יונתן את נציב פלשתים אשר בגבע׳ וישמעו פלשתים׳ ושאול תקע בשופר בכל הארץ׳ לאמר ישמעו העברים׳ וכל ישראל שמעו לאמר׳ הכה שאול את נציב פלשתים׳ וגם נבאש ישראל בפלשתים׳ ויצעקו העם אחרי שאול הגלגל׳ ופלשתים נאספו׳ להלחם עם ישראל׳ שלשים אלף רכב׳ ושת אלפים פרשים׳ ועם כחול אשר על

מחטא ג׳ ואחשך גם אנכי מחטוא פה כן גם אנכי חלילה לי מחטא מחטוא בלשוני כה כן: ס׳ חואיל ג׳ ומ׳ ושיסן חואיל משה באר אזר הזמריה כי חואיל יהוה כי חואיל לחדל אחרי ע׳: ס׳

ויאמרו ג׳ ומ׳ ושמעתן ויאמרו ויצל לו משמך ויקרא יהוה מלפני ויורא ויורא שאול וישם דוד וישמע ע אזר יהוה אזר חואיל יהוה ונמחו׳ שאול את יהוה: ס׳ שאלתם ג׳ הלא שאלתם ועשה הגדר הזה: ס׳

ושמר ג׳ מן ושמר בכל לבבכם גם אתם גם: ס׳ וישיבם ג׳ הר אם אחרי ל׳ ובאותו לאותיכם באשרם:

שפתים לרב ויעל ויחנו
במכמש קדמת בית און
ואיש ישראל ראו כי ערו
כי נגש העם ויתחבאו העם
במערות ובחוחים ובסלעים
ובצרחים ובבורות ועברים
עברו את הירדן ארץ גד
וגלעד ושאול עדנו בגלגל
והעם החרדים אחריו ויחל
שבעת ימים למועד אשר
שמואל לא בא שמואל הגלגל
ופץ העם מעליו ויאמר
שאול הגשו אלי העלה
והשלמים ויעל העלה ויהי
ככלותו להעלות העלה והנה
שמואל בא ויצא שאול
לקראתו לברכו ויאמר
שמואל מה עשית ויאמר שאול
כי ראיתי כי נפץ העם מעלי
ואתה לא באת למועד הימים
ופלשתים נאספים מכמש
ואמר עתה ירדו פלשתים אלי
הגלגל ופני יהוה לא חליתי
ואתאפק ואעלה העלה
ויאמר שמואל אל
שאול נסכלת לא שמרת את
מצות יהוה אלהיך אשר צוה

כי עתה הכין יהוה את ממלכתך
אל ישראל עד עולם ועתה
ממלכתך לא תקום בקש
יהוה לו איש כלבבו ויצוהו
יהוה לנגיד על עמו כי לא ש
שמרת את אשר צוך יהוה

ויקם שמואל ויעל מן הגלגל
גבעת בנימן ויפקד שאול את
העם הנמצאים עמו כששש
מאות איש ושאול ויונתן בנו
והעם הנמצא עמם ישבים
בגבעת בנימן ופלשתים חנו
במכמש ויצא המשחית
ממחנה פלשתים שלשה
ראשים חראש אחד יפנה
אל דרך עפרה אל ארץ ש
שועל והראש אחד יפנה
דרך בית חרון והראש אחד
יפנה דרך הגבול הנשקף על
גיא צבעים המדברה
והחרש לא מצא בכל ארץ
ישראל כי אמרו פלשתים פן
יעשו העברים חרב או חנית
וירדו כל ישראל אל פלשתים
לחדד איש את מחרשתו
ואת אתו ואת קרדמו ואת

מחרשתו והיתה הפעדה
פים למחרשות ולאתים
ולשלש קלשון ולתקון הדקרים
ולהיעיב חרבו והחלבים
מלחמה ולא נמצא חרב וחנית
ביד כל העם אשר את שאול
ואת יונתן ותמצא לשאול
וליונתן בנו ויעא מעבר
פלשתים אל מעבר מכמש
ויהי היום ויאמר
יונתן בן שאול אל הנער נשא
כליו ולכה ונעברה אל מעבר
פלשתים אשר מעבר מזה
ולאביו לא הגיד ושאול
יושב בקצה הגבעה תחת
הרמון אשר במגרון והעם
אשר עמו כששש מאות איש
ואחיה בן אחיטוב אחי
ברדפינחס בן עלי כהן
יהוה בשלו נשא אפוד והעם
לא ידע כי הלך יונתן
בין
המעברות אשר בקש יונתן
לעבר אל מעבר פלשתים שן
חסל אחד מעבר מזה ושן
חסל אחד מעבר מזה ושם
האחד בצפון נכח מכמש
והשני הנגב נכח הגבע

ולשלש ב׳ חס׳ ומשרת אחת חסרה׳ ולשלש ד׳ ולא
כל השלשה ומכול ב׳ א׳ אויך : ס׳

אמ׳ ו׳ ראש פסוק בסיפ׳ אמ׳ יחטא איש לאיש אמ׳ פן ואמרתי אליכם דמי ואם יוכל להלחם אמ׳ ומיראו אחי יחזור אמ׳
כה׳ ואמר אמ׳ פקודי יפקדו אמרך : ועליונו ב׳ חנו ועליו אל עליו ועליונו ועבלונו : ס׳ : נגש ד׳ ויאיש ישראל ואיש ישראל
וחרא בעצה ונגשה העם איש : ס׳

מ׳ לכמשוח אחד מנגבמל
גבע : ויאמר יהונתן אל
הנער נשא כליו לך ועבור
אל מצב הערלים האלה אולי
יעשה יהוה לנו כי אין ליהוה
מעצור להושיע ברב או
במעט : ויאמר לו נשא כליו
עשה כל אשר בלבבך נטה
לך הנני עמך כלבבך :
ויאמר יהונתן הנה
אנחנו עברים אל האנשים
ונגלינו אליהם : אם כה יאמרו
אלינו עמדו עד הגיענו אליכם
ועמדנו תחתינו ולא נעלה
אליהם : ואם כה יאמרו עלו
עלינו ועלינו כי נתן יהוה
בידנו וזה לנו האות : ונגלו
שניהם אל מצב פלשתים :
ויאמרו פלשתים הנה עברים
יצאים מן החרים אשר
התחבאו שם : וענו אנשי
המצבה את יונתן ואת נשא
כליו ויאמרו עלו אלינו ונודיעה
אתכם דבר
ויאמר יונתן אל נשא כליו :
עלה אחרי כי נתנם יהוה ביד
ישראל : ויעל יונתן על ידיו

ועל רגליו ונשא כליו אחריו
ויפלו לפני יונתן ונשא כליו
ממותת אחריו : והיה המכה
הראשנה אשר הכה יונתן :
ונשא כליו כעשרים איש :
בכחצי מענה עמד שדה :
ותהי חרדה במחנה בשדה
ובכל העם המצב והמשחית
חרדו גם המה ותרגז הארץ
ותהי לחרדת אלהים : וירא
הצפים לשאול בגבעת בנימן
והנה ההמון נמוג הלך והלם

ויאמר שאול לעם אשר אתו
פקדו נא וראו מי הלך מעלינו
ויפקדו והנה אין יונתן ונשא
כליו : ויאמר שאול לאחיה
הגישה ארון האלהים כי היה
ארון האלהים ביום ההוא
ובני ישראל : והי עוד דבר
שאול אל הכהן והמון אשר
במחנה פלשתים הלך הלוך
ורב
ויאמר שאול אל הכהן אסף ידך
ויזעק שאול וכל העם אשר
אתו ובאו עד המלחמה והנה
היתה חרב איש ברעהו מהומה

גדולה מאד : והעברים היו
לפלשתים כאתמול שלשום
אשר עלו עמם במחנה סביב
וגם הם להיות עם ישראל
אשר עם שאול ויונתן : וכל
איש ישראל המתחבאים
בהר אפרים שמעו כי נסו
פלשתים וגם הם דבקו אחרי
המלחמה : ויושע
יהוה ביום ההוא את ישראל
והמלחמה עברה את בית
און : ואיש ישראל נגשים
ההוא ואל שאול את העם
לאמר ארור האיש אשר
יאכל לחם עד הערב ונקמתי
מאיבי ולא טעם כל העם
לחם : וכל הארץ
באו ביער ויהי דבש על פני
השדה : ויבא העם אל היער
והנה הלך דבש ואין משיגיו
אל פיו כי ירא העם את השבעה
ויונתן לא שמע בהשביע אביו
את העם וישלח את קצה
המטה אשר בידו ויטבל
אותה בי יערת הדבש וישב ידו
אל פיו ותראנה עיניו : ויען אחד
מהעם ויאמר השבע השביע

ואל ב׳ חסרין ואל שאול אחת ורעם ואל אל אלהי׳ כי לא נסה ואל ואל אלוה וראבאני יחי׳ : ס׳ : ונקמיתי ב׳ ויסיפ׳ ונקמיתי
מאיבי ולא טעם ונקמתי ישמי עבדיהו נביאמם חיני רב אחר ויאמר : ס׳ : בעשרים ב׳ ותפרי המכה ויאשנה ובא אל אל׳ ס׳

בלבבך ב׳ נטה לך הנני עמך יוכן לך בלבבך אמר
ב׳ וחס׳ ומן עבד הנעבנו ומן ושבי אל שחור : ס׳

אבוד את העם לאמר ארור
האיש אשר יאכל לחם עד
ויערב ויאמר יונתן עכר
אבי את הארץ ראו נא כי
אורו עיני כי טעמתי מעט
דבש הזה אף כי לוא אכל
אכל היום העם משלל אויביו
אשר מצא כי עתה לא הרבתה
מכה בפלשתים ובכו בעם מחוא
בפלשתים ממכמש אילנה
ויעף העם מאד ויעשה העם
אל השלל ויקחו צאן ובקר
ובן בקר וישחטו ארצה
ויאכל העם על הדם ויגידו
לשאול לאמר הנה העם
חטאים ליהוה לאכל על הדם
ויאמר בגדתם גלו אלי היום
אבן גדולה ויאמר שאול
פצו בעם ואמרתם להם הגישו
אלי איש שורו ואיש שיהו
ושחטתם בזה ואכלתם ולא
תחטאו ליהוה לאכל אל הדם
ויגשו כל העם איש שורו
בידו הלילה וישחטו שם
ויבן שאול מזבח ליהוה אתו
החל לבנות מזבח ליהוה

ויאמר שאול נרדה אחרי
פלשתים לילה ונבזה בהם עד
אור הבקר ולא נשאר בהם
איש ויאמרו כל הטוב בעיניך
עשה ויאמר הכהן
נקרבה הלם אל האלהים
וישאל שאול באלהים
האירד אחרי פלשתים התתנם
ביד ישראל ולא ענהו ביום
ההוא ויאמר שאול גשו
הלם כל פנות העם ודעו וראו
במה היתה החטאת הזאת
היום כי חי יהוה המושיע את
ישראל כי אם יהי ביונתן בני
כי מות ימות ואין ענהו מכל העם
הזה ויאמר אל כל ישראל
אתם תהיו לעבר אחד ואני
ויונתן בני נהיה לעבר אחד
ויאמר העם אל שאול הטוב
בעיניך עשה ויאמר
שאול אל יהוה אלהי ישראל
הבה תמים ולבדיונתן ושאול
והעם יצאו ויאמר שאול
הפילו בינו ובין יונתן בני ולבדו
יונתן ויאמר שאול אל יונתן
הגד לי מה עשיתה ויגד לו
יונתן ויאמר טעם טעמתי

בקצה המטה אשר בידי מעט
דבש הנני אמות ויאמר שאול
כה יעשה אלהים וכה יוסף
כי מות תמות יונתן ויאמר
העם אל שאול התיונתן ימות
אשר עשה הישועה הגדולה
הזאת בישראל חלילה חי
יהוה אם יפל משערת ראשו
ארצה כי עם אלהים עשה
היום הזה ויפדו העם את יונתן
ולא מת
ויעל שאול מאחרי
פלשתים ופלשתים הלכו
למקומם ושאול לקח
המלוכה על ישראל וילחם
סביב בכל איביו במואב ובבני
עמון ובאדום ובמלכי צובה
ובפלשתים ובכל אשר יפנה
ירשיע ויעש חיל ויך את
עמלק וינצל את ישראל מיד
שסיו
ובני שאול
יונתן וישוי ומלכישוע ושם
שתי בנתיו שם הבכירה מרב
ושם הקטנה מיכל ושם אשת
שאול אחינעם בת אחימעץ
ושם שר צבאו אבנר בן נר
דוד שאול וקיש אבי שאול

מרי ד׳ ושומרונים לקשמרים לאוכ לבני מרי בי
השאת קשת מרי אל ומרי מרי עבוכ ראמריפא: ס:

אסתן ג׳ חמ׳ מן אשר עמי לכן הנבי אסתר אמליכי חבירן דיבי ומרים · אמרלך ג׳ בלשג׳ ושבט שמואל עלו
מרשלין ומאן עמרי שרי: ס: ונמשי ב׳ ושיטרון ומל המלאכה נמביזה ונמשי כל לבן ומרי: ס:

נֶגֶד אֲבִי אַבְנֵר בֶּן נֵר אֲבִי שָׁאוּל׃
וַתְּהִי חֶמְלַת שָׁאוּל חֲזָקָה
עַל פְּלִשְׁתִּים כָּל יְמֵי שָׁאוּל
וְרָאָה שָׁאוּל כָּל אִישׁ גִּבּוֹר
וְכָל בֶּן חָיִל וַיֶּאַסְפֵהוּ אֵלָיו׃
וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל
אֶל שָׁאוּל אֹתִי שָׁלַחְ יְהוָה
לִמְשָׁחְךָ לְמֶלֶךְ עַל עַמּוֹ עַל
יִשְׂרָאֵל וְעַתָּה שְׁמַע לְקוֹל
דִּבְרֵי יְהוָה׃ כֹּה אָמַר
יְהוָה צְבָאוֹת פָּקַדְתִּי אֶת
אֲשֶׁר עָשָׂה עֲמָלֵק לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר שָׂם לוֹ בַּדֶּרֶךְ בַּעֲלֹתוֹ
מִמִּצְרָיִם׃ עַתָּה לֵךְ וְהִכִּיתָה
אֶת עֲמָלֵק וְהַחֲרַמְתֶּם אֶת
כָּל אֲשֶׁר לוֹ וְלֹא תַחְמֹל עָלָיו
וְהֲמַתָּה מֵאִישׁ עַד אִשָּׁה
מֵעֹלֵל וְעַד יוֹנֵק מִשּׁוֹר וְעַד
שֶׂה מִגָּמָל וְעַד חֲמוֹר׃
וַיִּשְׁמַע שָׁאוּל אֶת
הָעָם וַיְפָקְדֵם בַּטְּלָאִים מָאתָיִם
אֶלֶף רַגְלִי וַעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים אֶת
אִישׁ יְהוּדָה׃ וַיָּבֹא שָׁאוּל עַד
עִיר עֲמָלֵק וַיָּרֶב בַּנָּחַל׃ וַיֹּאמֶר
שָׁאוּל אֶל הַקֵּינִי לְכוּ סוּרוּ רְדוּ
מִתּוֹךְ עֲמָלֵקִי פֶּן אֶסְפְּךָ עִמּוֹ
וְאַתָּה עָשִׂיתָ חֶסֶד עִם כָּל בְּנֵי

יִשְׂרָאֵל בַּעֲלוֹתָם מִמִּצְרָיִם׃
וַיָּסַר הַקֵּינִי מִתּוֹךְ עֲמָלֵק׃ וַיַּךְ
שָׁאוּל אֶת עֲמָלֵק מֵחֲוִילָה׃
בּוֹאֲךָ שׁוּר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי מִצְרָיִם׃
וַיִּתְפֹּשׂ אֶת אֲגַג מֶלֶךְ עֲמָלֵק
חַי וְאֶת כָּל הָעָם הֶחֱרִים לְפִי
חָרֶב׃ וַיַּחְמֹל שָׁאוּל וְהָעָם עַל
אֲגַג וְעַל מֵיטַב הַצֹּאן וְהַבָּקָר
וְהַמִּשְׁנִים וְעַל הַבָּרִים וְעַל כָּל
הַטּוֹב וְלֹא אָבוּ הַחֲרִימָם וְכָל
הַמְּלָאכָה נְמִבְזֶה וְנָמֵס אֹתוֹ
הֶחֱרִימוּ׃
וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֶל שְׁמוּאֵל׃
לֵאמֹר׃ נִחַמְתִּי כִּי הִמְלַכְתִּי אֶת
שָׁאוּל לְמֶלֶךְ כִּי שָׁב מֵאַחֲרַי׃
וְאֶת דְּבָרַי לֹא הֵקִים וַיִּחַר׃
לִשְׁמוּאֵל וַיִּזְעַק אֶל יְהוָה כָּל
הַלָּיְלָה׃ וַיַּשְׁכֵּם שְׁמוּאֵל לִקְרַאת
שָׁאוּל בַּבֹּקֶר וַיֻּגַּד לִשְׁמוּאֵל
לֵאמֹר בָּא שָׁאוּל הַכַּרְמֶלָה׃
וְהִנֵּה מַצִּיב לוֹ יָד וַיָּסֹב וַיַּעֲבֹר
וַיֵּרֶד הַגִּלְגָּל׃ וּבֹא שְׁמוּאֵל אֶל
שָׁאוּל וַיֹּאמֶר לוֹ שָׁאוּל בָּרוּךְ
אַתָּה לַיהוָה הֲקִימֹתִי אֶת דְּבַר
יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל וּמַה קּוֹל
הַצֹּאן הַזֶּה בְּאָזְנָי וְקוֹל הַבָּקָר
אֲשֶׁר אָנֹכִי שֹׁמֵעַ׃ וַיֹּאמֶר שָׁ

שָׁאוּל מֵעֲמָלֵקִי הֱבִיאוּם אֲשֶׁר חָמַל
הָעָם עַל מֵיטַב הַצֹּאן וְהַבָּקָר לְמַעַן זְבֹחַ
לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְאֶת הַיֶּתֶר הֶחֱרַמְנוּ׃
וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל שָׁאוּל הֶרֶף
וְאַגִּידָה לְךָ אֶת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵלַי
הַלָּיְלָה׃ וַיֹּאמֶר לוֹ דַּבֵּר׃ וַיֹּאמֶר
שְׁמוּאֵל הֲלוֹא אִם קָטֹן אַתָּה׃
בְּעֵינֶיךָ רֹאשׁ שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל אָתָּה
וַיִּמְשָׁחֲךָ יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּשְׁלָחֲךָ
יְהוָה בַּדֶּרֶךְ וַיֹּאמֶר לֵךְ וְהַחֲרַמְתָּה אֶת
חַטָּאִים אֶת עֲמָלֵק וְנִלְחַמְתָּ
בּוֹ עַד כַּלּוֹתָם אֹתָם׃ וְלָמָּה לֹא
שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה וַתַּעַט אֶל
הַשָّלָל וַתַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי
יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר שָׁאוּל
אֶל שְׁמוּאֵל אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי
בְּקוֹל יְהוָה וָאֵלֵךְ בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
שְׁלָחַנִי יְהוָה וָאָבִיא אֶת אֲגַג
מֶלֶךְ עֲמָלֵק וְאֶת עֲמָלֵק
הֶחֱרַמְתִּי׃ וַיִּקַּח הָעָם מֵהַשָּׁלָל
צֹאן וּבָקָר רֵאשִׁית הַחֲרֵם
לִזְבֹּחַ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּגִּלְגָּל׃
וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הֲחֵפֶץ לַיהוָה
בְּעֹלוֹת וּזְבָחִים כְּשְׁמֹעַ בְּקוֹל
יְהוָה הִנֵּה שְׁמֹעַ מִזֶּבַח טוֹב
לְהַקְשִׁיב מֵחֵלֶב אֵילִים כִּי
חַטַּאת לֹסֶם מְרִי וָאָוֶן וּתְרָפִים

אסתן ג׳ חמ׳ לבו סרו רדו חנני אסתר דע לביב
והבירי ויבדרי ומיני: ס:

על עמו ה׳ לשחון לפלך ויעזרו והחה ויקבצו יהוה ויקרא ויבאו יעי מיחמל: ס: ולא ומשל ב׳ ולא תיחוש עמך והחרמנו:
ומשמר ב׳ מיל אחל עפילין אות שמיל אחאמב חכי ישר אחשר ולא חלל: ס: ומשמר ב׳ אחת הישע הזאל מאיש: ס: ס: ס:

חפצו ישו מאסת את דבר
יהוה ומאסך מלך
ויאמר שאול אל
שמואל חטאתי כי עברתי
את פי יהוה ואת דבריך כי
יראתי את העם ואשמע
בקולם ועתה שא נא את
חטאתי ושוב עמי ואשתחוה
ליהוה ויאמר שמואל אל
שאול לא אשוב עמך כי
מאסת את דבר יהוה
ומאסך יהוה מהיות מלך
על ישראל
ויסב שמואל ללכת
ויחזק בכנף מעילו ויקרע
ויאמר אליו שמואל קרע
יהוה את ממלכות ישראל
מעליך היום ונתנה לרעך
הטוב ממך וגם נצח ישראל
לא ישקר ולא ינחם כי לא
אדם הוא להנחם ויאמר
חטאתי עתה כבדני נא נגד
זקני עמי ונגד ישראל ושוב
עמי והשתחויתי ליהוה
אלהיך ויסב שמואל אחרי
שאול וישתחו שאול ליהוה
ויאמר שמואל

הגישו אלי את אגג מלך
עמלק ויאמר אליו אגג
מעדנות ויאמר אגג אכן סר
מר המות ויאמר
שמואל כאשר שכלה נשים
חרבך כן תשכל מנשים
אמך וישסף שמואל את
אגג לפני יהוה בגלגל
וילך שמואל
הרמתה ושאול עלה אל
ביתו גבעת שאול ולא אסף
שמואל לראות את שאול
עד יום מותו כי התאבל
שמואל אל שאול ויהוה
נחם כי המליך את שאול
על ישראל
ויאמר יהוה אל שמואל עד
מתי אתה מתאבל אל שאול
ואני מאסתיו ממלך על
ישראל מלא קרנך שמן
ולך אשלחך אל ישי בית
הלחמי כי ראיתי בבניו לי למלך
ויאמר שמואל איך אלך
ושמע שאול והרגני
ויאמר יהוה עגלת
בקר תקח בידך ואמרת

לזבח ליהוה באתי וקראת
לישי בזבח ואני אודיעך
את אשר תעשה ומשחת לי
את אשר אמר אליך ויעש
שמואל את אשר דבר יהוה
ויבא בית לחם ויחרדו זקני
העיר לקראתו ויאמר השלם
בואך ויאמר שלום לזבח
ליהוה באתי התקדשו
ובאתם אתי בזבח ויקדש
את ישי ואת בניו ויקרא אתם
לזבח ויהי בבואם ויראה את
אליאב ויאמר אך נגד יהוה
משיחו ויאמר יהוה אל
שמואל אל תבט אל מראהו
ואל גבה קומתו כי מאסתיהו
כי לא אשר יראה האדם כי
האדם יראה לעינים ויהוה
יראה ללבב ויקרא ישי
אל אבינדב ויעבירהו לפני
שמואל ויאמר גם בזה לא
בחר יהוה ויעבר ישי שמה
ויאמר גם בזה לא בחר יהוה
ויעבר ישי שבעת בניו לפני
שמואל ויאמר שמואל אל
ישי לא בחר יהוה באלה
ויאמר שמואל אל ישי התמו

הַנְּעָרִים וַיֹּאמֶר עוֹד שָׁאַר
הַקָּטָן וְהִנֵּה רֹעֶה בַּצֹּאן
וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל יִשַׁי
שְׁלַח וְקָחֻנוּ כִּי לֹא נָסֹב
עַד בֹּאוֹ פֹּה וַיִּשְׁלַח וַיְבִיאֵהוּ
וְהוּא אַדְמֹנִי עִם יְפֵה עֵינַיִם
וְטוֹב רֹאִי
וַיֹּאמֶר יְהוָה קוּם מְשָׁחֶהוּ כִּי
זֶה הוּא וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל אֶת
קֶרֶן הַשֶּׁמֶן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ בְּקֶרֶב
אֶחָיו וַתִּצְלַח רוּחַ יְהוָה אֶל
דָּוִד מֵהַיּוֹם הַהוּא וָמָעְלָה
וַיָּקָם שְׁמוּאֵל וַיֵּלֶךְ הָרָמָתָה
וְרוּחַ יְהוָה סָרָה
מֵעִם שָׁאוּל וּבִעַתָּתוּהוּ רוּחַ
רָעָה מֵאֵת יְהוָה וַיֹּאמְרוּ
עַבְדֵי שָׁאוּל אֵלָיו הִנֵּה נָא
רוּחַ אֱלֹהִים רָעָה מְבַעֶתֶךָ
יֹאמַר נָא אֲדֹנֵנוּ עֲבָדֶיךָ
לְפָנֶיךָ יְבַקְשׁוּ אִישׁ יֹדֵעַ
מְנַגֵּן בַּכִּנּוֹר וְהָיָה בְּהִיוֹת עָלֶיךָ
רוּחַ אֱלֹהִים רָעָה וְנִגַּן בְּיָדוֹ
וְטוֹב לָךְ
וַיֹּאמֶר שָׁאוּל אֶל עֲבָדָיו רְאוּ
נָא לִי אִישׁ מֵיטִיב לְנַגֵּן
וְהֵבִיאוֹתֶם אֵלָי וַיַּעַן אֶחָד
מַהַנְּעָרִים וַיֹּאמַר הִנֵּה רָאִיתִי
בֶּן לִישַׁי בֵּית הַלַּחְמִי יֹדֵעַ
נֵגֶן וְגִבּוֹר חַיִל וְאִישׁ מִלְחָמָה
וְנִבוֹן דָּבָר וְאִישׁ תֹּאַר וַיהוָה
עִמּוֹ וַיִּשְׁלַח שָׁאוּל מַלְאָכִים
אֶל יִשַׁי וַיֹּאמֶר שְׁלַח אֵלַי
אֶת דָּוִד בְּנֶךָ אֲשֶׁר בַּצֹּאן
וַיִּקַּח יִשַׁי חֲמֹר לֶחֶם וְנֹאד
יַיִן וּגְדִי עִזִּים אֶחָד וַיִּשְׁלַח
בְּיַד דָּוִד בְּנוֹ אֶל שָׁאוּל וַיָּבֹא
דָוִד אֶל שָׁאוּל וַיַּעֲמֹד לְפָנָיו
וַיֶּאֱהַבֵהוּ מְאֹד וַיְהִי לוֹ לְנֹשֵׂא
כֵלָיו וַיִּשְׁלַח שָׁאוּל אֶל
יִשַׁי לֵאמֹר יַעֲמֹד נָא דָוִד
לְפָנַי כִּי מָצָא חֵן בְּעֵינָי וְהָיָה
בִּהְיוֹת רוּחַ אֱלֹהִים אֶל שָׁאוּל
וְלָקַח דָּוִד אֶת הַכִּנּוֹר וְנִגַּן בְּיָדוֹ
וְרָוַח לְשָׁאוּל וְטוֹב לוֹ
וְסָרָה מֵעָלָיו רוּחַ הָרָעָה

וַיֶּאֱסְפוּ פְלִשְׁתִּים אֶת מַחֲנֵיהֶם
לַמִּלְחָמָה וַיֵּאָסְפוּ שֹׂכֹה אֲשֶׁר
לִיהוּדָה וַיַּחֲנוּ בֵּין שוֹכֹה וּבֵין
עֲזֵקָה בְּאֶפֶס דַּמִּים וְשָׁאוּל
וְאִישֵׁי יִשְׂרָאֵל נֶאֱסָפוּ וַיַּחֲנוּ
בְּעֵמֶק הָאֵלָה וַיַּעַרְכוּ מִלְחָמָה
לִקְרַאת פְּלִשְׁתִּים וּפְלִשְׁתִּים
עֹמְדִים אֶל הָהָר מִזֶּה וְיִשְׂרָאֵל
עֹמְדִים אֶל הָהָר מִזֶּה וְהַגַּיְא
בַּיְנֵיהֶם וַיֵּצֵא אִישׁ הַבֵּנַיִם
מִמַּחֲנוֹת פְּלִשְׁתִּים גָּלְיָת שְׁמוֹ
מִגַּת גָּבְהוֹ שֵׁשׁ אַמּוֹת וָזָרֶת
וְכוֹבַע נְחֹשֶׁת עַל רֹאשׁוֹ
וְשִׁרְיוֹן קַשְׂקַשִׂים הוּא לָבוּשׁ
וּמִשְׁקַל הַשִّרְיוֹן חֲמֵשֶׁת אֲלָפִים
שְׁקָלִים נְחֹשֶׁת וּמִצְחַת נְחֹשֶׁת
עַל רַגְלָיו וְכִידוֹן נְחֹשֶׁת בֵּין
כְּתֵפָיו וְחֹנֶה חֲנִיתוֹ כְּמְנוֹר
אֹרְגִים וְלַהֶבֶת חֲנִיתוֹ שֵׁשׁ
מֵאוֹת שְׁקָלִים בַּרְזֶל וְנֹשֵׂא
הַצִּנָּה הָלַךְ לְפָנָיו וַיַּעֲמֹד
וַיִּקְרָא אֶל מַעַרְכוֹת יִשְׂרָאֵל
וַיֹּאמֶר לָהֶם לָמָּה תֵצְאוּ לַעֲרֹךְ
מִלְחָמָה הֲלוֹא אָנֹכִי הַפְּלִשְׁתִּי
וְאַתֶּם עֲבָדִים לְשָׁאוּל בְּרוּ
לָכֶם אִישׁ וְיֵרֶד אֵלַי אִם יוּכַל
לְהִלָּחֵם אִתִּי וְהָיִינוּ לָכֶם
לַעֲבָדִים וְאִם אֲנִי אוּכַל לוֹ
וְהִכִּיתִיו וְהָיִיתֶם לָנוּ לַעֲבָדִים
וַעֲבַדְתֶּם אֹתָנוּ וַיֹּאמֶר
הַפְּלִשְׁתִּי אָנֹכִי חֵרַפְתִּי אֶת
מַעַרְכוֹת יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה
תְּנוּ לִי אִישׁ וְנִלְחַם יָחַד
וַיִּשְׁמַע שָׁאוּל וְכָל יִשְׂרָאֵל
אֶת דִּבְרֵי הַפְּלִשְׁתִּי הָאֵלֶּה

ויחתו ויראו מאד׃
ודוד בן איש אפרתי הזה
מבית לחם יהודה ושמו ישי
ולו שמנה בנים והאיש בימי
שאול זקן באנשים ולבו
שלש שתבני ישי הגדלים
הלכו אחרי שאול למלחמה
ושם שלשת בניו אשר
הלכו במלחמה אליאב
הבכור ומשנהו אבינדב
והשלישי שמה ודוד הוא
הקטן ושלשה הגדלים
הלכו אחרי שאול
ודוד הלך שבמעל
שאול לרעות את צאן אביו
בית לחם ונשה הפלשתי ש
השכם והערב ויתיצב ארבעים
יום
ויאמר ישי לדוד בנו קח נא
לאחיך איפת הקלי הזה
ועשרת לחם הזה והרץ המחנה
לאחיך ואת עשרת חרצי החלב
האלה תביא לשרי האלף ואת אחיך
תפקד לשלום ואת ערבתם תקח
ושאול והם ובכל איש ישראל בעמק
האלה נלחמים עם פלשתים ושם
דוד בבקר ויט שאת הצאן על שמר

ויסע ישי כאשר צוהו ישי
ויבא המעגלה והחיל יצא
אל המערכה ורץ שבמלחמה
ותערך ישראל ופלשתים
מערכה לקראת מערכה
ויטש דוד את הכלים מעליו
על יד שומר הכלים וירץ
המערכה ויבא וישאל לאחיו
לשלום והוא מדבר עמם והנה איש
הבינים עולה מערכת פלשתים
שמו מגת מן מערכת פלשתים
וידבר כדברים האלה וישמע
דוד וכל האנשים אשר אל דבר אותם
ויראו האנשים מפניו ויברחו
מאד ויאמר איש ישראל
הראיתם האיש העלה הזה
כי לחרף את ישראל עלה
והיה האיש אשר יכנו
יעשרנו המלך עשר גדול
ואת בתו יתן לו ואת בית אביו
יעשה חפשי בישראל
ויאמר דוד אל האנשים
העמדים עמו לאמר מה
יעשה לאיש אשר יכה את
הפלשתי הזה והסיר חרפה
מעל ישראל כי מי הפלשתי
הערל הזה כי חרף מערכות

אלהים חיים ויאמר לו דוד
כדבר הזה לאמר כה יעשה
לאיש אשר יכנו וישמע
אליאב אחיו הגדול בדברו
אל האנשים ויחר אף אליאב
בדוד ויאמר למה זה ירדת
ועל מי נטשת מעט הצאן
ההנה במדבר אני ידעתי את
זדונך ואת רע לבבך כי למען
ראות המלחמה ירדת ויאמר
דוד מה עשיתי עתה הלוא
דבר היא ויסב מאצלו אל
מול אחרים ויאמר כדבר הזה
וישבהו עם דבר כדבר
הראשון וישמעו דברי דוד
אשר דבר דוד ויגידו לפני
שאול ויקחהו ויאמר דוד
אל שאול אל יפל לב אדם
עליו עבדך ילך ונלחם עם
הפלשתי הזה ויאמר
שאול אל דוד לא תוכל
ללכת אל הפלשתי הזה
להלחם עמו כי נער אתה
והוא איש מלחמה מנעוריו
ויאמר דוד
שאול רעה היה עבדך לאבי
בצאן ובא האריה ואת הדוב

יש אלוהים ב׳ ודישו כל האדץ שפטים בארץ׳ ס׳
וחדשיע ב׳ בארב ובחומת ירושלים לא יחדשיע׳ ס׳

חוזק האדץ׳ ה׳ בלשון ועשה אלוהים אות ולכל חוזק האדץ ואת כל נפש החיות הרמשות עמה בפמוקו ומה אמר
והוכנס ישגדך יחוד בודי ונשתיך המיבריה ולא יהיו עוד בן וישבעתי ממך חוזק אל תמיא׳ ס׳

וַתִּשָּׂא שָׁה מִן הָעֵדֶר וַיַּצְּתֻהוּ
אַחֲרָיו וְחִבְּתָהוּ וַתְּהִי לוֹ לְבַת׳
וַיָּקָם עָלָיו וַיַּחֲזִקֵהוּ בְּזָקְנוֹ
וַיַּכֵּהוּ וַיְמִתֵהוּ גַּם אֶת הָאַרְיֵה
גַּם הַדֹּב הָיָה עַבְדְּךָ וְהָיָה
הַפְּלִשְׁתִּי הָעָרֵל הַזֶּה כְּאַחַד
מֵהֶם כִּי חֵרֵף מַעַרְכֹת אֱלֹהִים
חַיִּים׳ וַיֹּאמֶר דָּוִד׳
יְהוָה אֲשֶׁר הִצִּילַנִי מִיַּד הָאַרְיֵ
וּמִיַּד הַדֹּב הוּא יַצִּילֵנִי מִיַּד
הַפְּלִשְׁתִּי הַזֶּה
וַיֹּאמֶר שָׁאוּל אֶל
דָּוִד לֵךְ וַיהוָה יִהְיֶה עִמָּךְ׳
וַיַּלְבֵּשׁ שָׁאוּל אֶת דָּוִד מְדָיו
וְנָתַן קוֹבַע נְחֹשֶׁת עַל רֹאשׁוֹ
וַיַּלְבֵּשׁ אֹתוֹ שִׁרְיוֹן׳ וַיַּחְגֹּר
דָּוִד אֶת חַרְבּוֹ מֵעַל לְמַדָּיו
וַיָּאֶל לָלֶכֶת כִּי לֹא נִסָּה׳
וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל שָׁאוּל לֹא
אוּכַל לָלֶכֶת בָּאֵלֶּה כִּי לֹא
נִסִּיתִי וַיָּסִר דָּוִד מֵעָלָיו׳
וַיִּקַּח מַקְלוֹ בְיָדוֹ וַיִּבְחַר לוֹ
חֲמִשָּׁה חַלְּקֵי אֲבָנִים מִן הַנַּחַל
וַיָּשֶׂם אֹתָם בְּכְלִי הָרֹעִים׳
אֲשֶׁר לוֹ וּבְיַלְקוּט הַקֹּלַע׳
בְּיָדוֹ וַיִּגַּשׁ אֶל הַפְּלִשְׁתִּי׳ וְהַ
הַפְּלִשְׁתִּי הָלוֹךְ וְקָרֵב אֶל דָּוִד

וְהָאִישׁ נֹשֵׂא הַצִּנָּה לְפָנָיו׳
וַיַּבֵּט הַפְּלִשְׁתִּי וַיַּרְא אֶת דָּוִד
וַיִּבְזֵהוּ כִּי הָיָה נַעַר וְאַדְמֹנִי עִם
יְפֵה מַרְאֶה׳ וַיֹּאמֶר הַפְּלִשְׁתִּי
אֶל דָּוִד הֲכֶלֶב אָנֹכִי כִּי אַתָּה
בָּא אֵלַי בַּמַּקְלוֹת וַיְקַלֵּל׳
הַפְּלִשְׁתִּי אֶת דָּוִד בֵּאלֹהָיו׳
וַיֹּאמֶר הַפְּלִשְׁתִּי אֶל דָּוִד לְכָה
אֵלַי וְאֶתְּנָה אֶת בְּשָׂרְךָ לְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וּלְבֶהֱמַת הַשָּׂדֶה׳
וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל
הַפְּלִשְׁתִּי אַתָּה בָא אֵלַי בְּחֶרֶב
וּבַחֲנִית וּבְכִידוֹן וְאָנֹכִי בָּא
אֵלֶיךָ בְּשֵׁם יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי
מַעַרְכוֹת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חֵרַפְתָּ׳
הַיּוֹם הַזֶּה יְסַגֶּרְךָ יְהוָה בְּיָדִי
וְהִכִּיתִיךָ וְהֲסִרֹתִי אֶת רֹאשְׁךָ
מֵעָלֶיךָ וְנָתַתִּי פֶגֶר מַחֲנֵה
פְלִשְׁתִּים הַיּוֹם הַזֶּה לְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וּלְחַיַּת הָאָרֶץ וְיָדְעוּ
כָל הָאָרֶץ כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל׳
וְיָדְעוּ כָל הַקָּהָל הַזֶּה כִּי לֹא
בְחֶרֶב וּבַחֲנִית יוֹשִׁיעַ יְהוָה כִּי
לַיהוָה הַמִّלְחָמָה וְנָתַן אֹתְכֶם
בְּיָדֵנוּ׳ וְהָיָה כְּשֶׁקָּם הַפְּלִשְׁתִּי
וַיֵּלֶךְ וַיִּקְרַב לִקְרַאת דָּוִד וַיְמַהֵר
דָּוִד וַיָּרָץ הַמַּעֲרָכָה לִקְרַאת

הַפְּלִשְׁתִּי׳ וַיִּשְׁלַח דָּוִד אֶת יָדוֹ
אֶל הַכֵּלִי וַיִּקַּח מִשָּׁם אֶבֶן וַיְקַלַּע
וַיַּךְ אֶת הַפְּלִשְׁתִּי אֶל מִצְחוֹ וַתִּפֹּל
הָאֶבֶן בְּמִצְחוֹ וַיִּפֹּל
עַל פָּנָיו אַרְצָה׳ וַיַּחֲזֵק דָּוִד מִן
הַפְּלִשְׁתִּים בְּקֶלַע וּבָאֶבֶן וַיַּךְ
אֶת הַפְּלִשְׁתִּי וַיְמִיתֵהוּ וְחֶרֶב
אֵין בְּיַד דָּוִד׳ וַיָּרָץ דָּוִד וַיַּעֲמֹד
אֶל הַפְּלִשְׁתִּי וַיִּקַּח אֶת חַרְבּוֹ
וַיִּשְׁלְפָהּ מִתַּעְרָהּ וַיְמִתֵהוּ
וַיְכָרֹתֵהוּ אֶת רֹאשׁוֹ וַיַּרְא
הַפְּלִשְׁתִּים כִּי מֵת גִּבּוֹרָם וַיָּנֻסוּ׳
וַיָּקוּמוּ אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל וִיהוּדָה
וַיָּרִעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶת הַפְּלִשְׁתִּים
עַד בֹּאֲךָ גַיְא וְעַד שַׁעֲרֵי עֶקְרוֹן
וַיִּפְּלוּ חַלְלֵי פְלִשְׁתִּים בְּדֶרֶךְ
שַׁעֲרַיִם וְעַד גַּת וְעַד עֶקְרוֹן
וַיָּשֻׁבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִדֹּלֵק׳
אַחֲרֵי פְלִשְׁתִּים וַיְשֹׁסוּ אֶת
מַחֲנֵיהֶם׳ וַיִּקַּח דָּוִד אֶת רֹאשׁ
הַפְּלִשְׁתִּי וַיָּבִא אֹתוֹ יְרוּשָׁלִָם וְאֶת
כֵּלָיו שָׂם בְּאָהֳלוֹ׳
וּרְאוֹת שָׁאוּל אֶת
דָּוִד יֵצֵא לִקְרַאת הַפְּלִשְׁתִּי
אָמַר אֶל אַבְנֵר שַׂר הַצָּבָא בֶּן
מִי זֶה הַנַּעַר אַבְנֵר׳ וַיֹּאמֶר אַבְנֵר
חַי נַפְשְׁךָ הַמֶּלֶךְ אִם יָדַעְתִּי׳

ודישו הא האדץ׳ ה׳ בלשון ונחשלי מה ישכון לשרפן ויראה יבבוש פרשתך מי אלהים בארץ האדץ׳ ס׳
ויקרבו׳ ה׳ אחרון כוכים ומאבב ערמישאן והחבל׳ ס׳ ואמר בלון׳ ה׳ אות הישלחון אמת ראש הפלשתי ויעבר שהרון אל ומיאל
הקטדית׳ ס׳

וכראמרו׳ ב׳ ומיכמנתון שנאו לאמרו ויצא לקו
חמן אות מרדכי׳ ס׳

ולי ה׳ ומשמרתיו שקשורים בתנ״ך עבודת גלבי קדמי הכפרה וחדשיה מזה ידקדו חדשיה׳ ביום הא׳ ולא אין לבוא
מקנן בירור המקום עליהם ואחריהם כי פן אפשר שנהר מיום הלחמו בחמשה באמה ראשמורה בבית הקדש : ס : ס : ר :

מי אנכי ג׳ ומשמרתיו כי אלך ומי חיי רבא
המלך לישראל : ס :

ויאמר המלך שאל אתהבן
מי הנער ס׳ וכשוב
דוד מהכות את הפלשתי ס׳
ויקח אתו אבנר ויבא אתו לפני
שאול וראש הפלשתי בידו
ויאמר אליו שאול בן מי
אתה הנער ויאמר דוד בן
עבדך ישי בית הלחמי ויהי
ככלתו לדבר אל שאול ס׳
ונפש יהונתן נקשרה בנפש
דוד ויאהבהו יהונתן כנפשו
ויקחהו שאול ביום ההוא
ולא נתנו לשוב בית אביו
ויכרת יהונתן ודוד ברית ס׳
באהבתו אתו כנפשו ס׳
ויתפשט יהונתן את המעיל
אשר עליו ויתנהו לדוד
ומדיו ועד חרבו ועד קשתו
ועד חגרו ויצא דוד בכל
אשר ישלחנו שאול ס׳
ישכיל וישמהו שאול על
אנשי המלחמה ויטב בעיני
כל העם וגם בעיני עבדי ס׳
שאול ס׳
ויהי בבואם בשוב דוד ס׳
מהכות את הפלשתי ותצאנה
הנשים מכל ערי ישראל ס׳

לשיר
ב
ומחול
באלפיו
רבבותיו

לשור והמחולות לקראת
שאול המלך בתפים בשמחה
ובשלשים ותענינה הנשים
המשחקות ותאמרן הכה
שאול באלפיו ודוד ברבבתיו
ויחר לשאול מאד וירע
בעיניו הדברה הזה ויאמר
נתנו לדוד רבבות ולי נתנו
האלפים ועוד לו אך המלוכה
ויהי שאול עין את דוד
מהיום ההוא והלאה
ויהי ממחרת ותצלח
רוח אלהים רעה אל שאול
ויתנבא בתוך הבית ודוד
מנגן בידו כיום ובחנית
בידו שאול ויטל שאול את
החנית ויאמר אכה בדוד
ובקיר ויסב דוד מפניו פעמים
ויראה שאול מפני דוד כי
היה יהוה עמו ומעם שאול
סר ויסרהו שאול מעמו
וישמהו לו שר אלף ויצא
ובא לפני העם
ויהי דוד לכל דרכיו משכיל
ויהוה עמו ויראה שאול אשר
הוא משכיל מאד ויגר מפניו
וכל ישראל ויהודה אהב את

לשור
ג
ב
ומחול
ל
בנביא
ל
ל
ל

ויראיתי לך אות חדש ופשחתי וחנתי לך וחסן עליתי לך גיים וראיתי לבית שיש ודרון את כל עמל את כל
מעשה מי אין טוב מי אוכלה אוכל ב בן דניאל דניאל ה:

שדיפל שתים ו ושמנחון מדי ופרס שנים
בפטוקה ויקרבו שנים בפסוקה ויעבו אמיש ה:

חאלה ויאמר דוד הנקלה
בעיניכם חתנו במלך ואני
איש דל ונקלה ויגדו
עבדי שאול לו לאמר
כדברים האלה דבר דוד

ויאמר שאול כה תאמרון
לדוד אין חפץ למלך במהר
כי במלאת ערלות פלשתים
להנקם באיבי המלך ושאול
חשב להפיל את דוד ביד
פלשתים ויגדו עבדיו לדוד
את הדברים האלה וישר
הדבר בעיני דוד להתחתן
במלך ולא מלאו הימים
וקם דוד וילך הוא ואנשיו ויך
בפלשתים מאתים איש
ויבא דוד את ערלותיהם
ומלאום למלך להתחתן
במלך ויתן לו שאול את
מיכל בתו לאשה
וירא שאול וידע כי
יהוה עם דוד ומיכל בת שאול
אהבתהו ויאסף שאול לרא
מפני דוד עוד ויהי שאול
איב את דוד כל הימים
ויצאו שרי פלשתים

ויהי מדי צאתם שכל דוד
מכל עבדי שאול ויקר
שמו מאד
וידבר שאול אל
יונתן בנו ואל כל עבדיו
להמית את דוד ויהונתן בן
שאול חפץ בדוד מאד
ויגד יהונתן לדוד לאמר
מבקש שאול אבי להמיתך
ועתה השמר נא בבקר וישבת
בסתר ונחבאת ואני אצא
ועמדתי לד אבי בשדה
אשר אתה שם ואני אדבר
בך אל אבי וראיתי מה והגדתי
לך וידבר יהונתן
בדוד טוב אל שאול אביו
ויאמר אליו אל יחטא המלך
בעבדו בדוד כי לוא חטא לך
וכי מעשיו טובים לך מאד
וישם את נפשו בכפו ויך את
הפלשתי ויעש יהוה תשועה
גדולה לכל ישראל ראית
ותשמח ולמה תחטא בדם
נקי להמית את דוד חנם
וישמע שאול בקול יהונתן
וישבע שאול חי יהוה אם
יומת ויקרא יהונתן לדוד

ויגד לו יהונתן את כל הדברים
האלה ויבא יהונתן את דוד
אל שאול ויהי לפניו כאתמול
שלשום ויוסף
המלחמה להיות ויצא דוד
וילחם בפלשתים ויך בהם
מכה גדולה וינסו מפניו ותהי
רוח יהוה רעה אל שאול
והוא בביתו יושב וחניתו
בידו והנגן מנגן ביד
שאול להכות בחנית בדוד
ובקיר ויפטר מפני שאול
ויך את החנית בקיר ודוד
נס וימלט בלילה הוא
וישלח שאול מלאכים אל
בית דוד לשמרו ולהמיתו
בבקר ויגד לדוד מיכל
אשתו לאמר אם אינך
ממלט את נפשך הלילה
מחר אתה מומת ותרד
מיכל את דוד בעד החלון
וילך וברח וימלט ותקח
מיכל את התרפים ותשם
אל המטה ואת כבד העזים
שמה מראשתיו ותכס בבגד
וישלח שאול
מלאכים לקחת את דוד

ושדר ג ב רש וחד מלוקחד ושדרי ביה ורבוד
ושדרי מיכל אחרי בראוסבולל ב חזו לפי שולש ואחד
לפנין ה:

ושלאוה ב ומל פרמוס פלשתים להיתוהין במלך ה: כאומול ב והעבדים ושדי לבנן ה ותוסף ג מל חשלחסה על
המוסרכוה אפשר ומשבו ה: בלילה הזא ל שמה ודמך לה ולקם ועבריק ה:

ותאמר חלה הוא
ויִשלח שאול את המלאכים
לראות את דוד לאמר העלו
אתו במטה אלי להמיתו
ויבאו המלאכים והנה
התרפים אל המטה וכביר
העזים מרַאשתיו ויאמר
שאול אל מיכל למה ככה
רמיתני ותשלחי את איבי
ותמלט ותאמר מיכל אל
שאול הוא אמר אלי שלחני
למה אמיתך ודוד ברח
וימלט ויבא אל שמואל
הרמתה ויגד לו את כל אשר
עשה לו שאול וילך הוא
ושמואל וישבו בנויות ויגד
לשאול לאמר הנה דוד
בנויות ברמה וישלח שאול
מלאכים לקחת את דוד
וירא את להקת הנבאים
נבאים ושמואל עמד נצב
עליהם והי על מלאכי
שאול רוח אלהים ותתנבאו
גם הם ויגידו לשאול ושלח
מלאכים אחרים ותתנבאו גם הם
ויסף שאול וישלח מלאכים שלשים
ותתנבאו גם הם וילך גם הוא
הרמתה ויבא עד בור הגדול אשר

בשכו ויִשאל ויאמר איפה
שמואל ודוד ויאמר הנה
בנויות ברמה וילך שם אל
נויות ברמה ותהי עליו גם
הוא רוח אלהים וילך הלוך
ותתנבא עד בואו בנויות ברמה
ויפשט גם הוא בגדיו ותתנבא
גם הוא לפני שמואל ויפל
ערם כל היום ההוא וכל
הלילה על כן יאמרו הגם
שאול בנביאים
וברח דוד מנויות ברמה ויבא
ויאמר לפני יהונתן מה
עשיתי מה עונו ומה חטאתי
לפני אביך כי מבקש את
נפשי ויאמר לו חלילה לא
תמות הנה לא יעשה אבי דבר
גדול או דבר קטן ולא יגלה
את אזני ומדוע יסתיר אבי
ממני את הדבר הזה אין זאת
ויִשבע עוד דוד ויאמר ידע
ידע אביך כי מצאתי חן
בעיניך ויאמר אל תדע זאת
יהונתן פן יעצב ואולם חי
יהוה וחי נפשך כי כפשע
בין ובין המות ויאמר יהונתן
אל דוד מה תאמר נפשך

ואעשה לך
ויאמר דוד אל יהונתן הנה
חדש מחר ואנכי ישב אשב
עם המלך לאכל ושלחתני
ונסתרתי בשדה עד הערב
השלשית אם פקד יפקדני
אביך ואמרת נשאל נשאל
ממני דוד לרוץ בית לחם
עירו כי זבח הימים שם לכל
המשפחה אם כה יאמר
טוב שלום לעבדך ואם חרה
יחרה לו דע כי כלתה הרעה
מעמו ועשית חסד על
עבדך כי בברית יהוה הבאת
את עבדך עמך ואם ישבי
עון המיתני אתה ועד אביך
למה זה תביאני
ויאמר יהונתן חלילה לך כי
אם ידע אדע כי כלתה הרעה
מעם אבי לבוא עליך ולא
אגיד לך
ויאמר דוד אל יהונתן
מי יגיד לי או מה יענך אביך
קשה
ויאמר יהונתן
אל דוד לך ונצאה השדה
ויצאו שניהם השדה
ויאמר יהונתן אל

עיין ז חס׳ ומיפמזון ומפלעים בלהיים כי ומיאת
עיין ויאמרו עיין ויצאו מבטן שנמ בפסוקה: ס:

הלוי ה ויאמר לחזק ... ויבא ואין חלה מבט עלי אמר אל אחיהו ויבא אלשע וישלח וישב
ויים המלך וחבוי ... לחלילך

ויבנאים ג׳ מל׳ בטיפ׳ חנם שאול בנביאים קדמיהו ריפוס אל לוקוד ותבוראים למה הדיאמרכבו: ס חנה לא ג׳ לא עבשה אבי
חנה לא ידע ... חנה לא ... ולא ... ס׳ ... לחם לא אכל: ס׳

לאמר ג׳ פעמים הנה חדש ושורר דוד ויקח את המשרת ויאמר המלך אל ציבא מה דבש וקמאחד ויצקו לאכשיש ויקחו איש בגדו
ויחזיקו אל חמשיא אם כלה אלהי לו ד׳ לדוד מבטריה ותנה אשרי ראחרון אינצרי חשמיש ולא יחיה מלשה: ס:

גם שאול גם הוא ב׳ ועמו מחזון מדיע לא כלומר
חזקם לבבן מדיע לא בא בן ישי: ס:

ד׳ ויחזיק אל אחיו ישראל בי
אחיקו את אבי בעת מחר
ד׳ ישלשית והנה טוב אל דוד
ולא אז אשלח אליך ונליתי
את אזנך כה יעשה יהוה
ליהונתן וכה יסיף כי יטב
אל אבי את הרעה עליך ונלותי
את אזנך ושלחתיך והלכת
לשלום ויהי יהוה עמך כאשר
היה עם אבי ולא אם עודני
חי ולא תעשה עמדי חסד
יהוה ולא אמות ולא תכרת
את חסדך מעם ביתי עד
עולם ולא בהכרת יהוה את
איבי דוד איש מעל פני
הארמה ויכרת יהונתן עם
בית דוד ובקש יהוה מיד
איבי דוד ויוסף יהונתן להשביע
את דוד באהבתו אתו כי
אהבת נפשו אהבו
ויאמר לו יהונתן מחר
חדש ונפקדת כי יפקד
מושבך ושלשת תרד מאד
ובאת אל המקום אשר
נסתרת שם ביום המעשה
ושבת אצל האבן האזל
ואני שלשת החצים עדה
כמו הורה לשלחו למטרה
והנה אשלח את הנער לך
מצא את החצים אם אמר
אמר לנער הנה החצים ממך
והנה קחנו ובא כי שלום
לך ואין דבר חי יהוה ואם
כה אמר לעלם הנה החצים
ממך והלאה לך כי שלחך
יהוה והדבר אשר דברנו אני
ואתה הנה יהוה בינו ובינך ער
עולם ויסתר דוד
בשדה ויהי החדש וישב
המלך על לחם לאכל
ושב המלך על מושבו כפעם
כפעם אל מושב הקיר ויקם
יהונתן ושב אבנר מצד שאול
ויפקד מקום דוד ולא דבר
שאול מאומה ביום ההוא
כי אמר מקרה הוא בלתי
טהור הוא כי לא טהר
ויהי ממחרת החדש
השני ויפקד מקום דוד
ויאמר שאול אל
יהונתן בנו מדוע לא בא בן
ישי גם תמול גם היום אל
הלחם ויען יהונתן את שאול
נשאל נשאל דוד מעמדי
עד בית לחם ויאמר שלחני
נא כי זבח משפחה לנו בעיר
והוא צוה לי אחי ועתה אם
מצאתי חן בעיניך אמלטה
נא ואראה את אחי על כן
לא בא אל שלחן המלך
ויחר אף שאול
ביהונתן ויאמר לו בן נערות
המרדות הלוא ידעתי כי בחר
אתה לבן ישי לבשתך
ולבשת ערות אמך כי כל
הימים אשר בן ישי חי על
האדמה לא תכון אתה
ומלכותך ועתה שלח וקח
אתו אלי כי בן מות הוא
ויען יהונתן את
שאול אביו ויאמר אליו
למה יומת מה עשה ויטל
שאול את החנית עליו
להכותו וידע יהונתן כי כלה
היא מעם אביו להמית את
דוד ויקם יהונתן
מעם השלחן בחרי אף ולא
אכל ביום החדש השני לחדש
כי נעצב אל דוד כי הכלמו
אביו ויהי בבקר
ויצא יהונתן השדה למועד

בבריח ג׳ ושמעתון עמי עבדיא ויא שתבע: ס:
ולא תעשה ג׳ כמעשיהם ועמו שנה: ולקבשל עמי:

בחדר ו׳ ולשמעתון ויצא מעבר פרשו ויקם ויכנסו ויצון ויאבד ס: מלון ויבשמו לפקחם נגע בחדר אף בזום בחרי: ס:
ולא אוכל ו׳ ושמעתון ביום החדש השני ומסב אתם מן הדר ומאוד בנפש מרד ואמלון עמי לבדר: ס:

ויקח ז׳ ושישטחון ויקח העבד אחת לעשות לחם ויחבאהו ויקשרילך ויקצף בעמין ויגרשהו וילך בלי עצב
וילך: ו׳ ויחד אחתי בחיב וילך: ו׳ וחדרשאחו לרייס וילך: ו׳

ריק ב׳ חסורין ושיטחון מצא בא אוכחיצס
ויאמר אלוה דין ציבר: ו׳

דוד ונער קטן עמו ויאמר
לנערו רץ מצא נא את
החצים אשר אנכי מורה
הנער רץ והוא ירה החץ
להעבירו ויבא הנער עד
מקום החץ אשר ירה יהונתן
ויקרא יהונתן אחרי הנער
ויאמר הלוא החץ ממך
והלאה ויקרא יהונתן
אחרי הנער מהרה חושה
אל תעמד וילקט נער
יהונתן את החצים ויבא אל
אדניו והנער לא ידע מאומה
אך יהונתן ודוד ידעו את
הדבר ויתן יהונתן את כליו
אל הנער אשר לו ויאמר
לו לך הביא הנער ויבא
ודוד קם מאצל הנגב ויפל
לאפיו ארצה וישתחו
שלש פעמים וישקו איש
את רעהו ויבכו איש את
רעהו עד דוד הגדיל
ויאמר יהונתן לדוד לך
לשלום אשר נשבענו
ששנו אנחנו בשם יהוה
לאמר יהוה יהיה בינו ובינך
וביו זרעי וביו זרעך עד עד

עולם
ויקם וילך ויהונתן באה עיר
ודוד נבה אל אחימלך
הכהן ויחרד אחימלך לקראת
דוד ויאמר לו מדוע אתה
לבדך ואיש אין אתך
ויאמר דוד לאחימלך הכהן
המלך צוני דבר ויאמר אלי
איש אל ידע מאומה את
הדבר אשר אנכי שלחך
ואשר צויתיך ואת הנערים
יודעתי אל מקום פלני
אלמוני ועתה מה יש תחת
ידך חמשה לחם תנה בידי
או המצא ישנו הכהן את
דוד ויאמר אין לחם חל
אלתחת ידי כי אם לחם
קדש יש אם נשמרו הנערים
אך מאשה
ויען דוד את הכהן ויאמר
לו כי אם אשה עצרה לנו
כתמול שלשם בצאתי
ויהיו כלי הנערים קדש והוא
דרך חל ואף כי היום יקדש
בכלי ויתן לו הכהן קדש
כי לא היה שם לחם כי אם
לחם הפנים המוסרים מלפני

יהוה לשום לחם חם ביום
הלקחו וישם אשר מעבדו
שאול ביום ההוא נעצר
לפני יהוה ושמו דואג האדמי
אביר הרעים אשר לשאול
ויאמר דוד לאחימלך ואין
ישפה תחת ידך חנית או חרב
כי גם חרבי וגם כלי לא לקחתי
בידי כי חפזה דבר המלך הנחוצן
ויאמר הכהן חרב
פלשתי אשר הכית
בעמק האלה הנה היא לוטה
בשמלה אחרי האפוד אם
אתה תקח לך קח כי אין
אחרת זולתה בזה ויאמר
דוד אין כמוה תנה לי ויקם
דוד ויברח ביום ההוא מפני
שאול ובא אל אבי שמלך
גת ויאמרו עבדי אכיש
אליו הלוא זה דוד מלך
הארץ הלוא לזה יענו
במחלות לאמר הכה שאול
באלפיו ודוד בדבתיו וישם
דוד את הדברים האלה בלבבו
וירא מאד מפני אבי שמלך
גת וישנו את טעמו בעיניהם
ויתהלל בידם ויתו על דלתות

ואת הנערים ב׳ ושיטחון ודרשתי הכו
לפי חרב ויחבירו: ו׳

פלני אלמוני ב׳ אל מקום אל מקום סודר שבר: ו׳ חסורין מים ושיטחון מפני ישראל עמדים ומחניו
אלהים ששל יוחנן מעצו אחיפקיים ומחות עין למשפט: ו׳ אביר ב׳ ושיטחון ויסורין אבוי הרעים: ו׳

הבאושר ג׳ ושיסנחון ולמה הבאתם אתי קול ולזה חסר משגעים אנו מי הבאתם והיחדי חשובים הבאתם ° ושיש
לפ׳ את פני הרכב ירמלך בחלה שטוח לבטח בענן ומיס אל מחוז חפצם ׃ פ׃

נשא ג׳ שמעון אלף ויקבצו אליו כל איש
באשר נשא בו ׃ פ׃

חשער ויורד ירדו אל זקנו׃
ויאמר אביש אל עבדיו׃
הנה תראו איש משתגעים
תביאו אתו אלי חסר משגעים
אמה תביאתם אתו לה שתגע
עלי הזה ובוא אל ביתי׃
וילך דוד משם
וימלט אל מערת עדלם ׃
וישמעו אחיו וכל בית אביו
וירדו אליו שמה׃ ויתקבצו
אליו כל איש מצוק וכל
איש אשר לו נשא וכל
איש מר נפש ויהי עליהם
לשר ויהיו עמו כ׳ ארבע ׃
מאות איש׃ וילך דוד משם
מצפה מואב ויאמר אל
מלך מואב יצא נא אבי
ואמי אתכם עד אשר אדע
מה יעשה לי אלהים׃ ויניחם
את פני מלך מואב וישבו
עמו כל ימי היות דוד במצודה׃
ואמר נד הנביא
אל דוד לא תשב במצודה
לך ובא ארץ יהודה׃
וילך דוד ויבא יער חרת׃
וישמע שאול
כי נודע דוד ואנשים אשר

אתו ושאול ישב בגבעה
תחת האשל ברמה וחניתו
בידו וכל עבדיו נצבים עליו׃
ויאמר שאול אל עבדיו ׃
הנא נא ימין עליו שמעו נא בני
ימין גם לכם יתן בן ישי
שדות וכרמים לכם לכם ישים
שרי אלפים ושרי מאות כי
קשרתם כלכם עלי ואין
גלה אזן בברית בני עם
בן ישי ואין חלה מכם עלי
וגלה אזני כי הקים בני
את עבדי עלי לארב כיום
הזה׃ ויען דואג
הארמי והוא נצב על עבדי
שאול ויאמר ראיתי את בן
ישי בא נבה אל אחימלך
בן אחיטוב׃ וישאל לו ביהוה
ועוד נתן לו ואת חרב גלית
הפלשתי נתן לו׃ וישלח ׃
המלך לקרא אל אחימלך
בן אחיטוב הכהן ואת כל בית
אביו הכהנים אשר בנב ׃
ויבאו כלם אל המלך׃
ויאמר שאול שמע
נא בן אחיטוב ויאמר הנני
אדני׃ ויאמר אלו שאול לי

למה קשרתם עלי אתה
ובן ישי בתתך לו לחם וחרב
ושאול לו באלהים לקום
עלי לארב כיום הזה׃
ויען אחימלך את
המלך ויאמר ומי בכל עבדיך
כדוד נאמן וחתן המלך וסר
אל משמעתך ונכבד בביתך׃
היום החלתי לשאול לו׃ ׃
באלהים חלילה לי אל ישם
המלך בעבדו דבר בכל בית
אבי כי לא ידע עבדך בכל
זאת דבר קטן או גדול׃ ׃
ויאמר המלך מות תמות
אחימלך אתה וכל בית אביך׃
ויאמר המלך לרצים הנצבים
עליו סבו והמיתו כהני יהוה
כי גם ידם עם דוד וכי ידעו
כי ברח הוא ולא גלו את
אזני ולא אבו עבדי המלך
לשלח את ידם לפגע בכהני
יהוה׃ ויאמר המלך
לדואג סב אתה ופגע בכהנים
ויסב דואג הארמי ופגע הוא
בכהנים וימת ביום ההוא ׃
שמנים וחמשה אישי נשא
אפוד בד׃ ואת נב עיר הכהנים

כאיבע מאות ג׳ ושיסנחון ויקבצו אליו כל
האמרי דוד לבשו ויקבצו מלך ישראל אדם׃

סב ו׳ חס׳ אזל חזר ואמר המלך לדואג הסב בך אל אחרי וחזרו׳ דמחלך דוד׃ פ׃ כיבוד ג׳ מיחזר ושיסנחון
ביבוד נאמן וחזקן הפרשתם על פיוחזה ויהיה חוב של בהם׃ ויכל לעשות רמות׃ ויפול ז׳ אזנן ויאזן גליה ויכם דאחזר אזל

קעילה מקעילה ב׳ ומשמרון ואף כי נלך קעילה
לחוציאו מקעילה: ס׳

ויחזק ה׳ ויחזק אחיו ויחזק חרש אבן שרף ויחזק את המשרשרות את המלוא ויחזק עליו עזר בן ושוע ומל
משמיך לאשרה דמוק: ס׳

הבה לפיחרב מאיש ועד
אשה מעולל ועד יונק ושור
והמור ושלח לפיחרב ומלט
בן אחד לאחימלך בן אחיטוב
ושמו אביתר ויברח אחרי
דוד וגד אביתר לדוד כי
חרג שאול את כהני יהוה
ויאמר דוד לאביתר ידע עתי
כיום ההוא כי שם דואג
האדמי כי הגד יגיד לשאול
אנכי סבתי בכל נפש בית
אביך שבה אתי אל תירא
כי אשר יבקש את נפשו
תבקש את נפשך כי משמרת
אתה עמדי ומגדו לדוד
לאמר הנה פלשתים
נלחמים בקעילה והמה
שסים את הגרנות ויש׳ אל
דוד ביהוה לאמר האלך
והכיתי בפלשתים האלה
ויאמר יהוה אל
דוד לך והכית בפלשתים
והושעת את קעילה
ויאמרו אנשי דוד אליו
הנה אנחנו פה ביהודה ירא
ואף כי נלך קעילה אל
מערכות פלשתים

ויוסף עוד דוד ל׳
לשאל ביהוה ויענהו
יהוה ויאמר קום רד קעילה
כי אני נתן את פלשתים
בידך וילך דוד ואנשיו
קעילה ויל׳ חם בפלשתים
וינהג אתם קנים חסונה בהם
מכה גדולה וישע דוד את
יושבי קעילה:
ויהי בברח אביתר
בן אחימלך אל דוד קעילה
אפוד ירד בידו וגד לשאול
כי בא אל דוד קעילה ויאמר
שאול נכר אתו אל הים
כי הוכה נסגר לבוא בעיר
דלתים וכי ריח ושמע שאול
את כל העם לרדת
קעילה לצור אל דוד ואל
אנשיו ויד עבוד כי עליו
שאול מחרש הרעה ויאמר
אל אביתר הכהן הגשה
האפוד ויאמר דוד
יהוה אלהי ישראל שמע
שמע עבדך כי מבקש ש
שאול לבוא אל קעילה
לשחת לעיר בעבורי הסגרני
בעלי קעילה בידו חורד

שאול כאשר שמע עבדך
יהוה אלהי ישראל הגד נא
לעבדך ויאמר יהוה
ירד ויאמר דוד הסגרו בעלי
קעילה אתי ואת אנשי ואנשיו
שאול ויאמר יהוה הסגרו
ויקם דוד ואנשיו
כשש מאות איש ויצאו
מקעילה ויתהלכו באשר
יתהלכו ולשאול הגד כי
נמלט דוד מקעילה ויחדל
לצאת ושב דוד במדבר
במעזות ושב בהר במדבר
זיף ויבקשהו שאול כל
הימים ולא נתנו אלהים בידו
ויראה דוד כי יצא שאול
לבקש את נפשו ודוד במדבר
זיף בחרשה
ויקם יהונתן בן שאול
וילך אל דוד חרשה ויחזק
את ידו באלהים ויאמר
אליו אל תירא כי לא תמצאך
יד שאול אביו ואתה תמלך
על ישראל ואנכי אהיה לך
למשנה וגם שאול אביו יודע
כן וכרתו שניהם ברית לפני
יהוה וישב דוד בחרשה

ויחזק ה׳ אשר מקנהו אחר ויצאו לעזר ולהשחית ולהרגם ויראם אלהים ולא נכר שמו: ס׳ אחשדב ג׳ חס׳ ואחזיה ומלכו בא בהר: ס׳

עבדך ז׳ ומשגבי ומשגיח חסד ולא אמר ראמת הבחלמי
מזרח ומזרעה ומל אותם ומזמ פסל דרמון פ׳ מ׳ טובעשית
עבד עבדיך: ס׳

ישנו ל׳ ושומעתון מיאות אשר ישנו כי אם ישנו
ויהיו אנשי ישנו באמיץ ויאמרו חכון למלך אחיו: ס׳ ס׳

אנשיו ל׳ וישלחו אחר רבקה ויאמרו משה ויאיש ושמיע שאול ל׳ וישמע דוד ויאמרו שאול ל׳ ויאמרו דוד אל אחיו
ויאמרו יהושי ויעשו שדי ויעשו חלילים וחסיר לאנשיו ויאמרו לאנשיו חלילה ויאמרו לאנשיו חנדיו אש: ס׳ ס׳ ס׳

וחונתו חלד לביתו׳
ויעלו זיפים אל
שאול הנבעתה לאמר
הלוא דוד מסתתר עמנו
במצדות בחרשה בגבעת
החכילה אשר מימין הישימון
ועתה לכל אות נפש המלך
לרדת ולנו הסגירו ביד
המלך ויאמר שאול ברוכים
אתם ליהוה כי חמלתם עלי
לכו נא הכינו עוד ודעו ראו
את מקומו אשר תהיה רגלו
מי ראהו שם כי אמר אלי
ערום ערם הוא ויאורו שם
מכל המחבאות אשר יתחבא
שם ושבתם אלי אל הנכון
והלכתי אתכם והיה אם ישנו
בארץ וחפשתי אתו בכל
אלפי יהודה ויקומו וילכו
זיפה לפני שאול ודוד
ואנשיו במדבר מעון בערבה
אל ימין הישימון וילך
שאול ואנשיו לבקש ויגדו
לדוד וירד הסלע וישב
במדבר מעון וישמע שאול
ויקרף אחרי דוד במדבר מעון
וילך שאול מעבר ההר מזה

ודוד ואנשיו מעבר ההר מזה
ויהי דוד נחפז לילך מפני
שאול ושאול ואנשיו
עטרים אל דוד ואל אנשיו
לתפשם ומלאך בא אל
שאול לאמר מהרה ולכה
כי פשטו פלשתים על הארץ
וישב שאול מרדף אחרי
דוד וילך לקראת פלשתים
על כן קרא למקום ההוא
סלע המחלקות ויעל דוד
משם וישב במצדות עין
גדי ויהי כאשר שב שאול
מאחרי פלשתים ויגדו לו
לאמר הנה דוד במדבר עין
גדי ויקח שאול
שלשת אלפים איש בחור
מכל ישראל וילך לבקש
את דוד ואנשיו על פני צורי
היעלים ויבא אל גדרות
הצאן על הדרך ושם מערה ויבא
שאול לחסך את רגליו
ודוד ואנשיו בירכתי המערה
ישבים ויאמרו אנשי דוד
אליו הנה היום אשר אמר
יהוה אליך הנה אנכי נתן את
איביך בידך ועשית לו כאשר

יטב בעיניך ויקם דוד ויכרת
את כנף החמעיל אשר
לשאול בלט ויהי אחריכן
וכה לבדוד אתו על אשר
כרת את כנף אשר לשאול
ויאמר לאנשיו
חלילה לי מיהוה אם אעשה
את הדבר הזה לאדני
למשיח יהוה לשלח ידי בו
כי משיח יהוה הוא וישסע
דוד את אנשיו בדברים
ולא נתנם לקום אל שאול
ושאול קם מהמערה וילך
בדרך ויקם דוד
אחריו ויצא מן המערה
ויקרא אחרי שאול לאמר
אדני המלך ויבט שאול
אחריו ויקד דוד אפים
ארצה וישתחו
ויאמר דוד לשאול
למה תשמע את דברי אדם
לאמר הנה דוד מבקש
רעתך הנה היום הזה ראו
עינך את אשר נתנך יהוה
היום בידי במערה ואמר
להרגך ותחס עליך ואמר
לא אשלח ידי באדני כי

ויקומו ט׳ ל׳ ושומעתון בקדר במדבר מיאב שאול לישאו ויקחו אשרי עמישי: ס׳ במדבריות ה׳ בלשון מעורבב ראיאיות
בלעיבוה מרשמר מרים בכל מקשלה מרוחא: ס׳ רלנד ב׳ ושומעתון לא קריאת חסגרו ולא בשרת הענים כתיקה: ס׳ ס׳ ס׳

ונפלאך בא ב׳ ראש קמוך ומימעתון אל שאול
לאמר אל אחוב ויאמר: ס׳

רשע לו׳ באשר יאמר משל באמרי רשע ולארכמה פיהו חרי עבמוכ רשע היקמס קם למשה קדשבחת רשע ויאוכה במאמר רשע עדי הקרש בחת רשע בס לחמו לחם רשע ומרעבת
שמרי לגרושלו ארמיות רשע הרשעת ולחלת עם אנשי לרעת רשעבטל ולא ומלט רשע מלאכי חפץ רשע אחשת שלין ונשמע מדיחי באהלו: ס

מִשִּׁיחִיהוָה הוּא׃ וְאָבִיר אָה
גַּם רִאָה אֶתכֶּנֶף מְעִילֶךָ
בְּדִי מִבְּרַרְתִּי אֶתכֶּנֶף ״
מְעִילֶךָ וְלֹא חָרַגְתִּיךָ רַע
וְרָאוּ כִּי אֵין בְּיָדִי רָעָה ״
וָפֶשַׁע וְלֹא חָטָאתִי לָךָ ״
וְאַתָּה צֹדֶה אֶתנַפְשִׁי לִקַּחְתָּהּ׃
וְשָׁפַט יְהוָה בֵּינִי וּבֵינֶךָ ״
וְנָקְמַנִי יְהוָה מִמֶּךָּ וְיָדִי לֹא
תִהְיֶה בָּךְ׃ כַּאֲשֶׁר יֹאמַר
מְשַׁל הַקֶּדְמֹנִי מֵרְשָׁעִים
יֵצֵא רֶשַׁע וְיָדִי לֹא תִהְיֶה
בָּךְ׃ אַחֲרֵי מִי יָצָא ״ מֶלֶךְ
יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי מִי אַתָּה ״
רֹדֵף אַחֲרֵי כֶּלֶב מֵת אַחֲרֵי
פַּרְעֹשׁ אֶחָד׃ וְהָיָה יְהוָה
לְדַיָּן וְשָׁפַט בֵּינִי וּבֵינֶךָ וְיֵרֶא
וְיָרֵב אֶתרִיבִי וְיִשְׁפְּטֵנִי ״
מִיָּדֶךָ׃
וַיְהִי כְּכַלּוֹת דָּוִד לְדַבֵּר אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל שָׁאוּל
וַיֹּאמֶר שָׁאוּל הֲקֹלְךָ זֶה בְּנִי
דָוִד וַיִּשָּׂא שָׁאוּל קֹלוֹ וַיֶּבְךּ׃
וַיֹּאמֶר אֶל דָּוִד צַדִּיק אַתָּה
מִמֶּנִּי כִּי אַתָּה גְּמַלְתַּנִי ״
הַטּוֹבָה וַאֲנִי גְּמַלְתִּיךָ הָרָעָה׃
וְאַתָּה הִגַּדְתָּ הַיּוֹם אֵת אֲשֶׁר

עָשִׂיתָה אִתִּי טוֹבָה אֶת אֲשֶׁר
סִגַּרְתַּנִי יְהוָה בְּיָדֶךָ וְלֹא הֲרַגְתָּנִי׃
וְכִי יִמְצָא אִישׁ אֶת אֹיְבוֹ
וְשִׁלְּחוֹ בְּדֶרֶךְ טוֹבָה וַיהוָה
יְשַׁלֶּמְךָ טוֹבָה תַּחַת הַיּוֹם הַזֶּה
אֲשֶׁר עָשִׂיתָה לִּי׃ וְעַתָּה
הִנֵּה יָדַעְתִּי כִּי מָלֹךְ תִּמְלוֹךְ
וְקָמָה בְיָדְךָ מַמְלֶכֶת יִשְׂרָאֵל׃
וְעַתָּה הִשָּׁבְעָה לִּי בַּיהוָה
אִם תִּכְרֹת אֶת זַרְעִי אַחֲרָי
וְאִם תַּשְׁמִיד אֶת שְׁמִי מִבֵּית
אָבִי׃ וַיִּשָּׁבַע דָּוִד לְשָׁאוּל
וַיֵּלֶךְ שָׁאוּל אֶל בֵּיתוֹ וְדָוִד
וַאֲנָשָׁיו עָלוּ עַל הַמְּצוּדָה׃

וּשְׁמוּאֵל מֵת׃ וַיִּקָּבְצוּ כָל
יִשְׂרָאֵל וַיִּסְפְּדוּ לוֹ וַיִּקְבְּרֻהוּ
בְּבֵיתוֹ בָּרָמָה׃ וַיָּקָם דָּוִד וַיֵּרֶד
אֶל מִדְבַּר פָּארָן׃
וְאִישׁ בְּמָעוֹן וּמַעֲשֵׂהוּ
בַּכַּרְמֶל וְהָאִישׁ גָּדוֹל מְאֹד
וְלוֹ צֹאן שֶׁלֹּשֶׁת אֲלָפִים ״
וְאֶלֶף עִזִּים וַיְהִי בְּגַזּוֹ אֶת ״
צֹאנוֹ בַּכַּרְמֶל׃ וְשֵׁם הָאִישׁ
נָבָל וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ אֲבִיגַיִל ״
וְהָאִשָּׁה טוֹבַת שֶׂכֶל וִיפַת
תֹּאַר וְהָאִישׁ קְשֵׁה וָרָע ״

מַעֲלָלָיו וְהוּא כָּלְבִּי׃ וַיִּשְׁמַע
דָּוִד בַּמִּדְבָּר כִּי גִזֵּז נָבָל אֶת
צֹאנוֹ׃ וַיִּשְׁלַח דָּוִד עֲשָׂרָה
נְעָרִים וַיֹּאמֶר דָּוִד לַנְּעָרִים
עֲלוּ כַרְמֶלָה וּבָאתֶם אֶל ״
נָבָל וּשְׁאַלְתֶּם לוֹ בְּשְׁמִי ״
לְשָׁלוֹם׃ וְאֲמַרְתֶּם כֹּה לְחַי
וְאַתָּה שָׁלוֹם וּבֵיתְךָ שָׁלוֹם
וְכֹל אֲשֶׁר לְךָ שָׁלוֹם׃ וְעַתָּה
שָׁמַעְתִּי כִּי גֹזְזִים לְךָ עַתָּה
הָרֹעִים אֲשֶׁר לְךָ הָיוּ עִמָּנוּ
לֹא הֲכִלַּמְנֻם׃ וְלֹא נִפְקַד
לָהֶם מְאוּמָה כָּל יְמֵי הִתְהַלְּכָם
בַּכַּרְמֶל׃ שְׁאַל אֶת נְעָרֶיךָ
וְיַגִּדוּ לָךְ׃ וּמָצְאוּ הַנְּעָרִים
חֵן בְּעֵינֶיךָ כִּי עַל יוֹם טוֹב בָּנוּ
תְּנָה נָא אֶת אֲשֶׁר תִּמְצָא
יָדְךָ לַעֲבָדֶיךָ׃ וְלִבְנְךָ לְדָוִד׃
וַיָּבֹאוּ נַעֲרֵי דָוִד וַיְדַבְּרוּ אֶל
נָבָל כְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה ״
בְּשֵׁם דָּוִד׃ וַיָּנוּחוּ׃ וַיַּעַן נָבָל ״
אֶת עַבְדֵי דָוִד׃ וַיֹּאמֶר מִי דָוִד
וּמִי בֶן יִשַׁי הַיּוֹם רַבּוּ עֲבָדִים
מְמִתְפָּרְצִים אִישׁ מִפְּנֵי אֲדֹנָיו׃
וְלָקַחְתִּי אֶת לַחְמִי וְאֶת מֵימַי
וְאֶת טִבְחִי אֲשֶׁר טָבַחְתִּי ״
לְגֹזְזַי וְנָתַתִּי לַאֲנָשִׁים אֲשֶׁר

לא נדעתי אי מזה חמה ׃
ויחפצו בעבדיך לדבר׃ ל
ויבאו ויגידו לו ׃ כל
הדברים האלה ויאמר דוד
לאנשיו חגרו איש את חרבו
ויחגרו איש את חרבו ויחגר
גם דוד את חרבו ויעל אחרי
דוד כארבע מאות איש ׃
ומאתים ישבו על הכלים׃
ולאביגיל אשת נבל הגיד
נער אחד מהנערים לאמר
הנה שלח דוד מלאכים ׃
מהמדבר לברך את אדוננו
ויעט בהם והאנשים טובים
לנו מאד ולא חכלמנו ולא
פקדנו מאומה כל ימי ׃
היותנו אתם בהתהלכנו ש׃
בשדה חומה היו עלינו גם
לילה גם יומם כל ימי היותנו
עמם רעים הצאן׃ ועתה דע
וראה מה תעשי כי כלתה׃
הרעה אל אדוננו ועל כל ביתו
והוא בליעל מדבר אליו׃
ותמהר אביגיל ותקח מאתים
לחם ושני נבלי יין וחמש׃
צאן עשות וחמש סאים׃
קלי ומאה צמקים ומאתים

דבלים ותשם על החמרים׃
ותאמר לנערותיה עברו לפני
הנני אחריכם באה ולאישה
נבל לא הגידה׃ והיה היא׃
רכבת על החמור וירדת בסתר
ההר והנה דוד ואנשיו ירדים
לקראתה ותפגש אתם׃
ודוד אמר אך לשוא
שמרתי את כל אשר לזה
במדבר ולא נפקד מכל׃
אשר לו ומאומה נקשב לי הרעה
תחת טובה׃ כה יעשה אלהים
לאויבי דוד וכה יוסיף אם׃
אשאיר מכל אשר לו עד
הבקר משתין בקיר׃ ותרא
אביגיל את דוד ותמהר ותרד
מעל החמור ותפל לאפיו דוד
על פניה ותשתחו ארצה׃
ותפל על רגליו ותאמר בי׃
אני ארני העון ותדבר נא׃
אמתך באזניך ושמע את
דברי אמתך׃ אל נא ישים
ארני את לבו אל איש׃
הבליעל הזה על נבל׃ כי
כשמו כן הוא נבל שמו ונבלה
עמו ואני אמתך לא ראיתי
את נערי ארני אשר שלחת׃

ועתה ארני חי יהוה וחי׃
נפשך אשר מנעך יהוה׃
מבוא בדמים וחושע ידך
לך ועתה יהיו כנבל אויבי׃
והמבקשים לארני רעה׃
ועתה הברכה הזאת אשר
הביא שפחתך לארני ונתנה
לנערים המתהלכים ברגלי
ארני׃ שא נא לפשע אמתך
כי עשה יעשה יהוה לארני
בית נאמן כי מלחמות יהוה
ארני נלחם ורעה לא תמצא
בך כל ימיך׃ ויקם אדם׃
לרדפך ולבקש את נפשך
והיתה נפש ארני צרורה׃
בצרור החיים את יהוה׃
אלהיך ואת נפש אויביך׃
יקלענה בתוך כף הקלע׃
והיה כי יעשה יהוה לארני
ככל אשר דבר אתך טובה
עליך וצוך לנגיד על ישראל׃
ולא תהיה זאת לך לפוכה׃
ולמכשול לב לארני ושפך
דם חנם ולהושיע ארני לו׃
והיטיב יהוה לארני וברכת׃
את אמתך׃ ויאמר
דוד לאביגיל ברוך יהוה

אלהי ישראל אשר שלחך
היום הזה לקראתי וברוך
טעמך וברוכה את אשר
כלאתני היום הזה מבוא
בדמים וחשע ידי לי ואולם
חי יהוה אלהי ישראל אשר
מנעני מחרע אתך כי לולי
מהרת ותבאתי לקראתי
כי אם נותר לנבל עד אור
הבקר משתן בקיר ויקח
דוד מידה את אשר הביאה
לו ולה אמר עלי לשלום
לביתך ראי שמע עתיבקולך
ואשא פניך ותבא אבגיל
אל נבל והנה לו משתה בביתו
כמשתה המלך ולב נבל
טוב עליו והוא שכר עד מאד
ולא הגידה לו דבר קטן
ועד אור הבקר ויהי
בבקר כצאת היין מנבל
ותגד לו אשתו את הדברים
האלה ותמת לבו בקרבו והוא
היה כאבן ויהי כעשרת
הימים ויגף יהוה את נבל
וימת ותשלח דוד
ותדבר אבגיל
לקחתה לו לאשה ובאו
עבדי דוד אל אבגיל
הכרמלה וידברו אליה
לאמר דוד שלחנו אליך
לקחתך לו לאשה ותקם
ותשתחו אפים ארצה
ותאמר הנה אמתך לשפחה
לרחץ רגלי עבדי ארני
ותמהר ותקם אבגיל ותרכב
על החמור והמשנערתיה
ההלכות לרגלה ותלך אחרי
מלאכי דוד ותהי לו לאשה
ואת אחינעם לקח דוד
מיזרעאל ותהיינה שתיהן
לו לנשים ושאול
נתן את מיכל בתו אשת
דוד לפלטי בן לויש אשר
מגלים ובאו חיפים אל
שאול הגבעתה לאמר
הלוא דוד מסתתר בגבעת
החכילה על פני הישימון
ויקם שאול וירד אל מדבר
זיף ואתו שלשת אלפים
איש בחורי ישראל לבקש

ואת עבדו חשך מרעה ואת
רעת נבל חשיב יהוה בראשו
וישלח דוד וידבר באבגיל
לקחתה לו לאשה ובאו
עבדי דוד אל אבגיל
הכרמלה וידברו אליה לאמר
לאמר דוד שלחנו אליך
לקחתך לו לאשה ותקם
ותשתחו אפים ארצה
ותאמר הנה אמתך לשפחה
לרחץ רגלי עבדי ארני
ותמהר ותקם אבגיל ותרכב
על החמור והמשנערתיה
ההלכות לרגלה ותלך אחרי
מלאכי דוד ותהי לו לאשה
ואת אחינעם לקח דוד
מיזרעאל ותהיינה שתיהן
לו לנשים ושאול
נתן את מיכל בתו אשת
דוד לפלטי בן לויש אשר
מגלים ובאו חיפים אל
שאול הגבעתה לאמר
הלוא דוד מסתתר בגבעת
החכילה על פני הישימון
ויקם שאול וירד אל מדבר
זיף ואתו שלשת אלפים
איש בחורי ישראל לבקש

את דוד במדבר זיף ויחן
שאול בגבעת החכילה אשר
על פני הישימן על הדרך
ודוד ישב במדבר וירא כי
בא שאול אחריו במדבר
וישלח דוד מרגלים וידע כי
בא שאול אל נכון ויקם
דוד ויבא אל המקום אשר
חנה שם שאול וירא דוד
את המקום אשר שכב
שם שאול ואבנר בן נר שר
צבאו ושאול שכב בתוך המערכה
והעם חנים סביבתו ויען
דוד ויאמר אל אחימלך החתי
ואל אבישי בן צרויה אחי
יואב לאמר מי ירד אתי אל
שאול אל המחנה ויאמר
אבישי אני ארד עמך ויבא
דוד ואבישי אל העם לילה
והנה שאול שכב נשן בתוך המערכה
וחניתו מעוכה בארץ מראשתו
ואבנר והעם שכבים סביבתיו
ויאמר אבישי אל
דוד סגר אלהים היום את
אויבך בידך ועתה אכנו נא
בחנית בארץ פעם אחת
ולא אשנה לו ויאמר דוד

משמעתי ל׳ וס׳ שמקון ויעלו ויבאו ויזיפים אבן.
אשר אל משמעתי אלהי בבא הזיפים ויאמרו: ס׳

חשך׳ ס׳ וסימטחון איננו בזיול ואת עבדו חשך מרעה חשך ואב אוכ ה׳עם הנה חשך אדנו ובמזפרש עלי נטיב מדיף.
בלי חשך: ס׳ וד׳ חשך בשריפתו באחדלו חשמש חשך משחור: ס׳

אל־אביישי אחי לאמר אל־תשחיתהו
כי־מי שלח ידו במשיחיהוה
ונקה׃
ויאמר דוד חי־יהוה כי אם־
יהוה יגפנו או־יומו יבוא למות
או במלחמה ירד ונספה׃
חלילה לי מיהוה משלח ידי
במשיח יהוה ועתה קח־נא
את־החנית אשר מראשתו
ואת־צפחת המים ונלכה לנו׃
ויקח דוד את־החנית ואת
צפחת המים מראשתו׃
ואין־ראה ואין־דע ואין־קיץ כי־כלם
ישנים כי־תרדמת יהוה נפלה
עליהם׃ ויעבר דוד הלאה
ויעמד על־ראש ההר מרחק
רב המקום ביניהם׃ ויקרא
דוד אל־העם ואל־אבנר בן־
לאמר הלוא תענה אבנר
ויען אבנר ויאמר מי אתה
קראת אל־המלך׃
ויאמר דוד אל־אבנר הלוא
איש אתה ומי כמוך בישראל
ולמה לא שמרת אל־אדניך
המלך כי־בא אחד העם ל
להשחית את־המלך אדניך׃
לא־טוב הדבר הזה אשר
עשיתה חי־יהוה כי־בני־מות
אתם אשר לא־שמרתם
על־אדניכם על־משיח יהוה
ועתה ראה איה חנית המלך
ואת צפחת המים אשר
מראשתו ובכר שאול את
קול דוד ויאמר התקולך הזה
בני דוד ויאמר דוד קולי
אדני המלך׃ ויאמר למה־זה
אדני רדף אחרי עבדו כי
מה עשיתי ומה בידי רעה׃
ועתה ישמע נא אדני המלך
את־דברי עבדו אם־יהוה
הסיתך בי ריח מנחה ואם
בני האדם ארורים הם לפני
יהוה כי־גרשו היום מהסתפח
בנחלת יהוה לאמר לך עבד
אלהים אחרים׃ ועתה אל־
יפל דמי ארצה מנגד פני יהוה
כי־יצא מלך ישראל לבקש
את־פרעש אחד כאשר ירדף
הקורא בהרים׃ ויאמר שאול
חטאתי שוב בני דוד כי לא
ארע לך עוד תחת אשר׃
יקרה נפשי בעיניך היום הזה
הנה הסכלתי ואשגה הרבה

מאד׃ ויען דוד ויאמר הנה
החנית המלך ויעבר אחד
מהנערים ויקחה׃ ויהוה ישיב
לאיש את־צדקתו
ואת־אמנתו אשר נתן יהוה
היום בידך ולא אבית לשלח
ידי במשיח יהוה׃ והנה כאשר
גדלה נפשך היום הזה בעיני
כן תגדל נפשי בעיני יהוה
ויצלני מכל־צרה׃
ויאמר שאול אל־דוד ברוך
אתה בני דוד גם עשה תעשה
וגם־יכלת תוכל׃ וילך דוד לדרכו
ושאול שב למקומו׃
ויאמר דוד אל־לבו עתה
אספה יום אחד ביד שאול
אין־לי טוב כי המלט אמלט
אל־ארץ פלשתים׃ ונואש
ממני שאול לבקש עוד בכל
גבול ישראל׃ ומלטתי מידו
ויקם דוד ויעבר הוא ושש
מאות איש אשר עמו אל־אכיש בן־
מעוך מלך גת׃ וישב דוד עם־
אכיש בגת הוא ואנשיו איש
ובית דוד ושתי נשיו אחינעם
היזרעאלית ואביגיל אשת
נבל הכרמלית׃ ויגד לשאול

ישבו׳ ל׳ כי חסד ושבוח והארץ אמר והאמן ושבוח ויחיצוח פח לב: ס בקשטא ז כוי ישר לדוד וכהמשפטו וארשון
עלמשפטו ושאוש ינא בקשו אות ויחזה מל עמרי וחזה יביאיך בקריבה מיאיך ומטרל אות חגדיל: ס:

ינרו ל׳ חק בלוש ומישנחון פן יגידו עלינו ויגיד
וישיבכו לו ראגבי לכסו ובמע: ס:

כי ברח דוד מן ולא הוסף עוד
לבקשו: ויאמר דוד
אל אביש אם נא מצאתי
חן בעינך ותנו לי מקום באחת
ערי השדה ואשבה שם ולמה
ישב עבדך בעיר המלוכה
עמך: ויתן לו אכיש ביום
ההוא את צקלג לכן היתה
צקלג למלכי יהודה עד
היום הזה:
והימים אשר ישב
דוד בשדה פלשתים ימים
ארבעה חדשים: ועלו דוד
ואנשיו ויפשטו אל הגשורי
והגזרי והעמלקי כי הנה
ישבות הארץ אשר מעולם
בואך שור ועד ארץ מצרים:
והכה דוד את הארץ ולא
יחיה איש ואשה ולקח צאן
ובקר וחמרים וגמלים ובגדים
וישב ובא אל אכיש: ויאמר
אכיש אל פשטתם היום:
ויאמר דוד על נגב יהודה
ועל נגב הירחמאלי ועל נגב
הקיני: ואיש ואשה לא יחיה
דוה להביא גת לאמר פן יגידו
עלינו לאמר כה עשה דוד

וכה משפטו כל הימים אשר
ישב בשדה פלשתים: ויאמר
אכיש בדוד לאמר הבאש
הבאיש בעמו בישראל
והיה לי לעבד עולם:
ויהי בימים החם ויקבצו
פלשתים את מחנותם לצבא
להלחם בישראל: ויאמר
אכיש אל דוד ידע תדע
כי אתי תצא במלחמה אתה
ואנשיך: ויאמר דוד אל
אכיש לכן אתה תדע את
אשר יעשה עבדך: ויאמר
אכיש אל דוד לכן שמר
לראשי אשימך כל הימים:
ושמואל מת ויספדו לו כל
ישראל ויקברהו ברמה בעיר
ושאול הסיר האבות ואת
הידעני מן הארץ: ויקבצו
פלשתים ויבאו ויחנו בשונם
ויקבץ שאול את כל ישראל
ויחנו בגלבע: וירא שאול
את מחנה פלשתים וירא
ויחרד לבו מאד: וישאל
שאול ביהוה ולא ענהו ביהוה
גם בחלמות גם באורים גם בנביאים:

ויאמר שאול לעבדיו בקשו
לו אשת בעלת אוב ואלכה
אליה ואדרשה בה ויאמרו
עבדיו אליו הנה אשת בעלת
אוב בעין דור: ויתחפש שאול
ויתלבש בגדים אחרים וילך
הוא ושני אנשים עמו ויבאו
אל האשה לילה ויאמר
קסמי נא לי באוב והעלי
את אשר אמר אליך: ותאמר
האשה אליו הנה אתה ידעת
את אשר עשה שאול אשר
הכרית אתה אבות ואת
הידעני מן הארץ למה
אתה מתנקש בנפשי
להמיתני: ישבע לה שאול
ביהוה לאמר חי יהוה אם
יקרך עון בדבר הזה: ותאמר
האשה את מי אעלה לך
ויאמר את שמואל העלי
לי: ותרא האשה את שמואל
ותעק בקול גדול ותאמר
האשה אל שאול לאמר
למה רמיתני ואתה שאול:
ויאמר לה המלך אל תיראי
כי מה ראית ותאמר האשה
אל שאול אלהים ראיתי

ואמרו אמרו לך ואשרשי לשון ויאמרו לו קרוב אמרו בן איש אוב אשר ומרינא אמרו אמרו שמש בן אמרו לשונו
ואמרו לו׳ לקרוב ב׳ חס׳ וכל ישראל אשרי ומיאון ויאמרי ואמרו ומלמד לך חיל׳ ס׳ :

ויבאו אמרו ב׳ מלו מסורא ויגמר שאול קדמיו
לחקרו ענמי׳ ס׳ :

עליס מזח ארץ ויאמר
לחמה תארו ונאמר אישן
זקן עלה והוא עטה מעיל
וידע שאול כי שמואל הוא
ויקד אפים ארצה וישתחו
ויאמר שמואל
אל שאול למה הרגזתני
להעלות אתי ויאמר שאול
ארור מאד ופלשתים לחמים
בי ואלהים סר מעלי ולא
ענני עוד גם בידי חנביאים
גם בחלמות ואקראה לך
להודיעני מה אעשה
ויאמר שמואל ולמה
תשאלני ויהוה סר מעלך
והוא עדך ויעש יהוה לו
כאשר דבר בידי ויקרע
יהוה את הממלכה מידך
ויתנה לרעך לדוד כאשר
לא שמעת בקול יהוה ולא
עשית חרון אפו בעמלק
על כן הדבר הזה עשה לך
יהוה היום הזה ויתן יהוה גם
את ישראל עמך ביד
פלשתים ומחר אתה ובניך
עמי גם את מחנה ישראל
יתן יהוה ביד פלשתים

ומחר שאול ויפל מלא
קומתו ארצה ויראו מאד
מדברי שמואל גם כח לא
היה בו כי לא אכל לחם כל
היום וכל הלילה והנבואה
האשה אל שאול ותראה כי
נבהל מאד ותאמר אליו
הנה שמעה שפחתך בקולך
ואשים נפשי בכפי ואשמע
את דבריך אשר דברת אלי
ועתה שמע נא גם אתה
בקול שפחתך ואשמה לפניך
פת לחם ואכול ויהי כך
ימאן ויאמר
לא אכל ויפר עוביו עבדיו
וגם האשה וישמע לקולם
ויקם מהארץ וישב אל
המטה והאשה עגל מרבק
בבית ותמהר ותזבחהו ותקח
קמח ותל ותפח מצות
ותגש לפני שאול ולפני
עבדיו ויאכלו ויקומו וילכו
בלילה ההוא
ויקבצו פלשתים את כל
מחנותם אפקה וישראל
חנים בעין אשר ביזרעאל
וסרני פלשתים עברים

למאותו ולאלפים ודוד
ואנשיו עברים באחרנה
עם אכיש ויאמרו שרי
פלשתים מה העברים האלה
ויאמר אכיש אל שרי
פלשתים הלוא זה דוד עבד
שאול מלך ישראל אשר
היה אתי זה ימים או זה שנים
ולא מצאתי בו מאומה מיום
נפלו עד היום הזה
ויקצפו עליו שרי פלשתים
ויאמרו לו שרי פלשתים
השב את האיש וישב אל
מקומו אשר הפקדתו שם
ולא ירד עמנו במלחמה
ולא יהיה לנו לשטן במלחמה
ובמה יתרצה זה אל אדניו
הלוא בראשי האנשים
החם הלוא זה דוד אשר
ענו לו במחלות לאמר הכה
שאול באלפיו ודוד ברבבתיו
ויקרא אכיש אל
דוד ויאמר אליו חי יהוה
כי ישר אתה וטוב בעיני
צאתך ובאך אתי במחנה
כי לא מצאתי בך רעה
מיום באך אלי עד היום הזה

ואלהים ה׳ ואלהים פקדי ופקדי מי מעלי אמר לבדלם ואלהים אלהים
ואלהים מלכי מלכים ס׳ :

ויחקן ב׳ ריש מעייר בתשב אלהים ומוש מריבר קדיר חשיקם גם את ישראל אמרים ישראל ויקבצן
וחבריה ושני חוסבנן ישרי בנן ס׳ : לקרלם ב׳ חס׳ וכל ישראל ויאמרו ומלמד לך : ס׳ : ס׳ : ס׳ :

ולך ואל ארץ המריה אך שמע בקולי ואמרי לו מחר ש מלא קדמי שמיף ומסד שוב ולך עשב את הבעד ולך
ומעבר לעד קח בידך מטה והאל נא ולך בא אל תצו ולך דברי א לבמחי ישראל ס:

ולא תעשה ג׳ ומומטרין ולא תעבשה בפעשיהם
רעתה שוב ולא אמר עדמי חר׳ ס:

ובעיני המרים לאמר בא
ועתה שוב ולך בשלום ולא
תעשה רע בעיני סרני
פלשתים ויאמר דוד
אל אבישי כי מה עשיתי
ומה מצאת בעבדך מיום
אשר הייתי לפניך עד היום
הזה כי לא אבוא ולחמתי
באיבי אדני המלך ויען
אבישי ויאמר אל דוד ידעתי
כי טוב אתה בעיני כמלאך
אלהים אך שרי פלשתים
אמרו לא יעלה עמנו
במלחמה ועתה השכם
בבקר ועבדי אדניך אשר
באו אתך והשכמתם בבקר
ואור לבקר ולכו וישכם דוד
הוא ואנשיו ללכת בבקר
לשוב אל ארץ פלשתים
ופלשתים עלו יזרעאל
ויהי כבאו דוד ואנשיו
עקלג ביום השלישי
ויעמלקו פשטו אל נגב
ואל עקלג ויכו את עקלג
וישרפו אותה באש ושבו
את הנשים אשר בה מקטן
ועד גדול לא המיתו איש

ויעלו וילכו לדרכם ויבא
דוד ואנשיו אל העיר והנה
שרופה באש ונשיהם ובניהם
ובנותיהם נשבו ישאו דוד
והעם אשר אתו את קולם
ובכו עד אשר אין בהם
כח לבכות ושתי נשי דוד
נשבו אחינעם היזרעאלית
ואביגיל אשת נבל הכרמלי
ותער לדוד מאד כי אמרו
העם לסקלו כי מרה נפש
כל העם איש על בניו ועל
בנתיו ויתחזק דוד ביהוה
אלהיו ויאמר דוד
אל אביתר הכהן בן אחימלך
הגישה נא לי האפד ויגש
אביתר את האפד אל דוד
וישאל דוד ביהוה לאמר
ארדף אחרי הגדוד הזה
האשיגנו ויאמר לו רדף כי
השג תשיג והציל תציל
וילך דוד הוא ושש מאות
איש אשר אתו ויבאו עד
נחל הבשור והנותרים עמדו
וירדף דוד הוא וארבע
מאות איש ועמדו מאתים
איש אשר פגרו מעבר את

נחל הבשור ומצאו איש
מצרי בשדה ויקחו אותו אל
דוד ויתנו לו לחם ויאכל
וישקהו מים ויתנו לו פלח
דבלה ושני צמקים ויאכל
ותשב רוחו אליו כי לא אכל
לחם ולא שתה מים שלשת
ימים ושלשה לילות
ויאמר לו דוד למי
אתה ואי מזה אתה ויאמר
נער מצרי אני עבד לאיש
עמלקי ויעזבני אדני כי
חליתי היום שלשה אתמול
פשטנו נגב הכרתי ועל אשר
ליהודה ועל נגב כלב ואת
צקלג שרפנו באש ויאמר
אליו דוד הורדני אל הגדוד
הזה ויאמר השבעה לי
באלהים אם תמיתני ואם
תסגרני ביד אדני ואורדך
אל הגדוד הזה ויקרהו והנה
נטשים על פני כל הארץ
אכלים ושתים וחגים בכל
השלל הגדול אשר לקחו
מארץ פלשתים ומארץ
יהודה ומכל דוד מחנשף ועד
הערב למחרתם ולא נמלט

ולא תעשה ג׳ כפרעשיהם ולא אמר עדמי
חר׳ ועשה שוב: ס:

ושבו ה׳ נשי מדין את הנשים ועד׳ א׳ אמר אמר ישראל מא׳ ויחיה מיקנה ומבט אחרי מיקנה: ס:
שרופה ב׳ ויבא דוד ואנשיו המקום ויבכו בכו ויבכו ב׳ ויבא דוד ואנשיו ודעת אשר המקום
ודלחיכה ש: ס:

ישעיה | אמליה ושוקים וחגבים וחגב אכליה ושמשה וחודיה וישראל וגם הקרובים עוד זה מדבר וחדי חיוי ובמי
ומאורין | ומאורין יחודיה כשרים עאנו ומאורין
מבוא דשמש ונאלסף שמיחה ובאנו מעורי יחודיה
ויחסר: ט:

מחס איש כי אם ארבע
מאות איש נערים אשר רכבו
על הגמלים וינסו וילכו
את כל אשר לקחו עמלק
ואת שתי נשיו הציל דוד
ולא נעדר להם מהקטן
ועד הגדול ועד הבנים ובנות
ומשלל ועד כל אשר לקחו
להם הכל השיב דוד ויקח
דוד את כל הצאן והבקר
נהגו לפני המקנה ההוא
ויאמרו זה שלל דוד ויבא
דוד אל מאתים האנשים
אשר כבר מלבת אחרי דוד
וישיבם בנחל הבשור ויצאו
לקראת דוד ולקראת העם
אשר אתו וגש דוד אתהעם
וישאל להם לשלום
ויען כל איש רע
ובליעל מהאנשים אשר
הלכו עם דוד ויאמרו ענו
אשר לא הלכו עמי לא נתן
להם מהשלל אשר הצלנו
כי אם איש את אשתו ואת
בניו ונתנו ולכו
ויאמר דוד לא תעשו
כן אחי את אשר נתן יהוה

לנו וישמר אתנו ויתן את
הגדוד הבא עלינו בידנו ומי
ישמע לכם לדבר הזה כי כן
כחלק היורד במלחמה וכחלק
הישב על הכלים יחדו יחלקו
והי מהיום ההוא
ומעלה וישמה לחק ולמשפט
לישראל עד היום הזה
ויבא דוד אל צקלג וישלח
מן השלל לזקני יהודה לרעיו
לאמר הנה לכם ברכה מן השלל
אשר ביתאל
ולאשר ברמות נגב
ולאשר ביתר
ולאשר בערער
ולאשר בשפמות
ולאשר בא אשתמע
ולאשר ברכל
ולאשר בערי הרחמאלי
ולאשר בערי הקיני
ולאשר בחרמה
ולאשר בכור עשן
ולאשר בעתך
ולאשר בחברון
ולכל המקומות

אשר התהלך שם דוד הוא
ואנשיו
ופלשתים נלחמים בישראל
וינסו אנשי ישראל מפני
פלשתים ויפלו חללים בהר
הגלבע ויקבקו פלשתים
את שאול ואת בניו ויכו
פלשתים את יהונתן ואת
אבינדב ואת מלכי שוע בני
שאול ותכבד המלחמה אל
שאול ומצאהו המורים
אנשים בקשתות ויחל מאד
מהמורים ויאמר שאול
לנשא כליו שלף חרבך
ודקרני בה פן יבואו אלה
האלה ודקרוני והתעללו בי
ולא אבה נשא כליו כי ירא
מאד ויקח שאול את החרב
ויפל עליה וראה נשא כליו
כי מת שאול ויפל גם הוא
על חרבו ויתת עמו
שאול ושלשת בניו ונשא
כליו גם כל אנשיו ביום ההוא
יחדו ויראו אנשי ישראל
אשר בעבר העמק ואשר
בעבר הירדן כי נסו אנשי
ישראל וכי מתו שאול ובניו

ונשיבם ב חד חס וחדר מל כנשרי בא ויקח בני עדים וישבום כת ויבא ידון אל מאורים ויאנשיהו ויש יבם כת וחדו וישובם
לנמה ויגמה ב מרמות | פת כן ולאשר ברמות נגב ונשנים ומרוך ונשפוט עדים רמות ועל חפל דיבר ד מרים נגב בעמוד
הילון ישאל ורמות: ט:

מחשלל ג | ויקח חעם מחשלל עאן ובקר כל
אשרינו ובלו עלו ישלח מחשלל לזקני: ט:

ויעזבו את הערים וינסו
ויבאו פלשתים וישבו בהן
ויהי ממחרת ויבאו
פלשתים לפשט את החללים
וימצאו את שאול ואת
שלשת בניו נפלים בהר
הגלבע וירדפו את שאול
ופשיטו את כליו וישלחו
בארץ פלשתים סביב לבשר
בית עצביהם ואת העם
וישמו את כליו בית עשתרות
ואת גויתו תקעו בחומת
בית שן וישמעו אליו ישבי
יביש גלעד את אשר עשו
פלשתים לשאול ועקרמו
כל איש חיל וילכו כל הלילה
ויקחו את גויות שאול ואת
גויות בניו מחומת בית שן
ויבאו ביבשה וישרפו אתם
שם ויקחו את עצמותיהם
ויקברו תחת האשל ביבשה
ויצמו שבעת ימים
והי אחרי מות שאול ודוד
שב מהכות את העמלק
וישב דוד בצקלג ימים שנים
והי ביום השלישי והנה איש
בא מן המחנה מעם שאול
ובגדיו קרעים ואדמה על
ראשו והי כבאו אל דוד
ויפל ארצה וישתחו ויאמר
לו דוד אי מזה תבוא ויאמר
אליו ממחנה ישראל נמלטתי
ויאמר אליו מה היה
הדבר הגד נא לי ויאמר אשר
נס העם מן המלחמה וגם
הרבה נפלו מן העם וימתו
וגם שאול ויהונתן בנו מתו
ויאמר דוד אל הנער המגיד
לו איך ידעת כי מת שאול
ויהונתן בנו ויאמר הנער
המגיד לו נקרא נקרתי
בהר הגלבע והנה שאול
נשען על חניתו והנה הרכב
ובעלי הפרשים הדבקהו
ויפן אחריו וירא אתי ויקרא
אלי ואמר הנני ואמר לי מי
אתה ואמר אלי עמלקי
אנכי ויאמר אלי עמדנא
עלי ומתתני כי אחזני השבץ
כי לא עוד נפשי בי ואעמד
עלי ואמתתהו כי ידעתי
כי לא יחיה אחרי נפלו ואקח
הניר אשר על ראשו והעצה
אשר על זרעו ואביאם
אל אדני הנה וחזק דוד
בבגדיו ויקרע עם וגם כל
האנשים אשר אתו וספדו
ובכו וצמו עד הערב על
שאול ועל יהונתן בנו ועל
עם יהוה ועל בית ישראל
כי נפלו בחרב
ויאמר דוד אל הנער
המגיד לו איה מזה אתה
ויאמר בן איש גר עמלקי
אנכי ויאמר אליו דוד איך
לא יראת לשלח ידך לשחת
את משיח יהוה ויקרא דוד
לאחד מהנערים ויאמר גש
פגע בו ויכהו וימת ויאמר
אליו דמך על ראשך
כי פיך ענה בך לאמר אנכי
המתי את משיח יהוה
ויקונן דוד את
הקינה הזאת על שאול
ועל יהונתן בנו ויאמר למד
בני יהודה קשת הנה כתובה
על ספר הישר הצבי
ישראל על במותיך חלל
איך נפלו גבורים אל תגידו
בגת אל תבשרו בחוצות
אשקלון פן תשמחנה בנות

ופלשתים פושטים על נגב כרתי ופלתי
הערים הריבו מלחמה אל
טל ואל מטר עליכם ושדי
תרומת כי שם נגעי מגן
גבורים מגן שאול בלי משיח
בשמן מרס חללים מחלב
גבורים קשת יהונתן לא
נשוג אחור וחרב שאול לא
תשוב ריקם שאול ויהונתן
חנאהבים ונעימים בחייהם
ובמותם לא נפרדו מנשרים
קלו מאריות גברו בנות ע
ישראל אל שאול בכינה
המלבשכם שני עם עדנים
המעלה עדי זהב על לבושכן
איך נפלו גבורים בתוך
חללי על במותיך
חלי ענג לי עליך אחי יהונתן
נעמת לי מאד נפלאתה
אהבתך לי מאהבת נשים
איך נפלו גבורים ויאבדו כלי
מלחמה
ויהי אחרי כן וישאל דוד ביהוה
לאמר האעלה באחת ערי
יהודה ויאמר יהוה אליו
עלה ויאמר דוד אנה אעלה
ויאמר חברונה ויעל שם דוד

ונם שתי נשיו אחינעם
היזרעאלית ואביגיל אשת
נבל הכרמלי ואנשיו אשר
עמו העלה דוד איש ובתיו
וישבו בערי חברון ובאו
אנשי יהודה וימשחו שם
את דוד למלך על בית יהודה
ויגדו לדוד לאמר אנשי
יבישגלעד אשר קברו את
שאול וישלח דוד
מלאכים אל אנשי יבישגלעד
ויאמר אליהם ברוכים אתם
ליהוה אשר עשיתם החסד
הזה עם אדניכם עם שאול
ותקברו אתו ועתה יעש
יהוה עמכם חסד ואמת וגם
אני אעשה אתכם הטובה
הזאת אשר עשיתם הדבר
הזה ועתה תחזקנה ידיכם
והיו לבני חיל כי מת אדניכם
שאול וגם אותו משחו בית
יהודה למלך עליהם
ואבנר בן נר שר צבא אשר
לשאול לקח את איש בשת
בן שאול ויעברהו מחנים
וימליכהו אל הגלעד ואל
האשורי ואל יזרעאל ועל

אפרים ועל בנימן ועל ישראל
כלה
בן ארבעים שנה איש בשת
בן שאול במלכו על ישראל
ושתים שנים מלך אך בית
יהודה היו אחרי דוד ויהי
מספר הימים אשר היה דוד
מלך בחברון על בית יהודה
שבע שנים וששה חדשים
ויצא אבנר בן
ועבדי איש בשת בן שאול
מחנים גבעונה ויאבן בן
צרויה ועבדי דוד ויצאו
ויפגשום על ברכת גבעון
ויחדו וישבו אלה על הברכה
מזה ואלה על הברכה מזה
ויאמר אבנר אל יואב יקומו
נא הנערים וישחקו לפנינו
ויאמר יואב יקומו ויקמו
ויעברו במספר שנים עשר
לבנימן לאיש בשת בן
שאול ושנים עשר מעבדי
דוד ויחזקו איש בראש
רעהו וחרבו בצד רעהו
ויפלו יחדו ויקרא למקום
ההוא חלקת צרים אשר
בגבעון ותהי המלחמה קשה

ויקמו ל חמשים ושמנתן רשמ ע איש ויאמר ויאבו יקמו לכן ויקמו אשרים בלוקמו וישלו ארץ מתים בלוחיו רשעים
בשמנו יקמו וישפרו לבניהם ואיש ג אשרי ישכב ולאיש בשמו בן ולאיש שרים מקבול: ס:

ומשמואל ג ושמנתן כלתי ופלתי ודקדשים
אל שלו ולשר מלך במשמט ס ידי מנחתן ולא:

ועל בית ג ושמנתן ובשו לפשפשיר קמרים ו שמו ומכשרו ויוד מספר הימים ותקדעות בערמות אשמרי ותקבן
ויבדי ימים מקדיה הכשם אשמי ס ובל מלכים ושבעה ותיכה ויסי עשרה דמעתן בר מן יא: ס:

ויחזקו ג ויש כלשון ויחזקו אש בראש באלהים
אוהים דמלכים ויחזקו עשו: ס:

ב׳ מ״ל בשוק ויבריחן ויעמידוהו לחדרי עץ ויעמדו בנו וזה וחדרנה ארוים למה הרע עשה וכאשר נשאנו ויאוישו אותה
ואסתתה נפשך ולא יידעתה מדוע באותה ולמה חשבתה גלוסה אוכבנוסה ומלכי ויש קיוסה אשרי יעמוסה בגרוסה
בה ויושבוסה ומלך אשר כונעסה חיומוסה קול ויפרוקה לו
אשרי הוחנגוסה ומלך: ס׳

שמואל ב׳ חד מ״ל וחד חס׳ נטה לך שלומיך
וחכוש קשוקך מידי שמאלך בשרי שלמיה: ס׳

עד כאר בים החוא ויגף
אבנר ואנשי ישראל לפני
עבדי דוד ויהי שם שלשה
בני צרויה יואב ואבישי
ועשהאל ועשהאל קל
ברגליו כאחד הצבים אשר
בשדה ויהי עשהאל
אחרי אבנר ולא נטה לילך
על הימין ועל השמאול
מאחרי אבנר ויפן אבנר
אחריו ויאמר האתה זה
עשהאל ויאמר אנכי
ויאמר לו אבנר נטה לך על
ימינך או על שמאלך ואחז
לך אחד מהנערים וקח לך
את חלצתו ולא אבה
עשהאל לסור מאחריו
ויסף עוד אבנר לאמר אל
עשהאל סור לך מאחרי
למה אכה ארצה ואיך
אשא פני אל יואב אחיך
ויאמן לסור ויכהו אבנר
באחרי החנית אל החמש
ותצא החנית מאחריו ויפל
שם ומלת תחתיו ויהי כל
הבא אל המקום אשר נפל
שם עשהאל וימות ויעמדו

וירדפו יואב ואבישי אחרי
אבנר והשמש באה והמה
באו עד גבעת אמה אשר
על פני מחזה דרך מדבר
גבעון ויתקבצו בני בנימן
אחרי אבנר ויהיו לאגדה
אחת ויעמדו על ראש
גבעה אחת ויקרא אבנר
אל יואב ויאמר הלנצח
תאכל חרב הלוא ידעת כי
מרה תהיה באחרונה ועד מתי
לא תאמר לעם לשוב
מאחרי אחיהם ויאמר
יואב חי האלהים כי לולא
דברת כי אז מהבקר נעלה
העם איש מאחרי אחיו
ויתקע יואב בשופר ויעמדו
כל העם ולא ירדפו עוד
אחרי ישראל ולא אוספו
עוד להלחם ואבנר ואנשיו
הלכו בערבה כל הלילה
ההוא ויעברו את הירדן
ויתהלכו כל הבתרון ויבאו
מחנים ויואב שב מאחרי
אבנר ויקבץ את כל העם
ויפקדו מעבדי דוד תשעה
עשר איש ועשהאל ועבדי

דוד הכו מבנימן ומאנשי אבנר
שלשמאות וששים איש
מתו וישאו את עשהאל
ויקברהו בקבר אביו אשר
בית לחם ויהלכו כל הלילה
ויאבו אנשיו ויאר לחם
בחברון והיו חמש מאות
ביום בית שאול וכן בית דוד
ודוד הלך וחזק ובית שאול
הולכים ודלים
וילדו לדוד בנים
בחברון והיו בכורו אמנון
לאחינעם היזרעאלתי
ומשניו כלאב לאבגיל אשת
הכרמלי והשלישי אבשלום
בן מעכה בת תלמי מלך גשור
והרביעי אדניה בן חגית
והחמישי שפטיה בן אביטל
והששי יתרעם לעגלה אשת
דוד אלה ילדו לדוד בחברון

ויהי בהיות המלחמה בין בית
שאול ובין בית דוד ואבנר
היה מתחזק בבית שאול
ולשאול פלגש ושמה רצפה
בת איה ויאמר אל אבנר
מדוע באת אל פלגשי

ולא ל׳ ולא ל׳ ולא ל׳

ולעיל ה׳ ושימנהון ידעת אנ׳ אבנר שנים בפסוקה כי שמעון נקרא והבורן ולו עתרשע בסדר: ט׳.

של דברי ו׳ ויחר לאבנר מאד לשון ירשו אוכיחה שנים בפסוקה לשמע בקבלים המה בטחים לבם חנו חנביא עולה הבעיות שבין לדורי ו׳ וכל דברי רשעים דכתיב ב׳ מן חד ולא שמע אל דברי ו׳ :

אבי׳ ויחר לאבנר מאד על
דברי איש בשת ויאמר
הראש כלב אנכי אשר
ליהודה היום אעשה חסד
עם בית שאול אביך אל
אחיו ואל מרעיהו ולא
המצאתיך ביד דוד ותפקד
עלי עון האשה היום כה
יעשה אלהים לאבנר וכה
יסיף לו כי כאשר נשבע
יהוה לדוד כי כן אעשה לו
לה׳ העביר הממלכה מבית
שאול ולהקים את כסא
דוד על ישראל ועל יהודה
מדן ועד באר שבע ולא
יכל עוד להשיב את אבנר
דבר מיראתו אתו
וישלח אבנר מלאכים
אל דוד תחתו לאמר למי
ארץ לאמר כרתה בריתך
אתי והנה ידי עמך להסב
אליך את כל ישראל ואמר
טוב אני אכרת אתך ברית
אך דבר אחד אנכי שאל
מאתך לאמר לא תראה את
פני כי אם לפני תביאך את
מיכל בת שאול בבאך לראות

אתפני וישלח דוד
מלאכים אל איש בשת בן
שאול לאמר תנה את
אשתי את מיכל אשר
ארשתי לי במאה ערלות
פלשתים וישלח איש בשת
ויקחה מעם איש מעם
פלטיאל בן לעיש וילך אתה
אישה הלוך ובכה אחריה
עד בחרים ויאמר אליו אבנר
לך שוב וישב ודבר אבנר
היה עם זקני ישראל לאמר
גם תמול גם שלשם תיומם
מבקשים את דוד למלך
עליכם ועתה עשו כי יהוה
אמר אל דוד לאמר ביד דוד
עבדי הושיע את עמי
ישראל מיד פלשתים ומיד
כל איביהם וידבר גם אבנר
באזני בנימין וילך גם אבנר
לדבר באזני דוד בחברון את
כל אשר טוב בעיני ישראל
ובעיני כל בית בנימן ויבא
אבנר אל דוד חברון ואתו
עשרים אנשים ויעש דוד
לאבנר ולאנשים אשר אתו
משתה ויאמר אבנר אל

דוך אקומה ואלכה ואקבצה
אל אדני המלך את כל ישראל
וכרתו אתך ברית ומלכת
בכל אשר תאוה נפשך
וישלח דוד את אבנר וילך
בשלום והנה עבדי דוד ויואב
בא מהגדוד ושלל רב עמם
חביאו ואבנר איננו עם דוד
בחברון כי שלחו וילך בשלום
ויואב כלה עבא אשר אתו
באו ויגדו ליואב לאמר בא
אבנר בן נר אל המלך וישלחהו
וילך בשלום ובא יואב אל
המלך ויאמר מה עשית הנה
בא אבנר אליך למה זה
שלחתו וילך הלוך ונדעתה את
אבנר בן נר כי לפתתך בא
ולדעת את מוצאך ואת
מבואך ולדעת את כל אשר
אתה עשה ויצא יואב מעם
דוד וישלח מלאכים אחרי
אבנר וישבו אתו מבור הסרה
ודוד לא ידע ויושב אבנר
חברון ויטהו יואב אל תוך
השער לדבר אתו בשלו
ויכהו שם חומש וימת בדם
עשהאל אחיו וישמע דוד

אקומה ג׳ ויאמר אבנר אל דוד אקומה בעבורם
בשבע אקומה ואשמבה ויחד ואקומה ואולים:

ג׳ חשדין בלא מבוי חסדה ודודלא ויסריה מבבית דמלכיו ובנו ובלחד אמרי ו׳ ושב ב׳ בעומקה וילך אמה
אישה כי ולך שמעה : ט׳ הושיע ב׳ ושימנהון ביד דוד עבדי הושיע עמה ודעתי ביהושע ב׳ חוזה : ט׳ : ט׳ :

מאחריכם ויאמר נקו אנכי
ומלבתי מעם יחוה ער שלם
מדמי אבנר בנר יחלו על
ראש יואב ואל כל בית אביו
ואל יכרת מבית יואב זב
ומצרע ומחזיק בפלך ונפל
בחרב וחסר לחם ויואב
ואבישי אחיו הרגו לאבנר
על אשר המית את עשהאל
אחיהם בגבעון במלחמה

ויאמר דוד אל יואב ואל כל
העם אשר אתו קרעו
בגדיכם וחגרו שקים וספדו
לפני אבנר והמלך דוד הלך
אחרי המטה ויקברו את
אבנר בחברון וישא המלך
את קולו ובכה אל קבר אבנר
ובכו כל העם
ויקנן המלך אל אבנר ויאמר
הכמות נבל ימות אבנר
לא אסרות ורגליך לא
לגחת שתים הגשו בנפל לפני
בני עולה נפלת ויספדו לו העם
לבכות עליו ויבא כל העם
להבות את דוד לחם בעוד
היום וישבע דוד לאמר כה

ועשה לי אלהים וכה יוסיף
כי אם לפני בוא השמש
אטעם לחם או כל מאומה
וכל העם הכירו ויטב בעיניהם
כל אשר עשה המלך בעיני
כל העם טוב ויד עובל העם
וכל ישראל ביום ההוא כי
לא היתה מהמלך להמית
את אבנר בן נר
ויאמר המלך אל עבדיו
הלוא תדעו כי שר וגדול
נפל היום הזה בישראל
ואני היום רך ומשוח מלך
והאנשים האלה בני צרויה
קשים ממני ישלם יהוה
לעשה הרעה כרעתו

וישמע בן שאול כי מת אבנר
בחברון וירפו ידיו וכל ישראל
נבהלו ושני אנשים שרי
גדודים היו בן שאול שם
האחד בענה ושם השני רכב
בני רמון הבארתי מבני בנימן
כי גם הבארות תחשב על בנימן
ויברחו הבארתים גתימה ויהיו
שם גרים עד היום הזה
ליהונתן בן שאול

נכה רגליו בן חמש שנים
היה בבא שמעת שאול
ויהונתן מיזרעאל ותשאהו
אמנתו ותנס ויהי בחפזה
לנוס ויפל ויפסח ושמו
מפיבשת וילבו במרמון
הבארתי רכב וענה ובאו
כחם היום אל בית איש בשת
והוא שכב את משכב הצהרים
והנה באו עד קרב הבית לקחי
חטים ויכהו אל החמש ורכב
וענה אחיו נמלטו ובאו
הבית והוא שכב על מטתו
בחדר משכבו ויכהו ומתהו
וסירו את ראשו ויקחו את
ראשו וילכו דרך הערבה כל
הלילה ויבאו את ראש איש
בשת אל דוד חברון ויאמרו
אל המלך הנה ראש איש
בשת בן שאול אויבך אשר
בקש את נפשך ויתן יהוה
לאדני המלך נקמות היום
הזה משאול וזרעו
ויען דוד את רכב
ואת בענה אחיו בני רמון
הבארתי ויאמר להם חי יהוה
אשר פדה את נפשי מכל

ערך כי הגיד לו לאמר חנה
את שאול והוא מהלך כמבשר
בעיניו ואחזה בו ואחרי כן הוי
בינקל לבאשר לתתי לבשרה
אף כי ראה בשיש ר שעים חרון
את איש צדיק בביתו על
משכבו ועתה הלוא אבקש
אתדמו מידכם ובערתי
אתכם מן הארץ ויצו דוד
את הנערים ויהרגום ויקץ
אתידיהם ואת רגליהם ויתלם
על הברכה בחברון ואת ראש
איש בשת לקחו ויקברו
בקבר אבנר בחברון
ובאו כל שבטי ישראל אל
דוד חברונה ויאמרו לאמר
הנו עצמך ובשרך אנחנו
גם אתמול גם שלשום בהיות
שאול מלך עלינו אתה
היותה מוצא והמבי את
ישראל ויאמר יהוה לך אתה
תרעה את עמי את ישראל
ואתה תהיה לנגיד על ישראל
ויבאו כל זקני ישראל אל
המלך חברונה וכרת להם המלך
דוד ברית בחברון לפני יהוה
וימשחו את דוד למלך על
ישראל:

בן שלשים שנה דוד במלכו
ארבעים שנה מלך בחברון
מלך על יהודה שבע שנים
וששה חדשים ובירושלם
מלך שלשים ושלש שנה
על כל ישראל ויהודה:
וילך המלך ואנשיו ירושלם
אל היבוסי יושב הארץ ויאמר
לדוד לאמר לא תבוא הנה
כי אם הסירך העורים
והפסחים לאמר לא יבוא דוד
הנה: וילכד דוד את מעזת
ציון הוא עיר דוד: ויאמר דוד
ביום ההוא כל מכה יבוסי יגע
בצנור ואת הפסחים ואת
העורים שנאו נפש דוד על
כן יאמרו עור ופסח לא יבוא
אל הבית: וישב דוד במצדה
ויקראלה עיר דוד ויבן דוד
סביב מן המלוא ובית הלך
דוד הלוך וגדול ויהוה אלהי
צבאות עמו:
וישלח חירם מלך צר
מלאכים אל דוד ועצי
ארזים ונגרי עץ וחרשי
אבן קיר ויבנו בית לדוד:

ויבן דוד כי הכינו יהוה לו
למלך על ישראל וכי נשא
ממלכתו בעבור עמו ישראל:
ויקח דוד עוד
פלגשים ונשים מירושלם
אחרי בוא מחברון וילדו
עוד לדוד בנים ובנות: ואלה
שמות הילדים לו בירושלם
שמוע ושובב ונתן ושלמה:
ויבחר ואליפלט ונגע ונפג ויפיע:
ואלישמע ואליודע ואליפלט:
וישמעו פלשתים כי משחו
את דוד למלך על ישראל
ויעלו כל פלשתים לבקש
את דוד וישמע דוד וירד
אל המצודה: ופלשתים באו
וינטשו בעמק רפאים:
וישאל דוד ביהוה לאמר
האעלה אל פלשתים והתנם
בידי ויאמר יהוה אל דוד עלה
כי נתן אתן את הפלשתים
בידך: ויבא דוד בבעל פרצים
ויכם שם דוד ויאמר פרץ יהוה
את אויבי לפני כפרץ מים על
כן קרא שם המקום ההוא:
בעל פרצים: ועוד עצבו שם את

הפלשתים ה ויהי אם לשרפם אחרי הם נטשו אותם ויקחו דוד ואנשיו: ו ויוסף עוד פלשתים ויפשטו בעמק רפאים: ז ויאל דוד אל יהוה לאמר
הלך אעלה אל פלשתים הנתן תתנם בידי ויאמר יהוה אליו עלה כי נתן אתן את פלשתים בידך: ח ויהי כשמע דוד כי נכון יהוה לו
לנגף את פלשתים ויעל דוד לבקש את יהוה לאמר: ט ויבא דוד בעל פרצים ויכם דוד שם ויפרץ דוד ויאמר אמר דוד פרץ אלהים
את אויבי לפני כמו פרץ מים על כן קרא שם המקום ההוא בעל פרצים: י ויעזבו שם את עצבים וישאם דוד ואנשיו:

ויעבריהם וישאם דוד ואנשיו
ויספו עוד פלשתים לעלות
ויפשטו בעמק רפאים ׃ ט
וישאל דוד ביהוה ויאמר לא
תעלה הסב אל אחריהם ׃
ובאת להם ממול הבכאים ׃ ויהי
בשמעך את קול צעדה ׃
בראש׳ בראשי הבכאים אז תחרץ
כי אז יצא יהוה לפניך להכות
במחנה פלשתים ׃ ויעשהו דוד
כאשר צוהו יהוה ויך את
פלשתים מגבע עד באר גזר ׃
ויסף עוד דוד את כל בחורי
ישראל שלשים אלף ׃ יא
ויקם וילך דוד וכל העם ׃
אשר אתו מבעלי יהודה ׃ ל
להעלות משם את ארון
האלהים אשר נקרא שם ׃
שם יהוה צבאות ישב הכרבים ׃ ב
עליו ׃ ויהי בנסאת ארון ׃ ג
האלהים אל עגלה חדשה ׃
וישאהו מבית אבינדב אשר
בגבעה ועזא ואחיו בני ׃ ד
אבינדב נהגים את העגלה ׃ ה
חדשה ׃ ויסיאהו מבית ׃

ויעלו ב מ׳ בסרי ויסיעהו ויקח שמואל שמלה
ומכל יודע ׃ ס׳

ויאמר ב טע א ושא ואחיו ויקבר בגן ויקבר
הלן בנביא עזיה אלהים עמנו חביון טע ה ׃

וישאהו ל׳ ויסיעהו במסע בשמים מסעיו אבינדב מבוא אבינדב על ויסיעיהו ויסיעיהו ׃ ס׳ ויהי וישאהו וישמחו
שם האלהים ב׳ ותשא נפש אל הערפל אשר ומכו שם האלהים עד הרשל ושמואל ׃ שם שם ב׳ אלהים הרוגים שם
שם בנמאוב שמה אשר נקרא שם ׃ ס׳

ויהי ל׳ מ׳ בסרי ויסיעהו ויקח שמואל שמלה
ומכל יודע ׃ ס׳

ויאמר ב׳ מ׳ בסרי ויסיעהו ויקח שמואל שמלה
אל שמרעל עמי ל׳ ויא אבוי ישמעאל המפרשים בן שבעים ׃ ס׳

אמרת ז׳ ואת אליה וגם ועקד אמרתיהל ויסמטחו מי עקב דרב דרכך ונעבר ארז אמרתיך ואבדתי אליך בשלחתך אמרת
לאמתי ויחוד חפלנו ואמרת אליה עמד פרעה לכו ובאו בלבבך. מון ולד לו: ה:

לקיום ב׳ וסומכתן למיום ועלחתי את כנו
למיום מודר אפריסר למיום עלחתי בני ישראל:

חלת לחם אחת ואשפרן
אחד ואשישה אחת ולך
בלחעם ארש לביתו ונשב
דוד לברך את בעלו ותצא
מיבל בת שאול לקראת
דוד ותאמר מה נכבד היום
מלך ישראל אשר נגלה
היום לעני אמהות עבדיו
כהגלות נגלות אחד הרקים
ויאמר דוד אל מיכל לפני
יהוה אשר בחר בי מאביך
ומכל ביתו לצות אתי נגיד
על עם יהוה על ישראל
ושחקתי לפני יהוה ונקלתי
עוד מזאת והייתי שפל
בעיני ועם האמהות אשר
אמרת עמם אכבדה ולמיכל
בת שאול לא היה לה ולד עד
יום מותה
ויהי כי ישב המלך בביתו
ויהוה הניח לו מסביב מכל
איביו ויאמר המלך אל נתן
הנביא ראה נא אנכי יושב
בבית ארזים וארון האלהים
ישב בתוך היריעה ויאמר
נתן אל המלך כל אשר
בלבבך לך עשה כי יהוה

עמך
ויהי בלילה
ההוא ויהי דבר יהוה אל נתן
לאמר לך ואמרת אל עבדי
אל דוד כה אמר יהוה הא אתה
תבנה לי בית לשבתי כי לא
ישבתי בבית למיום העלתי
את בני ישראל ממצרים
ועד היום הזה והיה מתהלך
באהל ובמשכן בכל אשר
התהלכתי בכל בני ישראל
הדבר דברתי את אחד שבטי
ישראל אשר צויתי לרעות את עמי את
ישראל לאמר למה לא בנותם
לי בית ארזים ועתה כה
תאמר לעבדי לדוד כה אמר
יהוה צבאות אני לקחתיך
מן הנוה מאחר הצאן להיות
נגיד על עמי על ישראל
והיה עמך בכל אשר הלכת
והכרתי את כל איביך מפניך
ועשתי לך שם גדול כשם
הגדלים אשר בארץ ושמתי
מקום לעמי לישראל ונטעתיו
ושכן תחתיו ולא ירגז עוד
ולא יוסיפו בני עולה לענותו
כאשר בראשונה ולמן היום
אשר צויתי שפטים על עמי

ישראל והניחתי לך מכל
איביך והגיד לך יהוה כי בית
יעשה לך יהוה: כי ימלאו
ימיך ושכבת את אבתיך והקימתי
את זרעך אחרך אשר יצא ממעיך
והכינתי את ממלכתו הוא יבנה בית
לשמי וכננתי את כסא
ממלכתו עד עולם: אני
אהיה לו לאב והוא יהיה לי
לבן אשר בהעותו והכחתיו
בשבט אנשים ובנגעי בני
אדם: וחסדי לא יסור ממנו
כאשר הסרתי מעם שאול
אשר הסרתי מלפניך: ונאמן
בית דך וממלכתך עד עולם
לפניך כסאך יהיה נכון עד
עולם: ככל הדברים האלה
וככל החזון הזה כן דבר נתן
אל דוד: ויבא המלך
דוד וישב לפני יהוה ויאמר
מי אנכי אדני יהוה ומי ביתי
כי הביאתני עד הלם: ותקטן
עוד זאת בעיניך אדני יהוה
ותדבר גם אל בית עבדך
למרחוק וזאת תורת האדם
אדני יהוה: ומה יוסיף דוד
עוד לדבר אליך ואתה ידעת

בראשונה כב אל מקום המשכן ומשכן ד׳ הוא ארון אל מקומו ויעלו אחרינו וכל ישראל ישראל ויבא ארון ד׳ ויבאו אל מקומו לעמדו ישראל לדבר ויבאו אליה אלהים ויאמר
לעלות ארון בעיר עיר ויד כי לא אויב ויקח מי לבו נא אל מקומו ורשע ויחוד ארון אלהי הדרה כל מעמד הכהנים שכים בפני יקוק ושמחנו ניקוש לעבדו ויבאו הרוכים משולם ויקראלהו

ובדך ד׳ ב׳ פל׳ הלל קמיטין קס״פיק וכיוך בית ומנו בי בן ובירן בבל ודרי ישרים וכיוך טוב ינון חוא ובריך : ס׳ אישראל
ל׳ ומעבו פנול כל המעבר ולכל דוד וחבירו ויעמו ארם ויבאו חדרים : ס׳ .

ומלא ב׳ ומלא חפמי קשרת ומלא מחבל לחוחוק:
רחב ב׳ חסורין בגבורי ויך ודלמאורים : ס׳

אֶת עַבְדֵי הֲדַדְעֶזֶר וַיָּבֹאוּ עֲבָדָיו וַיִּשָּׂא אֶת־
דָּוִד אֶת־שָׁלֹם עַבְדֶיךָ וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם כַּאֲשֶׁר הִרְע
הַנָּהָר וַיִּלָּחֶם דָּוִד אֶת־אֲרַם וַיָּנֻסוּ מִלְּפָנָיו
וַיַּכֵּה דָוִד מֵאֲרָם שִׁבְעִים אֶלֶף פָּרָשִׁים וְאֶת־
אַרְבָּעִים אֶלֶף אִישׁ רָגְלִי וַיַּעֲקֹר דָּוִד אֶת־
כָּל־רֶכֶב וַיּוֹתֶר מִמֶּנּוּ מֵאָה רָכֶב וַיָּבֹא אֲרָם דַּמֶּשֶׂק לַעְזֹר
לַהֲדַדְעֶזֶר מֶלֶךְ צוֹבָה וַיַּךְ דָּוִד בַּאֲרָם עֶשְׂרִים
וּשְׁנַיִם אֶלֶף אִישׁ וַיָּשֶׂם דָּוִד נְצִבִים בַּאֲרָם
דַּמֶּשֶׂק וַתְּהִי אֲרָם לְדָוִד לַעֲבָדִים נֹשְׂאֵי מִנְחָה וַיּוֹשַׁע
יְהוָה אֶת־דָּוִד בְּכֹל אֲשֶׁר הָלָךְ
וַיִּקַּח דָּוִד אֶת־שִׁלְטֵי הַזָּהָב
אֲשֶׁר הָיוּ אֶל־עַבְדֵי הֲדַדְעֶזֶר וַיְבִיאֵם
יְרוּשָׁלִָם וּמִבֵּטָח וּמִבֵּרֹתַי
עָרֵי הֲדַדְעֶזֶר לָקַח הַמֶּלֶךְ דָּוִד
נְחֹשֶׁת הַרְבֵּה מְאֹד׃
וַיִּשְׁמַע תֹּעִי מֶלֶךְ
חֲמָת כִּי הִכָּה דָוִד אֶת־כָּל־חֵיל
הֲדַדְעֶזֶר וַיִּשְׁלַח תֹּעִי אֶת־
יוֹרָם בְּנוֹ אֶל־הַמֶּלֶךְ דָּוִד לִשְׁאָל
לוֹ לְשָׁלוֹם וּלְבָרְכוֹ עַל אֲשֶׁר
נִלְחַם בַּהֲדַדְעֶזֶר וַיַּכֵּהוּ כִּי אִישׁ
מִלְחֲמוֹת תֹּעִי הָיָה הֲדַדְעֶזֶר
וּבְיָדוֹ הָיוּ כְלִי־כֶסֶף וּכְלִי־זָהָב
וּכְלִי נְחֹשֶׁת׃ גַּם אֹתָם הִקְדִּישׁ
הַמֶּלֶךְ דָּוִד לַיהוָה עִם הַכֶּסֶף
וְהַזָּהָב אֲשֶׁר הִקְדִּישׁ מִכָּל
הַגּוֹיִם אֲשֶׁר כִּבָּשׁ׃ מֵאֲרָם
וּמִמּוֹאָב וּמִבְּנֵי עַמּוֹן וּמִפְּלִשְׁתִּים
וּמֵעֲמָלֵק וּמִשְּׁלַל הֲדַדְעֶזֶר
בֶּן־רְחֹב מֶלֶךְ צוֹבָה׃ וַיַּעַשׂ דָּוִד
שֵׁם בְּשׁוּבוֹ מַכּוֹתוֹ אֶת־אֲרָם
בְּגֵיא מֶלַח שְׁמוֹנֶה עָשָׂר אָלֶף׃
וַיָּשֶׂם בְּאֱדוֹם נְצִבִים בְּכָל־
אֱדוֹם שָׂם נְצִבִים וַיִּהְיוּ כָל־

אֶת־עַבְדֶיךָ אֲרַם וַיְהוָה בַּעֲבוּרֶךָ
דָּבָר הַכֹּל בְּלִבְבֶךָ עָשִׂיתָ אֶת־כָּל
הַטּוֹבוֹת הָאֵלֶּה לְחוֹרִיעַ אֶת
עַבְדְּךָ׃ עַל־כֵּן גָּדַלְתָּ אֲדֹנָי
יְהוָה כִּי־אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין אֱלֹהִים
זוּלָתֶךָ בְּכֹל אֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ
בְּאָזְנֵינוּ׃ וּמִי כְעַמְּךָ כְיִשְׂרָאֵל
גּוֹי אֶחָד בָּאָרֶץ אֲשֶׁר הָלְכוּ־
אֱלֹהִים לִפְדּוֹת לוֹ לְעָם וְלָשׂוּם
לוֹ שֵׁם וְלַעֲשׂוֹת לָכֶם הַגְּדֻלָּה
וְנֹרָאוֹת לְאַרְצֶךָ מִפְּנֵי עַמְּךָ
אֲשֶׁר פָּדִיתָ לְךָ מִמִּצְרַיִם גּוֹיִם
וֵאלֹהָיו׃ וַתִּכּוֹן לְךָ אֶת־עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל לְעָם עַד־עוֹלָם
וְאַתָּה יְהוָה הָיִיתָ לָהֶם לֵאלֹהִים׃
וְעַתָּה יְהוָה
אֱלֹהִים הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ עַל־
עַבְדְּךָ וְעַל־בֵּיתוֹ הָקֵם עַד־
עוֹלָם וַעֲשֵׂה כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ׃
וְיִגְדַּל שִׁמְךָ עַד עוֹלָם לֵאמֹר
יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהִים עַל־
יִשְׂרָאֵל וּבֵית עַבְדְּךָ דָוִד נָכוֹן׃
לְפָנֶיךָ כִּי אַתָּה
יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
גִּלִּיתָה אֶת־אֹזֶן עַבְדְּךָ לֵאמֹר
בַּיִת אֶבְנֶה לָךְ עַל־כֵּן מָצָא
עַבְדְּךָ אֶת־לִבּוֹ לְהִתְפַּלֵּל
אֵלֶיךָ אֶת־הַתְּפִלָּה הַזֹּאת׃
וְעַתָּה אֲדֹנָי יְהוָה אַתָּה הוּא
הָאֱלֹהִים וּדְבָרֶיךָ יִהְיוּ אֱמֶת
וְתִדַּבֵּר אֶל־עַבְדְּךָ אֶת־הַטּוֹבָה
הַזֹּאת׃ וְעַתָּה חוֹאֵל לְבָרֵךְ אֶת־
בֵּית עַבְדְּךָ לִהְיוֹת לְעוֹלָם
לְפָנֶיךָ כִּי אַתָּה יְהוָה
בֵּרַכְתָּ וּמְבֹרָךְ הָיָה בֵּית
עַבְדְּךָ לְעוֹלָם׃
וַיְהִי אַחֲרֵי כֵן וַיַּךְ דָּוִד אֶת־
פְּלִשְׁתִּים וַיַּכְנִיעֵם וַיִּקַּח דָּוִד
אֶת־מֶתֶג הָאַמָּה מִיַּד פְּלִשְׁתִּים׃
וַיַּךְ אֶת־מוֹאָב וַיִּמְּדֵם בַּחֶבֶל
הַשְּׁכֵב אוֹתָם אַרְצָה וַיִּמְדֹּד
שְׁנֵי חֲבָלִים לְהָמִית וּמְלֵא
הַחֶבֶל לְהַחֲיוֹת וַתְּהִי מוֹאָב
לְדָוִד לַעֲבָדִים נֹשְׂאֵי מִנְחָה׃
וַיַּךְ דָּוִד אֶת־הֲדַדְעֶזֶר בֶּן־רְחֹב
מֶלֶךְ צוֹבָה בְּלֶכְתּוֹ לְהַשִּׁיב יָדוֹ
בַּנָּהָר׃ וַיִּלְכֹּד דָּוִד מִמֶּנּוּ אֶלֶף
וְשֶׁבַע מֵאוֹת פָּרָשִׁים וְעֶשְׂרִים
אֶלֶף אִישׁ רָגְלִי וַיְעַקֵּר דָּוִד
אֶת־כָּל־הָרֶכֶב וַיּוֹתֵר מִמֶּנּוּ מֵאָה
רָכֶב׃ וַתָּבֹא אֲרָם דַּמֶּשֶׂק לַעְזֹר
לַהֲדַדְעֶזֶר מֶלֶךְ צוֹבָה וַיַּךְ דָּוִד
בַּאֲרָם עֶשְׂרִים וּשְׁנַיִם אֶלֶף
אִישׁ׃ וַיָּשֶׂם דָּוִד נְצִבִים בַּאֲרָם

ומלא ב׳ חפי ומשמנון ושבי קדעלה את דוד
מחרב מעאוה : ס׳

לשאול ל׳ חסורין ומשמשון אישפטים כי וסקנו ולבירו ולי ושור בלבבם באלה : ס׳ בלחם ב׳ חשבון חסוב אבי בדוד
עוד וחבירו ורבעם קדמי ומאש ומזאש ובשלחמה ומחקר פחד ומחזיק : ס׳

ואחרי המלך ד׳ ותפשו חי וכלוד על הי׳בן ויראו בני
עמון כי עשה דויד לי׳

הפר ה׳ קדיא שפר אחר אחרת רש עדי אשרי בזק בן הישלו שחר ד׳ שמואל ומי אמריכי חבו לי׳: כ׳ אחד כ׳ הין שבטו
וחלוקי וחלוקים בטו מרוש ויעבריים מבני הצב לוש הוחלקים ובריש ב׳ אור למיכיחו דדבלי מלי ו׳ א׳ וכאחד ד׳ שרים: ס׳

ארום עבדים לדוד ויישע
ותוח את דוד בכל אשר תלך
ומלך דוד על כל ישראל
ויתי דוד עשה משפט וצדקה
לכל עמו: ויואב בן צרויה
על הצבא ויהושפט בן
אחילוד המזכיר: וצדוק בן
אחיטוב ואחימלך בן אביתר
כהנים ושריה סופר: וכנהו
בן יהויעדע ויהוכרתי והפלתי
ובני דוד כהנים היו:
ויאמר דוד הכי יש עוד אשר
נותר לבית שאול ואעשה
עמו חסד בעבור יהונתן: ולבית
שאול עבד ושמו צבא
ויקראו אל דוד ויאמר
המלך אליו האתה צבא
ויאמר עבדך: ויאמר המלך
האפס עוד איש לבית שאול
ואעשה עמו חסד אלהים
ויאמר צבא אל המלך עוד
בן יהונתן נכה הרגלים: ויאמר
לו המלך איפה הוא ויאמר
צבא אל המלך הנה הוא
בית מכיר בן עמיאל בלו דבר:
וישלח המלך דוד ויקחהו
מבית מכיר בן עמיאל מלו

דבר: ויבא מפיבשת בן יהונתן
בן שאול אל דוד ויפל על פניו
וישתחו ויאמר דוד מפיבשת
ויאמר הנה עבדך: ויאמר לו
דוד אל תירא כי עשה אעשה
עמך חסד בעבור יהונתן
אביך והשבתי לך את כל
שדה שאול אביך ואתה
תאכל לחם על שלחני
תמיד: וישתחו ויאמר מה
עבדך כי פנית אל הכלב המת
אשר כמוני: ויקרא המלך
אל ציבא נער שאול ויאמר
אליו כל אשר היה לשאול
ולכל ביתו נתתי לבן אדניך:
ועבדת לו אתה ארמה אתה
ובניך ועבדיך והבאת לבן
אדניך לחם ואכל ומפיבשת
בן אדניך יאכל תמיד לחם
על שלחני וצבא חמשה
עשר בנים ועשרים עבדים:
ויאמר צבא אל המלך בכל
אשר יצוה אדני המלך את
עבדו כן יעשה עבדך
ומפיבשת אכל על שלחני
כאחד מבני המלך: ולמפיבשת
בן קטן ושמו מיכא וכל מושב

בית צבא עבדים למפיבשת:
ומפיבשת ישב בירושלים כי
על שלחן המלך תמיד הוא
אכל והוא פסח שתי רגליו:

ויהי אחרי כן וימת מלך בני
עמון וימלך חנון בנו תחתיו:
ויאמר דוד אעשה חסד עם
חנון בן נחש כאשר עשה
אביו עמדי חסד וישלח דוד
לנחמו ביד עבדיו אל אביו
ויבאו עבדי דוד ארצה בני
עמון: ויאמרו שרי בני עמון
אל חנון אדניהם המכבד דוד
את אביך בעיניך כי שלח
לך מנחמים הלוא בעבור
חקור את העיר ולרגלה
ולהפכה שלח דוד את עבדיו
אליך: ויקח חנון את עבדי
דוד ויגלח את חציו זקנם
ויכרת את מדיהם עד חציו
שתותיהם וישלחם: ויגידו
לדוד וישלח לקראתם כי
היו האנשים נכלמים מאד
ויאמר המלך שבו בירחו
עד יצמח זקנכם ושבתם
וירא בני עמון כי נבאשו

בדוד וישלחו בני עמון
וישחתו את ארם בית רחב
ואת ארם צובא עשרים
אלף רגלי ואת מלך מעכה
אלף איש ואיש טוב שנים
עשר אלף איש וישמע
דוד וישלח את יואב ואת
כל הצבא הגבורים ויצאו
בני עמון ויערכו מלחמה
פתח השער וארם צובא
והרחוב ואנשי טוב ומעכה
לבדם בשדה וראה יואב כי
היתה אליו פני המלחמה
מפנים ומאחור ויבחר מכל
בחורי בישראל ויערך לקראת
ארם ואת יתר העם נתן ביד
אבישי אחיו ויערך לקראת
בני עמון ויאמר אם תחזק
ארם ממני והיותה לי לישועה
ואם בני עמון יחזקו ממך
והיה לתשועה לך: חזק
ונתחזקה בעד עמנו ובערי אלהינו
והיה אשר בעיניו הוא יעשה:
עמו למלחמה בארם ויגסו
מפניו: ובני עמון ראו כי נס
ארם ויגסו מפני אבישי
ויבאו העיר וישב יואב
מעל בני עמון ויבא ירושלם
וירא ארם כי נגף לפני ישראל
ויאספו יחד וישלח הדדעזר
ויצא את ארם אשר מעבר
הנהר ויבאו חילם ושובך
שר צבא הדדעזר לפניהם:
ויגד לדוד ויאסף את
כל ישראל ויעבר את הירדן
ויבא חלאמה וערכו ארם
לקראת דוד וילחמו עמו:
וינס ארם מפני ישראל
ויהרג דוד מארם שבע
מאות רכב וארבעים אלף
פרשים ואת שובך שר
צבא הדר ויתן שם: וראו
כל המלכים עבדי הדדעזר עוד
כי נגפו לפני ישראל ושלמו
את ישראל ועבדום וירא
ארם להושיע עוד את בני
עמון:
ויהי לתשובת השנה לעת
צאת המלאכים וישלח
דוד את יואב ואת עבדיו
עמו ואת כל ישראל וישחתו
את בני עמון וישרפו רבה
וירדו ישב בירושלם:
ויהי לעת הערב
וקם דוד מעל משכבו
ויתהלך על גג בית המלך
וירא אשה רחצת מעל הגג
והאשה טובת מראה מאד:
וישלח דוד וידרש לאשה
ויאמר הלוא זאת בת שבע
בת אליעם אשת אוריה
החתי: וישלח דוד מלאכים
ויקחה ותבא אליו ומשכב
עמה והיא מתקדשת
מטמאתה ותשב אל ביתה
ותהר האשה ותשלח ותגד
לדוד ותאמר הרה אנכי:
וישלח דוד אל יואב שלח
אלי את אוריה החתי וישלח
יואב את אוריה אל דוד:
ויבא אוריה אליו וישאל
דוד לשלום יואב ולשלום
העם ולשלום המלחמה:
ויאמר דוד לאוריה רד
לביתך ורחץ רגליך ויצא
אוריה מבית המלך ותצא
אחריו משאת המלך: ושכב
אוריה פתח בית המלך את
כל עבדי אדניו ולא ירד אל
ביתו: ויגדו לדוד לאמר לא

אשה ואיש ג וישלח במעמדו אישהאיש ילד בה וזרא מים עמקים עצה בלב איש: ס והיסד ג חדר מל בקרב מ
לכה והיסכה לנו לך נגן אתה ויסיחד המדימא והמביא והיעד לנו לישרעל לישא ויסיד ברחב ושאר ויסיד הדיסכה:

ויצא ע חשקין ושימשון פרית חקטורת בפילבון הדדעזר משרדים משרדים לתרחב מקום הארדיה המלחמה משהור
מלאכיות מעלה: פ ואת עבדיו ל להשובת השנה ר שקף ארשה ואחריכן זעת פרעבר: ס:

ל ויעל ב ולא קדי ושימשון ביחדי בישראל
המעקדים בבית מחוד קדמלי רפשוקה ויתנתו אבדי:
חפן דיחד בבשר ובמי בילדו:

ויבא אורים אל ביתו ויאמר
דוד אל אוריה חזק אמרך
אתה בא מדרך לא ירדתה אל
ביתך ויאמר אוריה אל דוד
הארון וישראל ויהודה ש
ישבים בסכות ואדני יואב
ועבדי אדני על פני השדה
חנים ואני אבוא אל ביתי ל
לאכל ולשתות ולשכב עם
אשתי חיך וחי נפשך אם
אעשה את הדבר הזה ויאמ
דוד אל אוריה שב בזה גם
היום ומחר אשלחך ושב
אוריה בירושלם ביום ההוא
וממחרתו וקרא דוד
ויאכל לפניו ויתו ישתרהו
ויעא בערב לשכב במשכבו
עם עבדי אדניו ואל ביתו לא
ירד ויהי בבקר ויכתב דוד
ספר אל יואב וישלח ביד
אוריה ויכתב בספר לאמר
הבו את אוריה אל מול פני
המלחמה החזקה ושבתם מ
מאחריו ונכה ומת
ויהי בשמור יואב
אל העיר ויתן את אוריה
אל המקום אשר ידע כי

אנשי חיל שם ויצאו אנשי
העיר ולחמו את יואב ויפל
מן העם מעבדי דוד וגם
גם אוריה החתי וישלחו יואב
ויגד לדוד את כל דברי
המלחמה ויצו את המלאך
לאמר כבלות תדבר אל כל דברי
המלחמה לדבר אל המלך
והיה אם תעלה חמת המלך
ואמר לך מדוע נגשתם
אל העיר להלחם הלוא
ידעתם את אשר ירו מעל
החומה מי הכה את אבימלך
בן ירבשת הלוא אשה שלכה
השליכה עליו פלח רכב מעל
החומה וימת בתבץ למה
נגשתם אל החומה ואמרת
גם עבדך אוריה החתי מת
וילך המלאך ויבא ויגד לדוד
את כל אשר שלחו יואב
ויאמר המלאך אל דוד כי
גברו עלינו האנשים ויצאו
אלינו השדה ונהיה עליהם
עד פתח השער וירו אי
המורים אל עבדיך מעל
החומה וימותו מעבדי המלך
וגם עבדך אוריה החתי מת

ויאמר דוד אל
המלאך כה תאמר אל יואב
אל ירע בעינך את הדבר
הזה כי כזה וכזה תאכל החרב
החזק מלחמתך אל העיר
והרסה והחזקה ותשמעהו
אוריה מרעת אשה ין
ותספד על בעלה ויעבר האבל
וישלח דוד ויאספה אל ביתו
ותהי לו לאשה ותלד לו בן
ורע הדבר אשר עשה דוד
בעינו והוה
וישלח יהוה את נתן אל דוד
ויבא אליו ויאמר לו שני
אנשים היו בעיר אחת אחד
עשיר ואחד רש לעשיר
היה צאן ובקר הרבה מאד
ולרש אין כל אם כבשה
אחת קטנה אשר קנה ויחיה
ותגדל עמו ועם בניו יחדו
מפתו תאכל ומכסתו תשתה
ובחיקו תשכב והיתה לו כבת
ויבא ההלך לאיש העשיר
ויחמל לקחת מצאנו ומבקרו
לעשות לאורח הבא אליו
את כבשת האיש הרש
ויעשה לאשה הבא אליו

ויחר אף דוד באיש מאד
ויאמר אל נתן חי יהוה כי
בן מות האיש העשה זאת:
ואת הכבשה ישלם ארבעתים
עקב אשר עשה את הדבר
הזה ועל אשר לא חמל:
ויאמר נתן אל דוד אתה
האיש כה אמר יהוה אלהי
ישראל אנכי משחתיך
למלך על ישראל ואנכי
הצלתיך מיד שאול ואתנה
לך את בית אדניך ואת נשי
אדניך בחיקך ואתנה לך
את בית ישראל ויהודה
ואם מעט ואספה לך כהנה
וכהנה: מדוע בזית את דבר
יהוה לעשות הרע בעיני
אתה אוריה החתי הכית בחרב
ואת אשתו לקחת לך לאשה
ואתו הרגת בחרב בני עמון
ועתה לא תסור חרב מביתך
עד עולם עקב כי בזתני
ותקח את אשת אוריה
החתי להיות לך לאשה:
כה אמר יהוה הנני
מקים עליך רעה מביתך
ולקחתי את נשיך לעיניך

ונתתי לרעך ושכב עם
נשיך לעיני השמש השמאת:
כי אתה עשיתה בסתר ואני
אעשה את הדבר הזה נגד
כל ישראל ונגד השמש:
ויאמר דוד אל נתן
חטאתי ליהוה
ויאמר נתן אל דוד
גם יהוה העביר חטאתך
לא תמות: אפס כי נאץ
נאצת את אויבי יהוה בדבר
הזה גם הבן הילוד לך מות
ומות: וילך נתן אל ביתו ויגף
יהוה את הילד אשר ילדה
אשת אוריה לדוד ויאנש:
ויבקש דוד את האלהים
בעד הנער ויעם דוד צום
ובא ולן ושכב ארץ: ויקמו
זקני ביתו עליו להקימו מן
הארץ ולא אבה ולא אכל
אתם לחם: ויהי ביום השביעי
ומת הילד ויראו עבדי דוד
להגיד לו כי מת הילד כי אמרו
הנה בהיות הילד חי דברנו
אליו ולא שמע בקולנו ואיך
נאמר אליו מת הילד ועשה
רעה: וירא דוד כי עבדיו מ

מתלחשים ויבן דוד כי מת
הילד ויאמר דוד אל עבדיו
הימת הילד ויאמרו מת: ויקם
דוד מהארץ וירחץ וסך
ויחלף שמלתו ויבא בית
יהוה וישתחו ובא אל ביתו
וישאל וישימו לו לחם
ויאכל: ויאמרו עבדיו אליו
מה הדבר הזה אשר עשיתה
בעבור הילד חי צמת ותבך
ובאשר מת הילד קמת
ותאכל לחם: ויאמר בעוד
הילד חי צמתי ואבכה כי
אמרתי מי יודע יחנני יהוה
וחי הילד: ועתה מת למה זה
אני צם האוכל לחשיבו עוד
אנה הלך אלי והוא אל איננו
אלי: וינחם דוד את בת שבע
אשתו ובא אליה וישכב
עמה ותלד בן ויקרא את
שמו שלמה ויהוה אהבו
וישלח ביד נתן הנביא ויקרא
את שמו ידידיה בעבור
יהוה:
ויהי
ולחם יואב בחרבת בני עמון
וילכד את עיר המלוכה: ש
וישלח יואב מלאכים אל

ואכה בשדה וגם הלה עמדי ואכה בעצם בשדה אות הרבים וגם ואכה על בשר אנשי ישראל ולהלן: ויקרא
ויקר על הארון ויקם דוד מהארץ ויקר אל הבית ויקר בירושלים ס: ס:

אני הלך ל ואוכל בית יהוה אני הולך אל לי ואני
הולך עי אשר אני הולך ס:

אחותי ג׳ מל׳ ותבא נא ולקחו אחותי קדמיה
בדאי שתבי עמי ועשי אחרי חדרי שוי׳ ס׳

עשתה ה׳ ומיסטרין ושקו אות ותרטעמיס אוי ר׳ לבמוכ אשר ואוכ כל אלה ידי עשתה זכי אוכ ושקי ואוכ אל
המשתה אשר עשתה ס׳ ויהונתן ה׳ שכב על משכבו וישן בפתיו ויבא יהואב ומשמע בקול חזקמ אמ
יעבריו ולשון הדבריס ס׳

דוד ויאמר לו מדוע אתה בכה כל
בוחמלך בבקר בבקר הלוא
תגיד לו ויאמר לו אמנון את
תמר אחות אבשלם אחי
אני אהב ויאמר לו יהונדב
שכב על משכבך והתחל
ובא אביך לראותך ואמרת
אלו תבא נא תמר אחותי
ותברמ לחם ועשתה לעינ
אתה הביה למען אשר
אראה ואכלתי מידה ושנב
אמנון ויתחל ובא המלך ל
לראתו ויאמר אמנון אל
המלך תבו אנא תמר אחותי
ותלבב לעינ שתי לבבות
ואברה מידה וישלח דוד
אל תמר הביתה לאמר לכי
נא בית אמנון אחיך ועשו
לו הבריה ותלך תמר בית
אמנון אחיה והוא שכב
ותקח את הבצק ותלוש
ותלבב לעינו ותבשל את
הלבבות ותקח את המשרת
ותצק לפניו ומאן לאכול
ויאמר אמנון הוציאו כל איש
איש מעליו ויצאו כל איש
מעליו ויאמר אמנון אל תמר

הביאי הבריה החדר ואכלה
מידך ותקח תמר את הלבבות
אשר עשתה ותבא לאמנון
אחיה החדרה ותגש אליו
לשת לאכל ויחזיק בה ויאמר
לה בואי שכבי עמי אחותי
ותאמר לו אל אחי אל
תענני כי לא יעשה כן
בישראל אל תעשה את
הנבלה הזאת ואני אנה
אוליך את חרפתי ואתה
תהיה כאחד הנבלים בישראל
ועתה דבר נא אל המלך כי לא
ימנעני ממך ולא אבה ל
לשמע בקולה ויחזק ממנה
ויענה וישכב אתה ויעצר
אמנון שנאה גדולה מאד כי
גדולה השנאה אשר שנאה
מאהבה אשר אהבה ויאמר
לה אמנון קומי לכי ותאמר
לו אל אודות הרעה הזאת
הזאת מאחרת אשר עשית
עמי לשלחני ולא אבה ל
לשמע אלה ויקרא את נערו
משרתו ויאמר שלחי נא
את זאת מעלי החוצה ונעל
הדלת אחריה ועליה כתנת

ויעבירו ועבדיו ולחמו המלחמה עם אשר ויוסף ויראל כי עשו׳ ס׳ ומכל ובמחיר ויכו׳ ב׳ ט׳ א׳ דמלכים ס׳

ויסטרין ושקו אשורבנ לאמשן ס׳ ס׳
ותבא ג׳ מל׳ בנל ותאר קדמי בחדר קדשי

פסים כי לבו תלבשן בנות
המלך המבדלות מעולים ויצא
אותה מ שרתו החוצה ונעל
הדלת אחריה ותקח תמר
אפר על ראשה וכתנת
הפסים אשר עליה קרעה
ותשם ידה על ראשה ותלך
הלוך וזעקה ויאמר אליה
אבשלום אחיה האמנון
אחיך היה עמך ועתה אחותי
החרישי אחיך הוא אל
תשיתי את לבך לדבר הזה
ותשב תמר ישממה בית
אבשלום אחיה והמלך
דוד שמע את כל הדברים
האלה ויחר לו מאד ולא
דבר אבשלום עם אמנון ל
למדע ועד טוב כי שנא
אבשלום את אמנון על
דבר אשר ענה את תמר
אחתו
ויהי לשנתים ימים ויהי גזזים
לאבשלום בבעל חצור אשר
עם אפרים ויקרא אבשלום
לכל בני המלך ויבא אבשלום
אל המלך ויאמר הנה נא
גזזים לעבדיך ילך נא המלך

ועבדיו עם עבדיך ויאמר
המלך אל אבשלום אל בני
אל נא נלך כלנו ולא נכבד
עליך ויפר עבדו ולא אבה
ללכת ויברכהו ויאמר
אבשלום ולא ילך נא אתנו
אמנון אחי ויאמר לו המלך
למה יעבר עמך ויפר עבדו
אבשלום וישלח אתו את
אמנון ואת כל בני המלך
ויצו אבשלום את
נעריו לאמר ראו נא כטוב
לב אמנון ביין ואמרתי אליכם
הכו את אמנון והמתם אתו
אל תיראו הלוא אנכי אנכם
צויתי אתכם חזקו והיו לבני
חיל ויעשו נערי אבשלום
לאמנון כאשר צוה אבשלום
ויקומו כל בני המלך וירכבו
איש על פרדו וינסו ויהי עודם
בדרך ושמועה באה אל דוד
לאמר הכה אבשלום את כל
בני המלך ולא נותר מהם
אחד
ויקם המלך
ויקרע את בגדיו וישכב
ארצה וכל עבדיו נצבים
קרעי בגדים

ועתה אל ישם אדני את לבו
אל יאמר אדני את כל
הנערים בני המלך המיתו כי
אמנון לבדו מת כי על פי
אבשלום היתה שומה מיום
ענותו את תמר אחתו ועתה
אל ישם אדני המלך אל לבו
דבר לאמר כל בני המלך מתו
כי אם אמנון לבדו מת
ואבשלום נס ויבא אל המנעד
ויגד לדוד לאמר
הנה בני המלך באו כדבר עבדך
כן היה וגם הנה בני המלך באו
ויהי כאשר כלה לדבר והנה
בני המלך באו וישאו קולם
ובכו וגם המלך וכל עבדיו
בכו בכי גדול מאד ואבשלום
ברח ויבא אל תלמי בן עמיהוד
מלך גשור ויתאבל על בנו כל
הימים ואבשלום ברח וילך
גשורה ויהי שם שלש שנים
ונחם דוד המלך לצאת אל
אבשלום כי נחם על אמנון כי
מת
ויבא יואב בן צרויה
כי לב המלך על אבשלום

ויִשְׁלַח יוֹאָב תְּקוֹעָה וַיִּקַּח
מִשָּׁם אִשָּׁה חֲכָמָה וַיֹּאמֶר
אֵלֶיהָ הִתְאַבְּלִי נָא וּלְבָשִׁי נָא
בְּגְדֵי אָבֵל וְאַל תָּסוּכִי שָׁמֶן
וְהָיִלְּוֹת בְּאִשָּׁה זֶה יָמִים רַבִּים
מִתְאַבֶּלֶת עַל מֵת: וּבָאת אֶל
הַמֶּלֶךְ וְדִבַּרְתְּ אֵלָיו כַּדָּבָר הַזֶּה
וַיָּשֶׂם יוֹאָב אֶת הַדְּבָרִים בְּפִיהָ:
וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הַתְּקוֹעִית אֶל
הַמֶּלֶךְ נִתְּפָל עַל אַפָּיִךְ אָרְצָה
וַתִּשְׁתָּחוּ וַתֹּאמֶר הוֹשִׁיעָה
הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר לָהּ
הַמֶּלֶךְ מַה לָּךְ וַתֹּאמֶר אָבֵל
אִשָּׁה אַלְמָנָה אָנֹכִי וַיָּמֹת אִישִׁי:
וּלְשִׁפְחָתְךָ שְׁנֵי בָנִים וַיִּנָּצוּ
שְׁנֵיהֶם בַּשָּׂדֶה וְאֵין מַצִּיל
בֵּינֵיהֶם וַיַּכֵּהוּ הָאֶחָד אֶת הָאֶחָד
וַיְמִתֵהוּ: וְהִנֵּה הִקָּם כָּל
הַמִּשְׁפָּחָה עַל שִׁפְחָתֶךָ וַיֹּאמְרוּ
תְּנִי אֶת מַכֵּה אָחִיו וְנָמִיתֵהוּ
בְּנֶפֶשׁ אָחִיו אֲשֶׁר הָרָג: וְגַם
וְנַשְׁמִידָה גַּם אֶת הַיּוֹרֵשׁ וְכִבּוּ
אֶת גַּחֲלָתִי אֲשֶׁר נִשְׁאָרָה לִי
לְבִלְתִּי שׂוֹם לְאִישִׁי שֵׁם וְשְׁאָרִית עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה:
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל הָאִשָּׁה לְכִי
לְבֵיתֵךְ וַאֲנִי אֲצַוֶּה עָלָיִךְ:
וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הַתְּקוֹעִית
אֶל הַמֶּלֶךְ עָלַי אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ
הָעָוֹן וְעַל בֵּית אָבִי וְהַמֶּלֶךְ
וְכִסְאוֹ נְקִי:
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הַמְדַבֵּר
אֵלַיִךְ וְהֵבֵאתִוּ אֵלַי וְלֹא
יוֹסִיף עוֹד לָגַעַת בָּךְ: וַתֹּאמֶר
וִיזְכֹּר נָא הַמֶּלֶךְ אֶת יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ מֵהַרְבּוֹת גֹּאֵל לְהַשְׁחִת
לְשַׁחֵת וְלֹא יַשְׁמִידוּ אֶת בְּנִי
וַיֹּאמֶר חַי יְהוָה אִם יִפֹּל
מִשַּׂעֲרַת בְּנֵךְ אַרְצָה: וַתֹּאמֶר
הָאִשָּׁה תִּדְבַּר נָא שִׁפְחָתְךָ
אֶל אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ דָּבָר וַיֹּאמֶר
דַּבֵּרִי: וַתֹּאמֶר
הָאִשָּׁה וְלָמָּה חָשַׁבְתָּה כָּזֹאת
עַל עַם אֱלֹהִים וּמִדַּבֵּר הַמֶּלֶךְ
הַדָּבָר הַזֶּה כְּאַשֶּׁם לְבִלְתִּי
הָשִׁיב הַמֶּלֶךְ אֶת נִדְּחוֹ: כִּי מוֹת
נָמוּת וְכַמַּיִם הַנִּגָּרִים אַרְצָה
אֲשֶׁר לֹא יֵאָסְפוּ וְלֹא יִשָּׂא
אֱלֹהִים נֶפֶשׁ וְחָשַׁב מַחֲשָׁבוֹת
לְבִלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדָּח: וְעַתָּה
אֲשֶׁר בָּאתִי לְדַבֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ
אֲדֹנִי אֶת הַדָּבָר הַזֶּה מִיְּרֹאָנִי
הָעָם וַתֹּאמֶר שִׁפְחָתְךָ אֲדַבְּרָה
נָא אֶל הַמֶּלֶךְ אוּלַי יַעֲשֶׂה
הַמֶּלֶךְ אֶת דְּבַר אֲמָתוֹ: כִּי
יִשְׁמַע הַמֶּלֶךְ לְהַצִּיל אֶת
אֲמָתוֹ מִכַּף הָאִישׁ לְהַשְׁמִיד
אֹתִי וְאֹתְּבְנִי מִן הַנַּחֲלָת
אֱלֹהִים: וַתֹּאמֶר שִׁפְחָתְךָ
יְהִי נָא דְבַר אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ
לְמְנוּחָה כִּי כְמַלְאַךְ הָאֱלֹהִים
כֵּן אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ לִשְׁמֹעַ הַטּוֹב
וְהָרָע וַיהוָה אֱלֹהֶיךָ יְהִי עִמָּךְ:
וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר אֶל הָאִשָּׁה
אַל נָא תְכַחֲדִי מִמֶּנִּי דָבָר
אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁאֵל אֹתָךְ: וַתֹּאמֶר
הָאִשָּׁה יְדַבֶּר נָא אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ:
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הַיַּד יוֹאָב אִתָּךְ
בְּכָל זֹאת: וַתַּעַן הָאִשָּׁה וַתֹּאמֶר
חַי נַפְשְׁךָ אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ אִם
אֶשְׂמֹל הַיָּמִין וּלְהַשְׂמִיל מִכֹּל
אֲשֶׁר דִּבֶּר אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ כִּי
עַבְדְּךָ יוֹאָב הוּא צִוָּנִי וְהוּא
שָׂם בְּפִי שִׁפְחָתֶךָ אֶת כָּל
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: לְבַעֲבוּר סֹבֵב
אֶת פְּנֵי הַדָּבָר עָשָׂה עַבְדְּךָ
יוֹאָב אֶת הַדָּבָר הַזֶּה וַאדֹנִי
חָכָם כַּחָכְמַת מַלְאַךְ הָאֱלֹהִים
לָדַעַת אֵת כָּל אֲשֶׁר בָּאָרֶץ:

אישי ה׳ כיפי המדבר והבאתי אלו ולא יסיף
כי אני הוא המשבר הנני לפלמני השיבו עני מתי:

אישי ה׳ ושימרון ושחר לאה ומלך ותעזר עוד ומלך תמישם קרחוק ובריני אלהים ואמרי לדמלאך מחר לך ואשה אחרת
מבשרו ורפה ארץ מאהביה ותרוי בחסד החלוא דיתקדאני: ופ׳ לאישי ויאמרו לאחר ותבוא קרמוי כל לחמי שיתיאר: ס׳ ס׳:

ולא יסיף ב׳ ושימרון לבמרבן לרשיל ענבי עמה: ס׳
המלך ל׳ מדיב בעבני ותחר יואב הראימו ויבא האישה
בדלוה יעמדם: ס׳:

ולא ישא ב׳ אלהיו נפש לא ינשא ויחזר יענוה: ס׳ ובאת בני ב׳ לה שמיר אחי אחי בנך: ס׳ חיי יהוה ב׳ ותחי ונקרבי כראבי: ס׳:
ופני ב׳ לאמראה לא נראנו אמרינה: ס׳ ופר ה׳ ובאבשלום עשרתי אות ויבל עשות חנה אשרראני חרי ופר: ס׳:

ויאמר המלך אל (14,21)
יואב הנה נא עשיתי את
הדבר הזה ולך השב את הנער
את אבשלום: ויפל יואב
אל פניו ארצה וישתחו ויברך
את המלך ויאמר יואב
היום נדע עבדך כי מצאתי
חן בעיניך אדני המלך אשר
עשה המלך את דבר
עבדו: ויקם יואב וילך
גשורה ויבא את אבשלום
ירושלם:
ויאמר המלך יסב אל ביתו
ופני לא יראה ויסב אבשלום
אל ביתו ופני המלך לא ראה:
ואבשלום לא
היה איש יפה בכל ישראל
להתהלל מאד מכף רגלו ועד
קדקדו לא היה בו מום:
וכבחנו את ראשו והיה מקץ
ימים לימים אשר ינלח בו
כבד עליו וגלחו ושקל את
שער ראשו מאתים שקלים
באבן המלך: ויולדו לאבשלום
שלשה בנים ובת אחת ושמה
תמר היא היתה אשה יפת
מראה:

ויבא אבשלום בירושלים
שנתים ימים ופני המלך לא
ראה: וישלח אבשלום
אל יואב לשלחו אתו אל
המלך ולא אבה לבוא אליו
וישלח עוד שנית ולא אבה
לבוא: ויאמר אל עבדיו
ראו חלקת יואב אצלי
ולו שעורים שם לכו והצתם
באש ויצתו עבדי אבשלום
את החלקה באש:
ויקם יואב ויבא אל אבשלום
הביתה ויאמר אליו למה
הציתו עבדך את החלקה
אשר לי באש: ויאמר
אבשלום אל יואב · הנה
שלחתי אליך לאמר באה אלי
ואשלחה אתך אל המלך ·
לאמר למה באתי מגשור
טוב לי עוד אמנם ועתה
אראה פני המלך ואם יש בי
עון והמיתני: ויבא יואב אל
המלך ויגד לו ויקרא אל
אבשלום ויבא אל המלך
וישתחו לו על אפיו ארצה
לפני המלך וישק המלך
לאבשלום:

והי מאחריכן ויעש לו
אבשלום מרכבה וסוסים
וחמשים איש רצים לפניו:
והשכים אבשלום ועמד
על יד דרך השער והי כל
האיש אשר יהיה לו ריב
לבוא אל המלך למשפט
ויקרא אבשלום אליו ויאמר
איה מזה עיר אתה ויאמר
מאחד שבטי ישראל עבדך:
ויאמר אליו אבשלום ראה
דברך טובים ונכונים ושמע
אין לך מאת המלך: ויאמר
אבשלום מי ישמני שפט
בארץ ועלי יבא כל איש
אשר יהיה לו ריב ומשפט
והיה בקרבתו: והיה בגשתו
לה׳ השתחות לו ושלח את ידו
והחזיק לו ונשק לו: ועשה
אבשלום כדבר הזה לכל
ישראל אשר יבאו למשפט
אל המלך: וגנב אבשלום
את לב אנשי ישראל:

ויהי מקץ ארבעים שנה
ויאמר אבשלום אל המלך
אלכה נא ואשלם את נדרי

אשר נדרתי ליהוה בחברון
כי נדר נדר עבדך בשבתי
בגשור בארם לאמר אם
ישוב ישובני יהוה ירושלם
ועבדתי את יהוה ויאמר לו
המלך לך בשלום ויקם וילך
חברונה
וישלח אבשלום מרגלים
בכל שבטי ישראל לאמר
כשמעכם את קול השפר
ואמרתם מלך אבשלום
בחברון ואתו אבשלום חמשים
איש מירושלם
קראים והלכים לתמם ולא
ידעו כל דבר וישלח אבשלום
את אחיתפל החנני יועץ
דוד מעיר מגלה בזבחו את
הזבחים ויהי הקשר אמץ
והעם הולך ורב את אבשלום
ובא המגיד אל דוד לאמר
היה לב איש ישראל אחרי
אבשלום ויאמר דוד לכל
עבדיו אשר אתו בירושלם
קומו ונברחה כי לא תהיה לנו
פלטה מפני אבשלום מהרו
לכת פן ימהר והשיגנו והדיח
עלינו את הרעה והכה העיר

לפי חרב ויאמרו עבדי
המלך אל המלך בכל אשר
יבחר אדני המלך הנה עבדיך
ויצא המלך וכל ביתו ברגליו
ויעזב המלך את עשרת נשים
פילגשים לשמר הבית ויצא
המלך וכל העם ברגליו
ויעמדו בית המרחק וכל
עבדיו עברים עליו וכל
הכרתי וכל הפלתי ובני הגתים
ששת מאות איש אשר באו
ברגלו מגת עברים על פני
המלך ויאמר המלך אל אתי
הגתי למה תלך גם אתה אתנו
שוב ושב עם המלך כי נכרי
אתה וגם גלה אתה למקומך
תמול בא והיום אנוע עמנו
ללכת ואני הולך על אשר אני
הולך שוב ושב את אחיך
עמך חסד ואמת ועמו אתו
את המלך ויאמר חיתוה
וחי אדני המלך כי אם במקום
אשר יהיה שם אדני המלך
אם למות אם לחיים כי שם
יהיה עבדך ויאמר דוד אל
אתי לך נעבר ועבר אתי
הגתי וכל אנשיו וכל הטף

אשר אתו וכל הארץ בוכים
קול גדול וכל העם עברים
והמלך עבר בנחל קדרון
וכל העם עברים על פני דרך
את המדבר והנה גם צדוק
וכל הלוים אתו נשאים את
ארון ברית האלהים ויצקו
את ארון האלהים ויעל
אביתר עד תם כל העם
לעבור מן העיר ויאמר המלך
לצדוק השב את ארון
האלהים העיר אם אמצא
חן בעיני יהוה והשיבני והראני
אתו ואת נוהו ואם כה יאמר
לא חפצתי בך הנני רע שה לו
כאשר טוב בעיניו
ויאמר המלך אל
צדוק הכהן הרואה אתה
שובה העיר בשלום ואחימעץ
בנך ויהונתן בן אביתר שני
בניכם אתכם ראו אנכי
מתמהמה בעברות המדבר
עד בוא דבר מעמכם להגיד
לו ושב צדוק ואביתר את
ארון האלהים ירושלם וישבו
שם ודוד עלה במעלה הזיתים
עלה ובכה וראש לו חפוי

וְהוּא חֹלֵךְ וָחֹרֵף וְכָל־הָעָם
אֲשֶׁר־אִתּוֹ חָפוּ אִישׁ רֹאשׁוֹ
וְעָלוּ עֹלֶה וּבָכֹה וְדָוִד הִנִּיד
לֵאמֹר אֲחִיתֹפֶל בְּקֶשֶׁר עִם
עִם אַבְשָׁלוֹם וַיֹּאמֶר דָּוִד
סַכְּלָנָא אָתְעֲצַת אֲחִיתֹפֶל
יְתוֹהּ יְהִי דָוִד בָּא שָׁם הָרֹאשׁ
אֲשֶׁר יִשְׁתַּחֲוֶה שָׁם לֵאלֹהִים
וְהִנֵּה לְקָרָאתוֹ חוּשַׁי הָאַרְכִּי
קְרוּעַ כֻּתָּנְתּוֹ וַאֲדָמָה עַל־
רֹאשׁוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ דָוִד אִם
עָבַרְתָּ אִתִּי וְהָיִיתָ עָלַי לְ
מַשָּׂא וְאִם־הָעִיר תָּשׁוּב
וְאָמַרְתָּ לְאַבְשָׁלוֹם עַבְדְּךָ
אָנִי הַמֶּלֶךְ אֶהְיֶה עֶבֶד אָבִיךָ
וְאָנֹכִי מֵאָז וְעַתָּה וְאָנִי עַבְדֶּךָ
וְהֵפַרְתָּה לִּי אֶת עֲצַת אֲחִיתֹפֶל
וְחָלוּא עִמָּךְ שָׁם צָדוֹק
וְאֶבְיָתָר הַכֹּהֲנִים וְהָיָה כָּל־
הַדָּבָר אֲשֶׁר תִּשְׁמַע מִבֵּית
הַמֶּלֶךְ תַּגִּיד לְצָדוֹק וְלְאֶבְיָתָר
הַכֹּהֲנִים הִנֵּה שָׁם עִמָּם שְׁנֵי
בְנֵיהֶם אֲחִימַעַץ לְצָדוֹק
וְיוֹנָתָן לְאֶבְיָתָר וּשְׁלַחְתֶּם
בְּיָדָם אֵלַי כָּל־דָּבָר אֲשֶׁר
תִּשְׁמָעוּ וַיָּבֹא חוּשַׁי רֵעֶה
דָוִד הָעִירָה וְאַבְשָׁלוֹם בָּא

וִירוּשָׁלִַם וְדָוִד עָבַר מְעַט
מֵהָרֹאשׁ וְהִנֵּה צִיבָא נַעַר
מְפִיבֹשֶׁת לִקְרָאתוֹ עִמֹּד
חֲמֹרִים חֲבוּשִׁים וַעֲלֵיהֶם
מָאתַיִם לֶחֶם וּמֵאָה צִמּוּקִים
וּמֵאָה קַיִץ וְנֵבֶל יָיִן וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ אֶל־צִיבָא מַה־אֵלֶּה
לָךְ וַיֹּאמֶר צִיבָא הַחֲמֹרִים
לְבֵית הַמֶּלֶךְ לִרְכֹּב וְהַלֶּחֶם
וְהַקַּיִץ לֶאֱכֹל הַנְּעָרִים וְהַיַּיִן
לִשְׁתּוֹת הַיָּעֵף בַּמִּדְבָּר וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ וְאֵיפֹה בְּנֶךָ וַיֹּאמֶר
צִיבָא אֶל־הַמֶּלֶךְ הִנֵּה הוּא שֵׁב
בִּירוּשָׁלִַם כִּי אָמַר הַיּוֹם יָשִׁיבוּ
לִי בֵית יִשְׂרָאֵל אֶת מַמְלְכוּת
אָבִי וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְצִיבָא
הִנֵּה לְךָ כָּל־אֲשֶׁר לְמְפִיבֹשֶׁת
וַיֹּאמֶר צִיבָא הִשְׁתַּחֲוִיתִי
אֶמְצָא־חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ
וּבָא הַמֶּלֶךְ דָּוִד עַד־בָּחוּרִים
וְהִנֵּה מִשָּׁם אִישׁ יֹצֵא מִמִּשְׁפַּחַת
בֵּית שָׁאוּל וּשְׁמוֹ שִׁמְעִי בֶן
גֵּרָא יֹצֵא יָצוֹא וּמְקַלֵּל
וְיַסְקֵל בָּאֲבָנִים אֶת־דָּוִד וְאֶת
כָּל־עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ דָּוִד וְכָל־הָעָם
וְכָל־הַגִּבֹּרִים מִיְّמִינוֹ וּמִשְּׂמֹאלוֹ
וְכֹה אָמַר שִׁמְעִי בְּקַלְלוֹ צֵא

צֵא אִישׁ הַדָּמִים וְאִישׁ
הַבְּלִיָּעַל הֵשִׁיב עָלֶיךָ יְהוָה
כָּל־דְּמֵי בֵית שָׁאוּל אֲשֶׁר
מָלַכְתָּ תַּחְתָּו וַיִּתֵּן יְהוָה אֶת
הַמְּלוּכָה בְּיַד אַבְשָׁלוֹם בְּנֶךָ
וְהִנֶּךָ בְּרָעָתֶךָ כִּי אִישׁ דָּמִים
אָתָּה וַיֹּאמֶר אֲבִישַׁי בֶּן־צְרוּיָה
אֶל־הַמֶּלֶךְ לָמָּה יְקַלֵּל הַכֶּלֶב
הַמֵּת הַזֶּה אֶת־אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ
אֶעְבְּרָה נָּא וְאָסִירָה אֶת־רֹאשׁוֹ
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
לִי וְלָכֶם בְּנֵי צְרוּיָה כִּי יְקַלֵּל
וְכִי יְהוָה אָמַר לוֹ קַלֵּל אֶת־
דָּוִד וּמִי יֹאמַר מַדּוּעַ עָשִׂיתָ
כֵּן וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל
אֲבִישַׁי וְאֶל כָּל־עֲבָדָיו הִנֵּה
בְּנִי אֲשֶׁר יָצָא מֵמֵעַי מְבַקֵּשׁ
אֶת־נַפְשִׁי וְאַף כִּי עַתָּה בֶּן־
הַיְמִינִי הַנָּחוּ לוֹ וִיקַלֵּל כִּי אָמַר
לוֹ יְהוָה אוּלַי יִרְאֶה יְהוָה בְּעֹנִי
וְהֵשִׁיב יְהוָה לִי טוֹבָה תַּחַת
קִלְלָתוֹ הַיּוֹם הַזֶּה וַיֵּלֶךְ דָּוִד
וְאַנְשָׁיו בַּדָּרֶךְ וְשִׁמְעִי
הֹלֵךְ בְּצַלְעֵה הָהָר לְעֻמָּתוֹ הָלוֹךְ
וְקִלֵּל וְיַסְקֵל בָּאֲבָנִים לְעֻמָּתוֹ
וְעָפָר בֶּעָפָר
וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר

לשמור וגו' כל המצוה בא אל פלבשי אכזר חזק אם תשמע ולשקדיר בטיתן אך יוכן לך וחזר שכל ובינה אין
לשמוח למחזקות ולשמרו מצותיו ודברי חמדים עוד לשמור מחזיקים על אחיותם ; ס: ואתה אנשיר ב ואתה בכל אחיותם:
ואתה אנשיר ב ביבוריה ; ס:

אם אין ל חשמעה הוא אמר יוד והשר מחזיק
בקרבנו אם אין אחשר שמע ודבר אחשר שמע לו: ע

אתו עיפים ונפש שש ׃ ט
ואבשלום וכל העם איש ׃ ט
ישראל באו ירושלם ואחיתפל
אתו ׃ ויהי כאשר בא חושי
הארכי רעה דוד אל אבשלום
ויאמר חושי אל אבשלום יחי
המלך יחי המלך ׃ ויאמר
אבשלום אל חושי זה חסדך
את רעך למה לא הלכת את
רעך ׃ ויאמר חושי אל אבשלום
לא כי אשר בחר יהוה והעם
הזה וכל איש ישראל לו
אחיה ואתו אשב ׃ והשנית
למי אני אעבד הלוא לפני
בנו כאשר עבדתי לפני אביך
כן אהיה לפניך ׃
ויאמר אבשלום אל אחיתפל
הבו לכם עצה מה נעשה ׃ ויאמר
אחיתפל אל אבשלום בוא
אל פלגשי אביך אשר הנה
לשמור הבית ושמע כל ישראל
כי נבאש את אביך וחזקו
ידי כל אשר אתך ׃ ויטו ל
לאבשלום האהל על הגג ׃
ויבא אבשלום אל פלגשי ׃
אבו ל עיני כל ישראל ועצת
אחיתפל אשר יעץ בימים

החם כאשר יש אל בדבר
האלהים כן כל עצת אחיתפל
גם לדוד גם לאבשלם ׃
ויאמר אחיתפל אל
אבשלום אבחרה נא שנים
עשר אלף איש ואקומה
ורדפה אחרי דוד הלילה ׃
ואבוא עליו והוא עיף ורפה ידים
והחרדתי אתו ונס כל
העם אשר אתו והכיתי את
המלך לבדו ׃ ואשיבה כל ׃
העם אליך כשוב הכל האיש
אשר אתה מבקש שכל העם
יהיה שלום ׃ וישר הדבר ׃
בעיני אבשלום ובעיני כל זקני
ישראל ׃ ויאמר
אבשלום קרא נא גם לחושי
הארכי ונשמעה מה בפיו ׃
גם הוא ׃ ובא חושי ׃ אל
אבשלום ויאמר אבשלום
אליו לאמר כדבר הזה דבר
אחיתפל הנעשה אחרי דברו
אם אין אתה דבר ׃
ויאמר חושי אל
אבשלום לא טובה היעצה
אשר יעץ אחיתפל בפעם
הזאת ׃ ויאמר חושי אתה

ידעת את אביך ואת אנשיו
כי גבורים המה ומרי נפש המה
כדב שכול בשדה ואביך איש
מלחמה ולא ילין את העם ׃
הנה עתה הוא נחבא באחת
הפחתים או באחד המקומות
והיה כנפל בהם בתחלה ושמע
השמע ואמר היתה מגפה ׃
בעם אשר אחרי אבשלם ׃
והוא גם בן חיל אשר לבו כלב
האריה המס ימס כי יודע כל
ישראל כי גבור אביך ובני
חיל אשר אתו כי יודעי עתו ׃
ואסף יאסף עליך כל
ישראל מדן ועד באר שבע
כחול אשר על הים לרב ׃
ופנך הלכים בקרב ובאנו
אליו באחת המקומות ׃
אשר נמצא שם ונחנו עליו
כאשר יפל הטל על ׃
האדמה ולא נותר בו גם
האנשים אשר אתו גם ׃
אחד ׃ ואם אל עיר יאסף
והשיאו כל ישראל אל
העיר ההיא חבלים וסחבנו
אתו ערה נחל עד אשר
לא נמצא שם גם צרור ׃

ולהריאורך י׳ בלשון וכיוס מריאות בו כי לא
ויכולו להריאות ולך אלוהי להריאות ומטאוטיכם:

וכזאת ובזאת ב׳ אמרתי אנכי חטאותי ואמרתי
חושי אל יגיעוך ואל אבדומר: ס:

חדשות ב׳ וחד חס וחדי מ׳ל ויכשטה עליו
חדפות כסף חדשות: ס:

ויאמר אבשלום ובל איש
ישראל טובה עצת חושי
חארכימעצת אחיתפל
ויהוה צוה להפר את עצת
אחיתפל הטובה לבעבור
הביא יהוה אל אבשלום את
הרעה: ויאמר חושי
אל צדוק ואל אביתר הכהנים
כזאת וכזאת יעץ אחיתפל
את אבשלום ואת זקני
ישראל וכזאת וכזאת יעצתי
אני: ועתה שלחו מהרה
והגידו לדוד לאמר אל תלן
הלילה בערבות המדבר ועבור
פן יבלע המלך וכל העם אשר אתו
וראחיתפל רא׳ כי לא נעשתה
עצתו ויחבש את החמור
ויקם וילך אל ביתו אל עיר
ויצו אל ביתו ויחנק וימת
ויקבר בקבר אביו:
ודוד בא מחנימה
ואבשלום עבר את הירדן הוא
וכל איש ישראל עמו: ואת
עמשא אבשלום תחת
יואב על הצבא ועמשא בן
איש ושמו יתרא הישראלי

אשר בא אל אביגל בת
נחש אחות צרויה אם יואב
ויחן ישראל ואבשלום ארץ
הגלעד: ויהי כבוא דוד
מחנימה ושובי בן נחש מרבת
בני עמון ומכיר בן עמיאל
מלו ברזלי הגלעדי מן
לדבר: משכב וספות וכלי
יוצר וחטים ושעורים וקמח
וקלי ופול ועדשים וקלי:
ודבש וחמאה וצאן ושפת
בקר הגישו לדוד ולעם
אשר אתו לאכול כי אמרו
העם רעב ועיף ועצא במדבר:
ויפקד דוד את העם אשר
אתו וישם עליהם שרי אלפים
ושרי מאות: וישלח דוד את
העם שלשות ביד יואב
ושלשות ביד אבישי בן
צרויה אחי יואב ושלשת
ביד אתי הגתי
ויאמר המלך אל העם
יצא אצא גם אני עמכם:
ויאמר העם לא תצא כי אם
נס נסו לא ישיתו אלינו לב
ואם מתו חצי לא ישיתו אלינו
לב כי עתה כמנו עשרה אלפים

ופקד ב׳ חס׳ ואם וכמוס חצעת רבעי ומרוס וח׳ שוה לקלה כי חזרים ירד עפר ובל אחרים מ׳ מ׳ל דכות ב׳ מ׳ א׳ ווחדו
כל ראנשום: ס: שמרת ושמרת ר׳ חבש חמאה ואחר שרע ומשאל ביתו תמור שוה שמיט בפסוקי: ס:

ויקן ל׳ ב׳ ושמטיון ולחסרקל לאוטאבל משבבחטה
וכל ירני שנשב בפסוקי: ס:

ושיב ב׳ ושיב ויעיר לאכל דעת ויריב בסתרותיה ויירורב אמרין לאל׳ ס׳
ולוד ג׳ ושמעתון כי קדלוה אלהיא את אבשלום אלף וחמגן תלוי׳ ס׳

ולא ג׳ ולא אמכי שקל על כפו ולו גרעני בגרע אחיתו ולו חזאלנו ונשוב׳ ס׳ אלף כסף ב׳ ושיבל
חטה בסלי אלף כסף ואמר האגרש אל יואב אשיבא בסריו אלף בסף׳ ס׳

וְעַתָּה טוֹב כִּי תָּחִיחַ לִנְגַּעְתִּיר
לַעֲזוֹר׳ וַיֹּאמֶר אֲלֵיחָס
הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יִיטַב בְּעֵינֶיכֶם
אֶעֱשֶׂה וַיַּעֲמֹד הַמֶּלֶךְ אֶל־יַד
הַשַּׁעַר וְכָל־הָעָם יָצְאוּ
לְמֵאוֹת וְלַאֲלָפִים׳ וְיוֹאָב הַמֶּלֶךְ׳
אֶת־יוֹאָב וְאֶת־אֲבִישַׁי וְאֶת
אִתַּי לֵאמֹר לְאַטִּי לִי לַנַּעַר
לְאַבְשָׁלוֹם וְכָל־הָעָם שֹׁמֵעַ׳
בְּצַוֹּת הַמֶּלֶךְ אֶת־כָּל־הַשָּׂרִים
עַל־דְּבַר אַבְשָׁלוֹם׳ וַיִּצְאוּ הָעָם
הַשָּׂדֶה לִקְרַאת יִשְׂרָאֵל וַתְּהִי
הַמִּלְחָמָה בְּיַעַר אֶפְרָיִם׳ וַיִּנָּגְפוּ
שָׁם עַם יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי עַבְדֵי
דָוִד׳ וַתְּהִי שָׁם הַמַּגֵּפָה גְּדוֹלָה
בַּיּוֹם הַהוּא עֶשְׂרִים אֶלֶף׳
וַתְּהִי שָׁם הַמִّלְחָמָה נָפֹצָת עַל
פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וְרַבִּים הַיַּעַר
לֶאֱכֹל בָּעָם מֵאֲשֶׁר אָכְלָה
הַחֶרֶב בַּיּוֹם הַהוּא׳ וַיִּקְרָא
אַבְשָׁלוֹם לִפְנֵי עַבְדֵי דָוִד׳ וְ
וְאַבְשָׁלוֹם רֹכֵב עַל־הַפֶּרֶד׳ וּבָא
הַפֶּרֶד תַּחַת שֹׂבֶךְ הָאֵלָה הַגְּדוֹלָה
וַתֶּחֱזַק רֹאשׁוֹ בָּאֵלָה׳ וַיִּתֵּן בֵּין
הַשָּׁמַיִם וּבֵין הָאָרֶץ וְהַפֶּרֶד
אֲשֶׁר תַּחְתָּיו עָבָר׳ וְרֹאֶה אִישׁ
אֶחָד וַיַּגֵּד לְיוֹאָב וַיֹּאמֶר הִנֵּה

רָאִיתִי אֶת־אַבְשָׁלוֹם תָּלוּי׳
בָּאֵלָה׳ וַיֹּאמֶר יוֹאָב לָאִישׁ
הַמַּגִּיד לוֹ וְהִנֵּה רְאִיתָ וּמַדּוּעַ
לֹא הִכִּיתוֹ שָׁם אַרְצָה וְעָלַי
לָתֵת לְךָ עֲשָׂרָה כֶסֶף וְחֲגֹרָה׳
אָחַת׳ וַיֹּאמֶר הָאִישׁ אֶל־יוֹאָב׳ וְלוּ אָ
אָנִי שֹׁקֵל עַל־כַּפַּי אֶלֶף כֶּסֶף
לֹא אֶשְׁלַח יָדִי אֶל־בֶּן־הַמֶּלֶךְ כִּי
בְּאָזְנֵינוּ צִוָּה הַמֶּלֶךְ אֹתְךָ וְאֶת־אֲבִישַׁי
וְאִתַּי לֵאמֹר שִׁמְרוּ מִי־בַנַּעַר׳
בְּאַבְשָׁלוֹם׳ אוֹ עָשִׂיתִי בְנַפְשׁוֹ שֶׁקֶר וְכָל
דָּבָר לֹא יִכָּחֵד מִן־הַמֶּלֶךְ׳ וְאַתָּה הִתְיַצָּב
מֵנֶגֶד׳ וַיֹּאמֶר יוֹאָב לֹא אֵכֵן אוֹחִיל לְפָנֶיךָ
וַיִּקַּח שְׁלֹשָׁה שְׁבָטִים בְּכַפּוֹ וַיִּתְקָעֵם
בְּלֶב אַבְשָׁלוֹם עוֹדֶנּוּ חַי בְּלֵב
הָאֵלָה׳ וְסֹבְבוּ עֲשָׂרָה נְעָרִים נֹשְׂאֵי כְלִי
יוֹאָב וַיַּכּוּ אֶת־אַבְשָׁלוֹם וַיְמִיתֻהוּ׳
וַיִּתְקָעוּ יוֹאָב בַּשּׁוֹפָר וַיָּשָׁב
הָעָם מִרְّדֹף אַחֲרֵי יִשְׂרָאֵל
כִּי־חָשַׂךְ יוֹאָב אֶת־הָעָם׳ וַיִּקְחוּ
אֶת־אַבְשָׁלוֹם וַיַּשְׁלִיכוּ אוֹתוֹ
בַּיַּעַר אֶל־חֻפָּתָה הַגְّדוֹלָה׳ וַיַּעֲרֻמוּ
עָלָיו גַּל אֲבָנִים גָּדוֹל מְאֹד׳
וְכָל־יִשְׂרָאֵל נָסוּ אִישׁ לְאֹהָלָיו׳
וְאַבְשָׁלוֹם לָקַח
וַיַּעֲמֵד לוֹ בְחַיָּיו אֶת־מַצֵּבַת אֲשֶׁר
בְּעֵמֶק הַמֶּלֶךְ כִּי אָמַר אֵין לִי

בֵּן בַּעֲבוּר הַזְכִּיר שְׁמִי וַיִּקְרָא
לַמַּצֵּבָה עַל־שְׁמוֹ וַיִּקָּרֵא לָהּ
יַד אַבְשָׁלוֹם עַד הַיּוֹם הַזֶּה׳
וַאֲחִימַעַץ בֶּן־צָדוֹק
אָמַר אָרוּצָה נָּא וַאֲבַשְּׂרָה
אֶת־הַמֶּלֶךְ כִּי שָׁפְטוֹ יְהוָה מִיַּד
אֹיְבָיו׳ וַיֹּאמֶר לוֹ יוֹאָב לֹא
אִישׁ בְּשֹׂרָה אַתָּה הַיּוֹם הַזֶּה
וּבְשַׂרְתָּ בַּיּוֹם אַחֵר וְהַיּוֹם הַזֶּה
לֹא תְבַשֵּׂר כִּי־עַל־בֵּן הַמֶּלֶךְ
מֵת׳ וַיֹּאמֶר יוֹאָב לַכּוּשִׁי לֵךְ
הַגֵּד לַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר רָאִיתָה׳ ס׳
וַיִּשְׁתַּחֲוֶה כּוּשִׁי לְיוֹאָב וַיָּרָץ׳
וַיֹּסֶף עוֹד אֲחִימַעַץ בֶּן־צָדוֹק
וַיֹּאמֶר אֶל־יוֹאָב וְהָיָה מַלְאָה אָרוּצָה
נָּא גַּם־אָנִי אַחֲרֵי הַכּוּשִׁי׳ וַיֹּאמֶר
יוֹאָב לָמָּה זֶּה אַתָּה רָץ בְּנִי׳
וְלָכָה׳ אֵין בְּשֹׂרוֹת מְצֹאת׳ וַיְהִי
מַה־אָרוּץ׳ וַיֹּאמֶר לוֹ רוּץ׳ וַיָּרָץ
אֲחִימַעַץ׳ דֶּרֶךְ הַכִّכָּר׳ וַיַּעֲבֹר
אֶת־הַכּוּשִׁי׳ וְדָוִד יָשַׁב בֵּין
שְׁנֵי הַשְּׁעָרִים׳ וַיֵּלֶךְ הַצֹּפֶה אֶל
גַּג הַשַּׁעַר אֶל־הַחוֹמָה׳ וַיִּשָּׂא
אֶת־עֵינָיו וַיִּרְאֶה׳ וְהִנֵּה אִישׁ רָץ
לְבַדּוֹ׳ וַיִּקְרָא הַצֹּפֶה וַיַּגֵּד
לַמֶּלֶךְ׳ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אִם לְבַדּוֹ
בְּשׂוֹרָה בְּפִיו׳ וְלֹךְ הָלוֹךְ וְקָרֵב׳

ויקרא ה׳ אבשלום אבשלום בחיל חבטיר׳ ס׳ וסלרין ויקרא שמו בישראל ויקרא בחיים שמו רשם אבשלום׳ ס׳
פלוי ל׳ חסרין ואבשלום לקחו ויעבוהו ויזרקוהו אל יער כי לא היה רשמו אל בני ויקרא מקום מצבת אבשלום׳ ס׳ ;וחזר לחזון
בעיקרא ובשם׳ ס׳

ויעבי ב׳ חלב בל אבטח מלבוחה׳ ס׳ חטה אבשלום ריץ
לעבוי ואמרתיך אליך כה אמרך הזוד׳ ס׳

ויראה צפח איש אחר רץ
ויקרא אל חשער
ויאמר חנה אישה לבדו
ויאמר המלך גם זה מבשר
ויאמר הצפה אני ראה את
מרוצת הראשון כמרוצת אחימעץ
אחימעץ בן צדוק ויאמר
המלך איש טוב זה ואל בשורה
טובה יבוא ויקרא אחימעץ
ויאמר אל המלך שלום
וישתחו למלך לאפיו ארצה
ויאמר ברוך יהוה
אלהיך אשר סגר את האנשים
אשר נשאו את ידם באדני
המלך ויאמר המלך שלום
לנער לאבשלום ויאמר
אחימעץ ראיתי המון גדול
לשלח את עבד המלך יואב
ואת עבדך ולא ידעתי מה
ויאמר המלך סב התיצב כה
ויסב ויעמד והנה הכושי בא
ויאמר הכושי יבשר אדני
המלך כי שפטך היום היום
מיד כל הקמים עליך
ויאמר המלך אל
הכושי הנער לנער לאבשלום
ויאמר הכושי

וחיל כנגד אביו אדני המלך
וכל אשר קמו עליך לרע
ויתרגז המלך ויעל
על עלית השער ויבך
אמר בלכתו בני אבשלום
בני בני אבשלום מי יתן מותי
אני תחתיך אבשלום בני בני
ויגד ליואב הנה המלך בכה
ויתאבל על אבשלם ילדו
ותהי התשועה ביום ההוא לכל
לכל העם כי שמע העם
ביום ההוא לאמר נעצב
המלך על בנו ויתגנב העם
ביום ההוא לבוא העירה כאשר
יתגנב העם הנכלמים בנוסם
במלחמה והמלך לאט את
פניו ויזעק המלך בקול גדול
בני אבשלום אבשלום בני
בני ויבא יואב אל
המלך הבית ויאמר הבשת
היום את פני כל עבדיך
הממלטים את נפשך היום
ואת נפש בניך ובנותיך ונפש
נשיך ונפש פלגשיך לאהבה
את שנאיך ולשנא את אהביך
כי הגדת היום כי אין לך שרים
ועבדים כי ידעתי היום כי לא

אבשלום חי וכלנו היום מתים
כי אז ישר בעיניך ועתה
קום צא ודבר על לב עבדיך
כי ביהוה נשבעתי כי אם
יוצא אם לין איש אתך
הלילה ורע לך זאת מכל
הרעה אשר באה עליך מ
מנעוריך עד עתה
ויקם המלך וישב
בשער ולכל העם הגידו ל
לאמר הנה המלך יושב ב
בשער ובא כל העם לפני
המלך וישראל נס איש ל
לאהליו ויהי כל העם
דון בכל שבטי ישראל לאמר
המלך הציל נו מכף אויבינו
והוא מלטנו מכף פלשתים
ועתה ברח מן הארץ מפני
אבשלום ואבשלום אשר
משחנו עלינו מת במלחמה
ועתה למה אתם מחרשים
להשיב את המלך
והמלך דוד שלח
אל צדוק ואל אביתר הכהנים
לאמר דברו אל זקני יהודה
לאמר למה תהיו אחרנים
להשיב את המלך אל ביתו

עד עתה ל׳ ויתיצבון ואחור עדי עתה מי לא באתם עד עתה מנעריך ומ׳ עתה ריחן וחחאוהם ורחמים ס׳:
מנעריך עד עתה חסר וא׳ דישפח נערך ברוב ושא שלמי׳ ס׳:

חכשות ב׳ ותי חשיר וחדמל ויאמר חכשות
חיים אומי חכשות מחזיל ס׳:

לאמר ב׳ ושלך חמיעם ממך ס׳: ואת נפש ל׳ אמיך: ואת נפש ארעם לשלניה דרמ׳ ס׳: ודעה ס׳ עמק באוזן
לא חמרים: קל בחרבותינו ונשמנו רבורו שרבמרי ולעמי עבדי דוד ס׳:

בסד ל׳ ויתיצבון ותראו לחשפחוה: ועלה
ויתאבל ואל ישקעאל ומחיה דמה ס׳:

ולא עשוה ה׳ ומלכישת שמיה בפמוקה בן עשריה שנה אחזו וחמרוה ויהא ה׳ אלהיה ׳ עבריה הדרין ב׳ וכרולי הלעמי
ודי מרגלים ומן לדוד ויאסף דיוכי הימים ׳ ׳ הגלבוה ו׳ ומן שע׳ וכל וחמרי וחדריה באוריעתי המלך אנשי גבעון
ואל ישע׳ בא׳ הגלבוה ׳ ׳

אל ישע׳ ב׳ לא ומחוה וישכב לו אחד ויעשה ׳
ומלכישת ב׳ חשרין בן ש אחל ויהי אחיהו ׳ ׳

וַיָּבֹא כָל יִשְׂרָאֵל בָּא אֶל הַמֶּלֶךְ
אֶל בֵּיתוֹ׳ אַתֶּם עַצְמֵי
וּבְשָׂרִי אַתֶּם וְלָמָּה תִּהְיוּ אַחֲרֹנִים
לְהָשִׁיב אֶת הַמֶּלֶךְ וְלַעֲמֹשָׂא
תֹּאמַר הֲלוֹא עַצְמִי וּבְשָׂרִי
אָתָּה כֹּה יַעֲשֶׂה לִי אֱלֹהִים וְכֹה
יוֹסִיף אִם לֹא שַׂר צָבָא תִּהְיֶה
לְפָנַי כָּל הַיָּמִים תַּחַת יוֹאָב וַיֵּט
אֶת לֵבַב כָּל אִישׁ יְהוּדָה כְּאִישׁ
אֶחָד וַיִּשְׁלְחוּ אֶל הַמֶּלֶךְ שׁוּב
אַתָּה וְכָל עֲבָדֶיךָ וַיָּשָׁב הַמֶּלֶךְ
וַיָּבֹא עַד הַיַּרְדֵּן וִיהוּדָה בָּא
הַגִּלְגָּלָה לָלֶכֶת לִקְרַאת
הַמֶּלֶךְ לְהַעֲבִיר אֶת הַמֶּלֶךְ
אֶת הַיַּרְדֵּן וְגַם שִׁמְעִי בֶּן
גֵּרָא בֶן הַיְמִינִי אֲשֶׁר מִבַּחוּרִים
וַיֵּרֶד עִם אִישׁ יְהוּדָה לִקְרַאת
הַמֶּלֶךְ דָּוִד׳ וְאֶלֶף אִישׁ עִמּוֹ
מִבִּנְיָמִן וְצִיבָא נַעַר בֵּית שָׁאוּל
וְחֲמִשֶׁת עָשָׂר בָּנָיו וְעֶשְׂרִים
עֲבָדָיו אִתּוֹ וַיַּעַבְרוּ הַיַّרְדֵּן
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְעָבְרָה הָעֲבָרָה
לְעָבִיר אֶת בֵּית הַמֶּלֶךְ וְלַעֲשׂוֹת
הַטּוֹב בְּעֵינָיו וְשִׁמְעִי בֶן גֵּרָא
נָפַל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּעָבְרוֹ בַיַּרְדֵּן׳
וַיֹּאמֶר אֶל הַמֶּלֶךְ
אַל יַחְשֹׁב
לִי אֲדֹנִי עָוֹן וְאַל תִּזְכֹּר אֶת׳
אֲשֶׁר הָעִוָּה עַבְדְּךָ בַּיּוֹם אֲשֶׁר
יָצָא אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ מִיְּרוּשָׁלִַם
לָשׂוּם הַמֶּלֶךְ אֶל לִבּוֹ׳ כִּי יָדַע
עַבְדְּךָ כִּי אָנֹכִי חָטָאתִי וְהִנֵּה
בָּאתִי הַיּוֹם רִאשׁוֹן לְכָל בֵּית
יוֹסֵף לָרֶדֶת לִקְרַאת אֲדֹנִי
הַמֶּלֶךְ׳ וַעֲנוֹ אֲבִישַׁי
בֶן צְרוּיָה וַיֹּאמֶר הֲתַחַת זֹאת
לֹא יוּמַת שִׁמְעִי כִּי קִלֵּל אֶת
מְשִׁיחַ יְהוָה׳ וַיֹּאמֶר
דָּוִד מַה לִּי וְלָכֶם בְּנֵי צְרוּיָה
כִּי תִהְיוּ לִי הַיּוֹם לְשָׂטָן הַיּוֹם
יוּמַת אִישׁ בְּיִשְׂרָאֵל כִּי הֲלוֹא
יָדַעְתִּי כִּי הַיּוֹם אֲנִי מֶלֶךְ עַל
יִשְׂרָאֵל׳ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל
שִׁמְעִי לֹא תָמוּת׳ וַיִּשָּׁבַע לוֹ
הַמֶּלֶךְ׳ וּמְפִיבֹשֶׁת בֶּן
שָׁאוּל יָרַד לִקְרַאת הַמֶּלֶךְ
וְלֹא עָשָׂה רַגְלָיו וְלֹא עָשָׂה
שָׂפָמוֹ וְאֶת בְּגָדָיו לֹא כִבֵּס
לְמִן הַיּוֹם לֶכֶת הַמֶּלֶךְ עַד הַיּוֹם
אֲשֶׁר בָּא בְשָׁלוֹם׳ וַיְהִי כִּבְא
וּרוּשָׁלִַם לִקְרַאת הַמֶּלֶךְ׳
וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ לָמָּה לֹא
הָלַכְתָּ עִמָּנוּ מְפִיבֹשֶׁת׳ וַיֹּאמַר
אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ עַבְדִּי רִמָּה בִּי
אָמַר עַבְדְּךָ אֶחֱבֹשׁ לִי׳

הַחֲמוֹר וְאֶרְכַּב עָלָיו וְאֵלֶךְ׳
אִתּוֹ הַמֶּלֶךְ כִּי פִסֵּחַ עַבְדֶּךָ׳
וְרָגַל בְּעַבְדְּךָ אֶל אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ
וַאדֹנִי הַמֶּלֶךְ כְּמַלְאַךְ הָאֱלֹהִים
וַעֲשֵׂה הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ׳ כִּי לֹא
הָיָה כָל בֵּית אָבִי כִּי אִם אַנְשֵׁי
מָוֶת לַאדֹנִי הַמֶּלֶךְ וַתָּשֶׁת אֶת
עַבְדְּךָ בָּאֹכְלֵי שֻׁלְחָנֶךָ׳ וּמַה
יִּשְׁלִי עוֹד צְעָקָה וְלוּעֵק׳
עוֹד אֶל הַמֶּלֶךְ׳
וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ לָמָּה תְדַבֵּר
עוֹד דְּבָרֶיךָ אָמַרְתִּי אַתָּה׳
וְצִיבָא תַּחְלְקוּ אֶת שְׂדֵה
וַיֹּאמֶר מְפִיבֹשֶׁת אֶל הַמֶּלֶךְ
גַּם אֶת הַכֹּל יִקָּח אַחֲרֵי אֲשֶׁר
בָּא אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ בְּשָׁלוֹם אֶל
בֵּיתוֹ׳ וַיֵּרֶד הַגִּלְעָדִי
וַיַּעֲבֹר אֶת הַמֶּלֶךְ
הַיַּרְדֵּן לְשַׁלְּחוֹ אֶת הַיַּרְדֵּן׳
וּבַרְזִלַּי הַגִּלְעָדִי זָקֵן מְאֹד בֶּן שְׁמֹנִים
שָׁנָה וְהוּא כִלְכֵּל אֶת הַמֶּלֶךְ
בְּשִׁבְתּוֹ בְּמַחֲנַיִם כִּי אִישׁ גָּדוֹל
הוּא מְאֹד׳ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל
בַּרְזִלַּי אַתָּה עִבְרָה אִתִּי וְכִלְכַּלְתִּי
אֹתְךָ עִמָּדִי בִּירוּשָׁלִַם׳ וַיֹּאמֶר
בַּרְזִלַּי אֶל הַמֶּלֶךְ כַּמָּה יְמֵי שְׁנֵי
חַיַּי כִּי אֶעֱלֶה אֶת הַמֶּלֶךְ׳

ב׳ ומקנאתו ומשחתו ומקחתו ויקח ׳ אל יקנאו ויט כבבו ישחתנו קשתו ויש ׳ ׳ ׳

שרייס ח בלי ש ומיכמיחן קיימו פחלוים ביקול בסיוול בסיוקעבשמיני בקרטו וכיוס ומיוגיה:
ישבב ח קמיצ נא שבדך וכפיס אפר בעמיר ישעיס וחזר למשל ישב: ס:

ואיש בחוש ל וינגע ויחד בי ידיעמו וחטו כל איש בטו שלמה ולשלמה שניס ואתדבי
חמקוחדי ניקץ עשריס דיבריו ומיש: ס

ירושלים בדשמנים שנה
אנכי היום חאר עביו טוב
לדע אס יטרעם עבדך את
אשר אבל ואת אשר אשתה
אס אשמע עוד בקול שרים
ושרות ולמה יהיה עבדך עוד
למשא אל אדני המלך
במעט עבר עבדך את תירדן
אתה המלך ולמה יגמלני המלך
הגמולה הזאת ושבנא עבדך
ואמת בעורו עם קבר אבי
ואמיו והנה עבדך כמחם
יעבר עם אדני המלך ועשה
לו את אשר טוב בעיניך
ואמר המלך אתו
יעבר כמחם ואנכי אעשה לו
את הטוב בעיניך וכל אשר
תבחר עלי אעשה לך ויעבר
כל העם את הירדן והמלך
עבר וישק המלך לברזלי
ויברכהו וישב למקומו
ויעבר המלך הגלגל
וכמחן עבר עמו וכל העם
והוא עבר את המלך והעם
חצי עם ישראל וחצי כל איש
ישראל באים אל המלך
ואמרו אל המלך מדוע גנבוך

אחינו אנשי יהודה ויעברו את
המלך ואת ביתו את הירדן
וכל אנשי דוד עמו
ויען כל איש
יהודה על איש ישראל כי
קרוב המלך אלינו ולמה זה חרה
לך על הדבר הזה האכול
אכלנו מן המלך אס נשא נשא
לנו ויען איש
ישראל את איש יהודה
ואמר עשרת ידות לי במלך
וגם בדוד אני ממך ומדוע
הקלתני ולא היה דברי ראשון
לי להשיב את המלך ויקש
דבר איש יהודה מדברי איש
ישראל ושם נקרא
איש בליעל ושמו שבע בן
בכרי איש ימיני ויתקע
בשופר ויאמר אין לנו חלק
בדוד ולא נחלה לנו בבן ישי
איש לאהליו ישראל ועל
כל אישי ישראל מאחרי דוד
אחרי שבע בן בכרי ואיש
יהודה דבקו במלכם מן הירדן
ועד ירושלים ויבא דוד אל
ביתו ירושלים ויקח המלך
את עשרת הנשים פלגשים אשר

הניח לשמר הבית ויתנם בית
משמרת ובלכלכם ואליהם
לא בא ותהיינה ערות עד
יום מותן אלמנות חיות
ויאמר המלך אל
עמשא הזעק לי את איש
יהודה שלשת ימים ואתה
פה עמד ויהי עמשא להזעיק
את יהודה ויאחר מזחמוער
אשר יערו
ויאמר דוד אל אבישי
עתה ירע לנו שבע בן בכרי
מן אבשלום אתה קח את
עבדי אדניך ורדף אחרי פן
ימצא לו ערים בצרות והציל
עינינו ויצאו אחריו אנשי
יואב והכרתי והפלתי וכל
הגבורים ויצאו מירושלים ל
רדף אחרי שבע בן בכרי
הם עם הבוחר אשר
בגבעון ועמשא בא לפניהם
ויואב חגור מדו לבשו ועליו
חגור חרב מעמדת על מתניו
בתערה והוא יצא ותפל
ויאמר יואב לעמשא
השלום אתה אחי ויחזיק ימין
יואב בזקן עמשא לנשקו

ווסיס כל ה וסיכמיחן ישראל באים אל המלך וילכו אחריהם עיר יהודה וחטו כל הנשיס אשר ופגעו ירמש ובסיכוד וחנוד כל הארץ: ס
ויעבור ל ויגע שוד ו עבירו אוד המלך ואוד בחוש קול מבל והדיה אוד בטוחה ואוד בטוחה: ס: ס

ועבר

ונשיאתו ויהי ה׳ מ׳ אשרא אל שמיר נשיאתו ויהי במלך בדוד וראשונה ריש לדרע ביהו שנמי בטמרקוד בחזרוהוא נשאתי
ויהיתה אמי נשאתו ריש עלמן נשאתו ריש ראשא ולו לרוש לרוש לרוש :

ויקרב ה׳ פעם אחרון ויהי מ׳ קקרוש ויקרב אליה
על חטיבה ויעל עליו רב ויחבל :

ועמשא לא נשמר בחרב
אשר ביד ויאב ויטחלטה אל
חמש ומשפך מעו ארעה
ולא שטחלו ומת
ויאבו אבישי
אחיו דרך אחרי שבע בן
בכרי ואיש עמד עליו
מעברי ויאב ויאמר מי אשר
חפץ ביואב ומי אשר ל
לדוד אחרי ויאב ועמשא
מתגלל בדם בתוך המסלה
וירא האיש כי עמד כל
העם ויסב את עמשא
מן המסלה השדה וישלך
עליו בגד כאשר ראה כל
הבא עליו ועמד כאשר
הגיע מן המסלה עבר כל
איש אחרי ויאב לרדף
אחרי שבע בן בכרי ועם
כל שבטי ישראל אבלה
ובית מעכה וכל הברים
ויקהלו ויבאו גם
אחריו ויבאו עדו עליו
באבל בית מעכה ויפך
סלה אל העיר ותעמד בחל
וכל העם אשר את ויאב
משחיתים להפיל החומה :

ותקרא אשה חכמה מן
העיר שמעו שמעו אמרו
נא אל ויאב קרב עד הנה
ואדברה אליך ויקרב
אליה ותאמר האשה האתה
ויאב ויאמר אמן ותאמר
לו שמע דברי אמתך
ויאמר שמע אנכי ותאמר
לאמר דבר ידברו בראשנים
לאמר שאל ישאלו באבל
וכן התמו אנכי שלמי
אמתי ישראל אתה מבקש
להמית עיר ואם בישראל
למה תבלע נחלת יהוה :

ויענו ויאמר חלילה
חלילה לי אם אבלע ואם
אשחית לא כן הדבר כי
איש מהר אפרים שבע בן
בכרי שמו נשא ידו במלך
בדוד תנו אתו לבדו ואלכה
מעל העיר ותאמר האשה
אליואב הנה ראשו משלך
אליך בעד החומה ותבוא
האשה אל כל העם בחכמתה
ויכרתו את ראש שבע בן
בכרי וישלכו אל ויאב ויתקע

בשופר ונפצו מעל העיר
איש לאהלו ויאב שב
וירושלם אל המלך
ויואב אל כל
הצבא ישראל ובניה בן
יהוידע על הכרתי ועל
הפלתי ואדרם על המס
ויהדורם בן אחיל וגם המזכיר
ושוא סופר וצדוק ואביתר
כהנים וגם עירא העירי
היה כהן לדוד
ויהי רעב בימי דוד
שלש שנים שנה אחרי שנה
ויבקש דוד את פני יהוה
ויאמר יהוה אל
שאול ואל בית הדמים על
אשר המית את הגבעונים :
ויקרא המלך לגבעונים
ויאמר אליהם והגבעונים
לא מבני ישראל המה כי אם
מיתר האמרי ובני ישראל
נשבעו להם ויבקש שאול
להכותם בקנאתו לבני ישראל
ויהודה ויאמר דוד אל הגבעונים
מה אעשה לכם ובמה אכפר
וברכו את נחלת יהוה ויאמרו
לו הגבעונים אין לי כסף וזהב עם

שאול ב׳ וקשתון ואמיד שאול שאל לו איש
שאול לשאול באבל :

ובמד ז׳ וסמלמון ויואב שעבאמו ואל רעמי מקבצאל אחיו עשרה עשרה ומזוזאל ולשרא דמשמון ושמך ב׳ שמעון
ומזבור אל ויחמש ושמך חמד ארפי : ובשיר ב׳ אחבנזלוק והוד שאר ויכבס קדרש ובריר :

שאול ועם ביתו ואיזבלנו
איש להמית בישראל ואמר
מדאתם אמרים אעשה
לכם ואמרו אל המלך
האיש אשר כלנו ואשר
רגלנו נשמדנו מחתיו
בבל גבול ישראל ונתולנו
שבעה אנשים מבנו
ותקע עמם ליהוה בגבעת
שאול בחיר יהוה
ויאמר המלך אני
אתן ויחמל המלך על
מפיבשת בן יהונתן בן שאול
על שבעת יהוה אשר בינתם
בין דוד ובין יהונתן בן שאול
ויקח המלך את שני בני
רצפה בת איה אשר ילדה
לשאול את ארמני ואת
מפיבשת ואת חמשת בני
מיכל בת שאול אשר
ילדה לעדריאל בן ברזלי
המחלתי ויתנם ביד הגבעונים
ויקעם בהר לפני יהוה
ויפלו שבעתם יחד והם
הומתו בימי קציר בראשונים
בתחלת קציר שעורים ותקח
רצפה בת איה את חק

ותשלח אלה צור מתחלת
קציר עד נתך המים עליהם
מן השמים ולא נתן עוף
השמים לנוח עליהם יומם
ואת חית השדה לילה ויגד
לדוד את אשר עשתה רצפה
בת איה פלגש שאול וילכו
דוד ויקח את עצמות שאול
ואת עצמות יהונתן בנו מאת
בעלי יבש גלעד אשר גנבו
אתם מרחב בית שן אשר
תלום שם הפלשתים ביום
הכות פלשתים את שאול
בגלבע ויעל משם את עצמות
שאול ואת עצמות יהונתן
בנו ויאספו את עצמות
המוקעים ויקברו את עצמות
שאול ויהונתן בנו בארץ בנימן
בצלע בקבר קיש אביו ועשו
כל אשר צוה המלך ויעתר
אלהים לארץ אחרי כן

ותהי עוד מלחמה לפלשתים
את ישראל וירד דוד ועבדיו
עמו וילחמו את פלשתים
ויעף דוד וישב בנב אשר
ביד ידי הרפה ומשקל קינו

שלש מאות משקל נחשת
והוא חגור חדש ויאמר
להכות את דוד ויעזר לו אבישי
בן צרויה ויך את הפלשתי
וימיתהו אנשי דוד
לו לאמר לא תצא עוד אתנו
למלחמה ולא תכבה את נר
ישראל
ויהי אחרי כן ותהי עוד מלחמה
בגוב עם פלשתים אז הכה
סבכי החושתי את סף אשר
בילדי הרפה
ותהי עוד מלחמה בגוב עם
פלשתים ויך אלחנן בן יערי
ארגים בית הלחמי את גלית
הגתי ועץ חניתו כמנור ארגים
ותהי עוד
מלחמה בגת ויהי איש מדון
ואצבעת ידיו ואצבעת
רגליו שש ושש עשרים
וארבע מספר וגם הוא
ילד להרפה ויחרף את
ישראל ויכהו יהונתן בן שמעי
אחי דוד את ארבע עשרה
ילדו להרפה בגת ויפלו
ביד דוד וביד עבדיו
פ

ישועתו׳ ל׳ אפפוני ו׳ יחד חסיד ה׳ מ׳ל משברי מות נחלו מ׳ יאפפוני חבלי שאול אפפוני מוקשי מות: קדמוני ה׳ ב׳ חסידיו ובמלין מ׳ יאפפוני מעורעוקון ולאומון
הם יעיר ומשלמי מדבר קדשוני: ויקשו ג׳ ויט שמיים וחשוך מי עליה: באומר ב׳ בעבי לי אקרא קול מדוים באומן: וחר ובאומן ושמיע ויריעם ג׳ וחש ורכב ועל כרוב ויעף ויל
פשט חיגף:

וידבר דוד ליהוה
ביום הציל יהוה אותו מכף כל אויביו
ויאמר יהוה סלעי ומצדתי
אלהי צורי אחסה בו
משגבי ומנוסי
מחלי אקרא יהוה
כי יאפפוני משברי מות
חבלי שאול סבוני
בצר לי אקרא יהוה
וישמע מהיכלו קולי
ותגעש ותרעש הארץ
ויתגעשו ויתרעשו
מוסדות השמים ירגזו
עלה עשן באפו ואש מפיו
גחלים בערו ממנו
ויט שמים וירד
וערפל תחת רגליו
ויקרא על כנף רוח
ישת חשך סביבותיו סכתו
מנוה נגה נגדו עבתיו
ויהלכו ברד וגחלי אש
ויתן קולו
ברד וגחלי אש
ויחץ חיצים ויפיצם
וברקים הרבה ויהמם
ויאר אפיקי ים
ויגלו מוסדות תבל
מגערתך יהוה מנשמת רוח אפך
ישלח ממרום יקחני
אקחני ומשני ממים רבים
ימשני מאיבי עז
מאיבי כי אמצו ממני
ויהי יהוה למשען לי
ויוצא למרחב אותי יחלצני
יגמלני יהוה כצדקתי כבר ידי
כי שמרתי דרכי יהוה ולא רשעתי מאלהי
כי כל משפטיו לנגדי
וחקותיו לא אסור ממני
ואהיה תמים לו
ואשתמרה מעונו

את דברי השירה הזאת
ומכף שאול
ומפלטי לי
מגן וקרן ישעי
משגבי ומנוסי
ומאויבי אושיעני
נחליבל בעל יבעתני
קדמני מוקשי מות
ואל אלהי אקרא
ושועתי באזניו
מוסדות השמים ירגזו
עלה עשן באפו ואש מפיו
ויט שמים וירד
וערפל תחת רגליו
ורכב על כרוב ויעף
ויעף
ישת חשך סביבותיו סכתו
מנוגה נגהו בערו גחלי אש
ועלהו יתן קולו
ברד וגחלי אש
ברד וגחלי אש
ויחץ חיצים ויפיצם
וברקים הרבה ויהמם
ויגרש מסדות תבל
ישלח ממרום
יצילני מאויבי עז
וקדמוני ביום אידי
ויצא למרחב אותי יחלצני
יגמלני יהוה כצדקתי כבר ידי
כי שמרתי דרכי יהוה ולא רשעתי מאלהי
וחקותיו לא אסור ממני
ואשתמרה מעונו

ויתגעשו ל׳ ויתגעשו ל׳ וחמרו ויתגעשו כי אור
ל׳ וחבור. מיל ל׳ חוט שחול אדר ראשונה ואחרון: ס:

ויגעשו ג׳ ויגעשו ל׳ ל׳ ל׳ חסידיו כמו מלכיהם מלכים ראו ירדו חמלוקות פשחוד מאורגל פגלוך: ס:
ישעה בלי ישמעו בעל רמה מעמ ויגעשו ויגעשו ל׳ ל׳ ל׳

ולא אשוב ל׳ ומיסבתון ארוכה אבי ארוכה אחבו ולא נחמלתי בטרם עלך: ס׳. תרגום ל׳ ומרגאי
מאמרי חל׳ עני יחוד מראים ר״ב שמדיני יחוד מ״ר״ מי לחמר לחם רשע וחל כרדיה א״ש המרגים: ס׳ ו׳

ישועות: ז׳ מל׳ מגדול ישועות מלכו מגדל אשר הוא מלכי עזו מזו
הכשלמיהו קדמיה ישעו פעל רשו עמל בקרב תרעון ישועות נשיחו
מתו ישועות אשא: ס׳.

ויָשֶׁב יְחֻוָּה לִי כְּצִדְקָתִי כְּבָרִי לְנֶגֶד עֵינָיו:
עִם חָסִיד תִּתְחַסָּד עִם גִּבּוֹר תָּמִים תִּתַּמָּם:
עִם נָבָר תִּתָּבָר וְעִם עִקֵּשׁ תִּתַּפָּל:
וְאֶת עַם עָנִי תּוֹשִׁיעַ וְעֵינֶיךָ עַל רָמִים תַּשְׁפִּיל:
כִּי אַתָּה תַּדְלִיק נֵרִי יְחֻוָּה אֱלֹהַי יַגִּיהַּ חָשְׁכִּי:
כִּי בְךָ אָרוּץ גְּדוּד בֵּאלֹהַי אֲדַלֵּג שׁוּר:
אֱמֹרַת יְחֻוָּה צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחֹסִים בּוֹ:
כִּי מִי אֱל מִבַּלְעֲדֵי יְחֻוָּה וּמִי צוּר מִבַּלְעֲדֵי אֱלֹהֵינוּ:
הָאֵל מָעוּזִּי חָיִל וַיִּתֵּן תָּמִים דַּרְכִּי:
מְשַׁוֶּה רַגְלַי כָּאַיָּלוֹת וְעַל בָּמֹתַי יַעֲמִידֵנִי:
מְלַמֵּד יָדַי לַמִּלְחָמָה וְנִחַת קֶשֶׁת נְחוּשָׁה זְרוֹעֹתָי:
וַתִּתֶּן לִי מָגֵן יִשְׁעֶךָ וִימִינְךָ תְּסָעְדֵנִי:
וַענוּתְךָ תַּרְבֵּנִי: תַּרְחִיב צַעֲדִי תַּחְתָּנִי וְלֹא מָעֲדוּ קַרְסֻלָּי:
אֶרְדֹּף אוֹיְבַי וְאַשִּׂיגֵם וְלֹא אָשׁוּב עַד כַּלּוֹתָם:
וָאֲכַלֵּם וָאֲמָחֲצֵם וְלֹא יָקוּמוּן וַיִּפְּלוּ תַּחַת רַגְלָי:
וַתְּזָרְנִי חַיִל לַמִּלְחָמָה תַּכְרִיעַ קָמַי תַּחְתָּנִי:
וְאֹיְבַי נָתַתָּה לִּי עֹרֶף מְשַׂנְאַי וָאַצְמִיתֵם:
יִשְׁעוּ וְאֵין מוֹשִׁיעַ אֶל יְחֻוָּה וְלֹא עָנָם:
וָאֶשְׁחָקֵם כַּעֲפַר אָרֶץ כְּטִיט חוּצוֹת אֲרִיקֵם אֲרִקְעֵם:
וַתְּפַלְּטֵנִי מֵרִיבֵי עָמִּי תִּשְׁמְרֵנִי לְרֹאשׁ גּוֹיִם עַם לֹא יָדַעְתִּי יַעַבְדוּנִי:
בְּמִשְׁמַע אֹזֶן יִשְׁמָעוּ לִי לְשִׁמְעוֹ אָזֶן יִשְׁמָעוּ לִי:
בְּנֵי נֵכָר יִתְכַּחֲשׁוּ לִי בְּנֵי נֵכָר יִבֹּלוּ וְיָחְגְּרוּ מִמִּסְגְּרוֹתָם:
חַי יְחֻוָּה וּבָרוּךְ צוּרִי וְיָרוּם אֱלוֹהַּ יִשְׁעִי:
הָאֵל הַנֹּתֵן נְקָמוֹת לִי וְדֹרֵשׁ עֲמִים תַּחְתָּנִי:
וּמוֹצִיאִי מֵאֹיְבָי מִמְּקֻמָּי תְּרוֹמְמֵנִי מֵאִישׁ חֲמָסִים תַּצִּילֵנִי:
עַל כֵּן אוֹדְךָ יְחֻוָּה בַגּוֹיִם וּלְשִׁמְךָ אֲזַמֵּר:
מִגְדּוֹל יְשׁוּעוֹת מַלְכּוֹ וְעֹשֶׂה חֶסֶד לִמְשִׁיחוֹ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ
עַד עוֹלָם:
וְאֵלֶּה דִבְרֵי דָוִד הָאַחֲרֹנִים נְאֻם דָּוִד בֶּן יִשַׁי וּנְאֻם הַגֶּבֶר הֻקַּם עַל מְשִׁיחַ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וּנְעִים זְמִרוֹת יִשְׂרָאֵל: רוּחַ יְחֻוָּה דִּבֶּר בִּי וּמִלָּתוֹ עַל לְשׁוֹנִי
אָמַר אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לִי דִּבֶּר צוּר יִשְׂרָאֵל מוֹשֵׁל בָּאָדָם צַדִּיק מוֹשֵׁל

ובוך ז׳ מלגן שם בטרין ט׳ עמוך בשויה בטאיך
עמוי עמוי: ס׳

אריוך ז׳ מל׳ וחוי חשוריון וחוי פחו כי בטה ר״שמואל וחמיין דיק מעמיך בסיי מלא: ס׳. ישרע ב׳ ותבדו ותעבוה עלו ואבשרם ואין
מישרע: ס׳; ויחי ב׳ ומיסבתון ומיס גיס ואל ייקרידון: ס׳; אריקם ל׳ אריקשם בחוריי בחוריי ואוזרך ואזרך: ס׳ ס׳ ס׳

בכל ל׳ אנשי ושמשרון פיאר ועשיהם עשרה הרעשר ומלכות ויסרן ויפל׳ ומלא ה׳ ס״ל כל בכל ב׳ בו ומנאל ההוא ומלא
ומלקר ומנעו הינן שהרוך׳ אחזוק ב׳ פ׳ אחזו וקרי אחזוק על שמעונו מאחזק ושמואל לבבותנו אחזוקי כלה׳ ;

ויסך ג׳ ומשמרון אלוה ומקרא ושמואל ויקרא
אחר עליון׳ ;

רָאֵת אֱלֹהִים וְכָאוּ בְּקֹר יְזַרְחוּ
שֶׁמֶשׁ בְּקֹד לֹא עֲבוֹת מִנְּגָדוֹ
מִפְּטַר וְשָׁאוּ מֵאֶרֶץ כְּלֵא
בְּזַבִּיחָתוֹ עִם אֵל כְּלָרִית עוֹלָם
שֶׁם לוֹ עַרְתַּבְכֹּל וּשְׁמֹרָה בִּי
בְּלִישׁ עָיוּב חֶפֶץ כִּי לֹא אֶצְמַיִחַ
וּבְלִעַ בִּקְוֹן מְלֹא כְּלָחֵם בִּי
לֹא בְּרִיד וְקָחוּ וְאִישׁ יַגְעָבוּם
וּמְלֹא בְּרוּל וְעָץ חֲנִיתוֹ וּבָאֵשׁ
שָׂרוּף יִשְׂרְפוּ בַּשֶּׁבֶת׳
אֵלֶּה שִׁבְעוֹת הַגִּבֹּרִים אֲשֶׁר ר
לְדָוִד יִשְׁבוּ בַשֶּׁבֶת תַּחְכְּמֹנִי
רֹאשׁ הַשְּׁלִשִׁי הוּא עֵדִינוֹ
הֵרִיעַ אֶת שְׁמֹנֶה מֵאוֹת
חָלָל בְּפַעַם אֶחָד׳
וְאַחֲרָיו אֶלְעָזָר בֶּן
דֹּדוֹ בֶן אֲחוֹחִי בַּשְּׁלִשָׁה הַגִּבֹּרִים
עִם דָּוִד בְּחָרְפָם בַּפְּלִשְׁתִּים
וַיֵּאָסְפוּ שָׁם לַמִּלְחָמָה וַיַּעֲלוּ
אִישׁ יִשְׂרָאֵל הוּא אָקַם נֶגֶד
בַּפְּלִשְׁתִּים עַד כִּי יָגַעָה וַדָּבַק
וַתִּדְבַּק יָדוֹ אֶל הַחֶרֶב וַיַּעַשׂ
יְהוָה תְּשׁוּעָה גְדוֹלָה בַּיּוֹם
הַהוּא וְהָעָם נָשֹׁבוּ אַחֲרָיו אַךְ
לְפַשֵּׁט׳ וְאַחֲרָיו שַׁמָּא
בֶן אָגֵא הָרָרִי וַיֵּאָסְפוּ פְּלִשְׁתִּים
לַחֲרוּף וַתְּהִי שָׁם חֶלְקַת הַשָּׂדֶה
מָלֵאָה עֲדָשִׁים וְהָעָם נָס
מִפְּנֵי פְּלִשְׁתִּים וַיִּתְיַצְּבוּ בְּתוֹךְ
הַחֶלְקָה וַיַּצִּילֶהָ וַיַּךְ אֶת
פְּלִשְׁתִּים וַיַּעַשׂ יְהוָה תְּשׁוּעָה
גְדוֹלָה׳ וַיֵּרְדוּ שְׁלֹשָׁה
מֵהַשְּׁלֹשִׁים רֹאשׁ וַיָּבֹאוּ אֶל
קְצִיר אֶל דָּוִד אֶל מְעָרַת
עֲדֻלָּם וְחַנִּית פְּלִשְׁתִּים חֹנָה
בְּעֵמֶק רְפָאִים׳ וְדָוִד אָז
בַּמְּצוּדָה וּמַצַּב פְּלִשְׁתִּים אָז
בֵּית לָחֶם׳ וַיִּתְאַוֶּה דָוִד וַיֹּאמֶר
מִי יַשְׁקֵנִי מַיִם מִבְּאֵר בֵּית
לֶחֶם אֲשֶׁר בַּשָּׁעַר׳ וַיִּבְקַעוּ
שְׁלֹשֶׁת הַגִּבֹּרִים בְּמַחֲנֵה
פְּלִשְׁתִּים וַיִּשְׁאֲבוּ מַיִם מִבְּאֵר
בֵּית לָחֶם אֲשֶׁר בַּשָּׁעַר וַיִּשְׂאוּ
וַיָּבִאוּ אֶל דָּוִד וְלֹא אָבָה לִשְׁתּוֹתָם
לִשְׁתּוֹתָם וַיִּסְּכֵם אֹתָם לַיהוָה׳
וַיֹּאמֶר חָלִילָה לִּי יְהוָה מֵעֲשׂוֹתִי
זֹאת הֲדַם הָאֲנָשִׁים הַהֹלְכִים
בְּנַפְשׁוֹתָם וְלֹא אָבָה לִשְׁתּוֹתָם
אֵלֶּה עֲשׂוּ שְׁלֹשֶׁת הַגִּבֹּרִים׳
וַאֲבִישַׁי אֲחִי יוֹאָב
בֶּן צְרוּיָה הוּא רֹאשׁ הַשְּׁלִשִׁי
וְהוּא עוֹרֵר אֶת חֲנִיתוֹ עַל
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת חֲלָלִים וְלוֹ שֵׁם
בַּשְּׁלֹשָׁה מִזֶּה הַשְּׁלֹשָׁה הָכָם
נִכְבָּד וַיְהִי לָהֶם לְשָׂר׳ וְעַד
הַשְּׁלֹשָׁה לֹא בָא׳
וּבְנָיָהוּ בֶן יְהוֹיָדָע בֶּן
אִישׁ חַי רַב פְּעָלִים מִקַּבְצְאֵל
הוּא הִכָּה אֶת שְׁנֵי אֲרִיאֵל
מוֹאָב וְהוּא יָרַד וְהִכָּה אֶת
הָאַרְיֵה בְּתוֹךְ הַבּוֹר בְּיוֹם
הַשָּׁלֶג׳ וְהוּא הִכָּה אֶת אִישׁ
מִצְרִי אִישׁ מַרְאֶה וּבְיַד הַמִּצְרִי
חֲנִית וַיֵּרֶד אֵלָיו בְּשֵׁבֶט וַיִּגְזֹל
אֶת הַחֲנִית מִיַּד הַמִּצְרִי וַיַּהַרְגֵהוּ
בַּחֲנִיתוֹ׳ אֵלֶּה עָשָׂה בְּנָיָהוּ בֶן
יְהוֹיָדָע וְלוֹ שֵׁם בְּשְׁלֹשָׁה
הַגִּבֹּרִים׳ מִן הַשְּׁלֹשִׁים נִכְבָּד
וְאֶל הַשְּׁלֹשָׁה לֹא בָא׳ וַיָּשֶׂם
דָּוִד אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ׳
עֲשָׂהאֵל אֲחִי יוֹאָב
בַּשְּׁלֹשִׁים אֶלְחָנָן בֶּן דֹּדוֹ
בֵּית לָחֶם׳ שַׁמּוֹת הַחֲרֹדִי
אֶלִיקָא הַחֲרֹדִי
חֶלֶץ הַפֶּלְטִי שַׂרְאֵבֶן
עִקֵּשׁ שִׁחֲתִקוֹעִי
אֲבִי עֶזֶר הַעֲנָתוֹתִי
מַבְּנַי הַחֻשָׁתִי
צַלְמוֹן הָאֲחוֹחִי
מַהְרַי הַנְּטוֹפָתִי
חֶלֶב בֶּן בַּעֲנָה הַנְּטוֹפָתִי

ויקם ז׳ חודש מרישיה בן שלשים שנה וראה שלמה על הארץ ושחיתיו על עניך אמר לאשר היה בפרעיה אלהי ישראל
על לבבי אמלוך זה גאלוה בדרוש ואמר יואב ויקלף וחזק: פ:

הבאריש ב׳ ושמשתון הבאריש נחרי חב אדוני
בשאר כלי מאבו: פ:

אתו בזרוביבל בעת
בני בנימן בניחו
פרעתני חדש מנחלי נעש:
אבי עבדו הדמי
עמות חבר רמי
אליחבא השעלבני
בני ישו והוטתן
שמה חחרי
אחיאם בן שרד הארי
אליפלט בן אחסבי
בוחמי עבתי אליעסבן
אחיתפל הגלני
חצרו חברמלך
פעני הארבי יגאלבן
נתן מצבין בני חגרי
עלקה עמני
נחרי חבאר רתי נשאכלי
ואבן בן צריה עירא
חיתרי גרב חיתרי
אורה חחתיבל שרשים
ושבעה:
ויסף אצ ריתוח לחרות בי שראל
ושלח אתרו רבחם לאמר לך
מנה את ישראל ואתיחדה
ואמר המלך אל יואב שר
חחיל אשר אתו שוטטא
בני שבטי ישראל מדן ער
באר שבע ופקדו אתהעם
ודעתי את מספר העם:
ויאמר יואב
חמלך ויסף יהוה אלהיך
אל העם כהם וכהם מאה
פעמים ועינני ארני המלך
ראות ולארני המלך למה
חפץ בדבר הזה ויחזק דבר
המלך אל יואב ועל שרי
החיל ויצא יואב ושרי
החיל לפני המלך לפקד את
העם אתישראל ויעברו
את הירדן ויחנו בערוער
ימין העיר אשר בתוך הנחל
הגדי ואל יעזר ויבאו
הגלעדה ואל ארץ תחתים
חדשי ויבאו דנה יעון וסביב
אל צידון ויבאו מבצר צר
וכל ערי החוי והכנעני ויצאו
אל נגב יהודה באר שבע
ושטו בכל הארץ ויבאו
מקצה תשעה חדשים
ועשרים יום וירושלם ויתן
יואב את מספר מפקד העם
אל המלך ויהי ישראל שמנה
מאות אלף איש חיל שלף
חרב ואיש יהודה חמשמאות

אלף איש ויך לבדוד אתו
אחריכן ספר אתהעם
ויאמר דוד אל יהוה
חטאתי מאד אשר עשיתי
ועתה יהוה העבר נא את
עון עבדך כי נסכלתי מאד:
ויקם דוד בבקר
ודבר יהוה היה אל גד הנביא
חוזה דוד לאמר: הלוך ודברת
אל דוד כה אמר יהוה שלש
אנכי נוטל עליך בחר לך
אחת מהם ואעשה לך: ויבא
גד אל דוד ויגד לו ויאמר לו
התבא לך שבע שנים רעב
בארצך אם שלשה חדשים
נסך לפני צריך והחרב
ואם שלשת ימים דבר
בארצך ועתה דע ראה מה
אשוב שלחי דבר:
ויאמר דוד אל גד צר
לי מאד נפלה נא בידי יהוה כי
רבים רחמיו ובידם אדם אל
אפלה: ויתן יהוה דבר בישראל
מהבקר ועד עת מועד
מדן עד באר שבע
שבעים אלף איש: וישלח
ידו המלאך ירושלם לשחתה

יד פרוש אמר בחרן לך לך הלולה לך פרשות עבר ארשי ומצאן ואמרו עשו רש לו רב: יוד מיהיאר ויחוה ושמעיה לשמות לו ושמעיה לשמות אשרה כל עון הקדש עליהן לפ עון הקדש
אוקי בחרי לך אשר מרש ואמרו לכן מי אשר לך אשר בנביים באולך כל הארץ ויאמר לך פרחמן לך ועמי רמקם: חבלעיה ג בלשון ולשם בפרמיד בן פרשו ראבו חצלשיה לו עצ חתנשה: פ:

ויניחם יתוה אל חרעה צ׳
ויאמר למלאך המשחית
בעסרב עתה חדף ידך ומלאך
יתוה היה עם גרן ארונה
היבוסי ויאמר דויד
אל יתוה בראותו את המלאך
המכה בעם ויאמר הנה אנכי
חטאתי ואנכי הרעותי ואלה
הצאן מה עשו תהי נא ידך
בי ובבית אבי
ויבא גד אל דויד ביום ההוא
ויאמר לו עלה הקם ליתוה
מזבח בגרן ארנן היבוסי
ויעל דויד כדבר גד אשר
צוה יתוה וישקף ארונה
וירא את המלך ואת עבדיו
עברים עליו ויצא ארונה
וישתחו למלך אפיו ארצה
ויאמר ארונה מדוע בא
אדני המלך אל עבדו ויאמר
דויד לקנות מעמך את הגרן
לבנות מזבח ליתוה ותעצר
המגפה מעל העם ויאמר
ארונה אל דויד יקח ויעל
אדני המלך הטוב בעיניו יראה
הבקר לעולה והמרגים וכלי
הבקר לעצים הכל נתנו

ארונה המלך למלך
ויאמר ארונה אל
המלך יתוה אלהיך יריצך
ויאמר המלך אל ארונה לא
כי קנה אקנה מאותך במחיר
ולא אעלה ליתוה אלהי עלות
חנם ויקן דויד את הגרן ואת
הבקר בכסף שקלים חמשים
ויבן שם דויד מזבח ליתוה ויעל
עלות ושלמים ויעתר יתוה
לארץ ותעצר המגפה מעל
ישראל

מפקד העם ומגיפת שלשת
אלף וחמש מאות רשעים

והמלך דויד זקן בא בימים
ויכסהו בבגדים ולא יחם לו
ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני
המלך נערה בתולה
ועמדה לפני המלך ותהי לו
סכנת ושכבה בחיקך וחם
לאדני המלך ויבקשו נערה
יפה בכל גבול ישראל ותמצא
את אבישג השונמית ותבא
אתה למלך והנערה יפה
עד מאד ותהי למלך סכנת

ותשרתהו והמלך לא ידעה
ואדניה בן חגית מתנשא
לאמר אני אמלך ויעשלו
רכב ופרשים וחמשים איש
רצים לפניו ולא עצבו אביו
מימיו לאמר מדוע עבדת
עשית וגם הוא טוב תואר מאד
ואותו ילדה אחרי
אבשלום ויהיו דברים עם
יואב בן צרויה ועם אביתר
הכהן ויעזרו אחרי אדניה
וצדוק הכהן ובניהו בן יהוידע
ונתן הנביא ושמעי ורעי
והגבורים אשר לדויד לא היו
עם אדניה ויזבח אדניה צאן
ובקר ומריא עם אבן הזחלת
אשר אצל עין רגל ויקרא
את כל אחיו בני המלך ולכל
אנשי יהודה עבדי המלך
ואת נתן הנביא ובניהו ואת
הגבורים ואת שלמה אחיו לא
קרא ויאמר נתן אל בת שבע
אם שלמה לאמר הלוא
שמעת כי מלך אדניה בן
חגית ואדנינו דויד לא ידע
ועתה לכי יעצי נא עצה
ומלטי את נפשך ואת נפש